

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
СПЕЦИЈАЛНО ИЗДАЊЕ

БЕОГРАД, ЈУН 1998. ГОДИНЕ
ГОДИНА IX, БРОЈ 537
ЦЕНА 3 ДИНАРА

НАРКОМАНИЈА ВУКА МАНИТОГА

918

Током суђења, оптужени се добро забављао

Др Војислав Шешељ предаје судији зелени наркомански досије Вука Драшковића

ВЕЛИКА СРБИЈА

Београд
Француска 31

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач:
др Војислав Шешељ

Главни и одговорни уредник:
Синиша Аксентијевић

**Заменик главног
и одговорног уредника:**
Душан Весић

Редакција:
Момир Марковић, Мирослав Васиљевић,
Наташа Јовановић, Јадранка Шешељ,
Јасна Олујић, Александар Вучић, Жана
Живаљевић, Рајко Ђурђевић,
Весна Арсић, Коста Димитријевић,
Драгољуб Стаменковић, Вељко Дукић,
Дмитриј Јанковић

Секретар редакције:
Љиљана Мијоковић

**Технички уредник
и компјутерски прелом:**
Северин Поповић

Дизајн корица:
Емил Бели

Лектор:
Зорица Илић

Карикатуре:
Синиша Аксентијевић

Председник Издавачког савета:
др Ђорђе Николић

Потпредседник Издавачког савета:
Петар Димовић

Издавачки савет:
Томислав Николић,
Маја Гојковић, Драган Тодоровић,
Ратко Гонди, др Никола Поплашен,
Стево Драгишић, Зоран Красић,
Милован Радовановић,
Јоргованка Табаковић,
Ратко Марчећић, Владимир Башкот

Шеф дистрибуције:
Зоран Дражиловић

Штампа:
НИГП "АБЦ-ГРАФИКА" д. д.
Влајковићева 8, 11000 Београд

Редакција прима пошту на адресу:
"Велика Србија", Француска 31,
11000 Београд

Рукописи се не враћају

Новине "Велика Србија" уписане су у Регистар средстава јавног информисања Министарства за информације под бројем 1104. од 5. јуна 1991. године.

Министарство за информације Републике Србије 19. августа 1991. године дало је мишљење број 413-01-551/91-01 да се "Велика Србија" сматра производом из Тарифног броја 8. став 1. тачка 1. алинеје 10. за чији промет се плаћа основни порез по стопи од 3%.

ПСИ ЛАЈУ, КАРАВАНИ ПРОЛАЗЕ

Промена политичке идеологије не мора да буде страшна ако је просперитетна и донекле објективно наложена новим политичким сазнањима. Међутим, промена људске психе може да буде и страшна и болна, нарочито ако је изазвана конзумирањем наркотика! Још је опасније ако опијумска средства узима лидер једне политичке партије, јер он онда не чини само своје политичко самоубиство, већ посредно убија и целу политичку партију!

Ко зна, можда би се неко и смејао овом трагикомичном лику да ипак, све није тако тужно?!

Некада је тај политички лик био изоштено новинарско перо, па књижевник који се бавио српским страдалницима од усташког ножа, али бели прах је узео свој данак... Од књижевника, до политичара који се извињава муслиманима, од сјаја до помрачења...

Од '68. године до данас, 1998. много је злослутних каравана "белосветских миротвораца" прошетало брдовитим Балканом, а тај политичар је свакоме од њих хтео да се поклон и додвори. Вук, нагрижен кокаином, временом се мењао и мењао. Промене су биле очигледне, али и тужне, јер су се дешавале пред очима народа. Од трача до истине која је јавно испливала крајем прошле године. Политички лик Вука Драшковића постао је само карикатура једног наркоманског осмеха.

Уместо обећаног царства слободе, благостања и просперитета, своје поклонике повукао је на маргине политичких дешавања. Постао је прогнаник сопствених страхова...

У периоду предизборне кампање за председника Србије, Драшковић је био чест гост наших домова, преко ТВ екрана. Случајно, или намерно, показаше време. Тек, у свим својим појављивањима, тај исти гротескни лик избледелог политичара, заборављеног новинара, изговарао је различите клевете о српским радикалима, а нарочито о др Војиславу Шешељу. Уместо да представља политички програм своје странке, бавио се клеветама које су већину бирача и те како удаљиле од Српског покрета обнове и Драшковића. Политички пораз за јаке и стабилне политичаре не представља крај света, али за слабије који често говоре у десетерцу, може да буде погубан.

Манија гоњења је тежи психички поремећај, па је Драшковић схватио како је цео народ против њега, све политичке странке и покрети, једноставно: СВИ, СВИ, СВИ... Тако је Драшковић постао само карикатура једног времена ове земље Србије! Али, у неком успаваном делу његове психе и даље је грицао црв губитник...

Црв губитник је победио оног тренутка када је Драшковић пресавио табак и тужио др Војислава Шешеља и "Демократију" за клевету, по којој је др Шешељ јавно рекао да је Вук Драшковић наркоман!

Припремно рочиште је прошло без Драшковића. На следећем судском рочишту Драшковић се појавио у друштву неког полусвета који је у народу остао запамћен по бананама и краћи књига...

Да све не би било само бледо слово на папиру, кога ће једног дана појести зуб времена, побринула се "Велика Србија" тако што је сваку изговорену реч у судници забележила и пренела, а ту је и Стручна анализа наркоманског понашања Вука Драшковића експертског тима Српске радикалне странке.

Јасна Олујић

ТЕКСТ ИНТЕРВЈУА ИЗ "ДЕМОКРАТИЈЕ"
КОЈИ ЈЕ БИО ПОВОД ДРАШКОВИЋЕВЕ ТУЖБЕ

У ДРУГИ КРУГ ИЛИ НАПУШТАМ ПОЛИТИКУ

Социјалисти су свесни да њихов кандидат нема шанси да победи и више им одговара да нико не победи него неки кандидат опозиције

– Ми смо веома флексибилни, конструктивни и отворени за јавност. Нећемо ништа испод жита да тргујемо, али смо спремни да нађемо решење које би оптимално задовољило све парламентарне странке и које би одговарало реалном односу снага унутар Републичке скупштине – коментарише за "Демократију" др Војислав Шешел предлоге кадровске комбинаторике СРС.

• Која је цена подршке избору Драгана Томића за председника Скупштине?

– Три кључне функције у Србији су председник Републике, председник Народне скупштине и председник Владе. Социјалистима је, очигледно стало до функције председника Скупштине и из тога извлачимо закључак да очекују да председнички избори опет неће успети, па би председник Скупштине истовремено обављао и функцију председника Србије. Социјалисти имају више посланика него радикали у Народној скупштини и имају извесну предност. Ми немамо намеру да им оспоравамо место председника Скупштине. Али то онда подразумева, ако уђемо у било какву комбинацију око састава владе, да нам припадне место председника Републичке владе.

• Уколико се постигне договор између четири најјаче парламентарне странке за шта се залажете, Томислав Николић би био премијер. Колико би таква влада била у стању да спроводи програм СРС?

– Ми бисмо морали да направимо минимум заједничких програмских циљева. Претпостављамо да има доста тога што је заједничко за све четири партије, а то су кључни одговори на ову економску кризу, социјалну беду, нарасли криминал, хаос у здравству, школству и информативној сфери. Та влада би имала пуне руке посла у наредне четири године и то је оно на чему бисмо ми хтели да сарађујемо.

• Често оптужујете СПС и ЈУЛ за корупцију, монополе, а СПО за непотизам. Зар не би било компромитујуће

за СРС да уђе са таквим странкама у Владу?

– Народна воља је пресудила да такве странке имају одређен број посланика у Народној скупштини. Не можемо анулирати народну вољу. Ми је морамо поштовати онакву каква је до следећих избора. Друго, ако ове четири партије уђу у Владу, онда ће се међусобно контролисати. Неће моћи леви блок да нас надгласава, јер радикали и СПО имају више посланика него они, па бисмо имали бар једно министарско место више него они. С друге стране, не би могао ни СПО да нас уцењује, као што има обичај, да уздиже нечије свастике, рођаке или пријатеље на руководећа места, уз доделу вила или станова. На овај начин бисмо се међусобно контролисали и будно пратили да неко не оде у корупцију или криминал и што је најважније све бисмо радили пред очима јавности и ол-

мах алармирали ако се деси нешто што се не може довести у склад са нашим интенцијама.

• Зашто је социјалистима у интересу, како тврдите, да се не изабере председник Србије?

– Мислим да су они свесни да њихов кандидат нема шанси да победи и онда им више одговара да нико не победи него неки кандидат опозиције. С друге стране, овога пута на делу је закулисна игра са СПО у стварању услова да се упразни на елегантан начин место савезног министра иностраних послова. На други начин се не може објаснити зашто су социјалисти кандидовали Милана Милутиновића. Он показује да је крајње неспособан, даје небудозне изјаве, па му се цела Србија увелико смеје. У Обреновцу је обећавао народу да ће пронаћи фисију и фузију, а то је пронађено пре сто година, дакле обећава коришћење нуклеарне енергије, а ми бежимо од тога као од куге. Он не разуме о чему говори. Не познаје ни програм сопствене партије, ни политичку праксу у Србији.

Милан Милутиновић је веома компромитован разним аферама, почевши од тога да је као идеолошки комесар Градског комитета Савеза комуниста предводио хајку против групе од 8 професора Филозофског факултета у Београду. Умешан је у аферу око продаје канадера, где су узете велике паре и провизије, у отимачину неке виле на Дедињу, покровитељски се односио према благајнику амбасаде у Атини, који је покрао огроман државни новац. Расипнички се понаша обављајући дипломатске дужности, силне паре је потрошио у Њујорку, јер је тражио да има апартман у најужем центру итд.

• Значи ли то да Вам је овај пут Вук Драшковић озбиљнији противкандидат?

– Не. Драшковић никако не може бити озбиљнији. Милутиновић је најозбиљнији, јер иза њега стоји моћни леви блок. Драшковић је сам себе уп-

Факсимил интервјуа др Војислава Шешела "Демократију" од 4. 12. 1997.

ропастио и никако не може бити озбиљан противкандидат. На прошлим изборима фигурирао је још као озбиљан кандидат, на овим је смешна појава.

- Према тврдњама челника СРС, у ТВ дуелу између Вука Драшковића и Вас, лидер СПО обавио је неке прљаве послове за СПС.

– Очигледно је та емисија организована у спреси са социјалистима. Драшковић се појавио као њихов фаворит. Међутим, у самој емисији је попио нокаут. Основни смисао емисије било је доказивање да је Драшковић фалсификатор и мисли да сам то успешно доказао. Све остало је бесмислено. Желео сам да водим разговор о озбиљним социјалним и политичким темама, али је Драшковић бежао од тога. Драшковић је показао да је пао на

– Разлог је што су се социјалисти уплашили српских радикала. Они су нас на претходним изборима потцењивали, били су убеђени да Лилић побеђује. На њих је шокантно деловао други круг, па су имали варијанту да фалсификују изборне резултате. Овога пута не знају како да наступе. Крећу с кампањом против радикала али та кампања нема душу. У кампањи оклевају, крену на нас па се уплаше да то не буде контрапродуктивно. Не знају која средства да примењују и мислим да би за њих велико олакшање представљало да ни овај пут на изборе не изађе довољно грађана.

- Шпекулише се да би, у случају да у други круг уђу господин Милутиновић и Ви, Вук Драшковић, могао позвати бираче да гласају за кандидата левог блока.

избора није разлог да дође до парламентарне кризе. Парламентарна криза би наступила ако се странке не би договориле око формирања нове Владе.

- По свој прилици то је веома могуће... – Како сада ствари стоје и како до мене стижу информације о преговорима СПС и СПО они су на путу да формирају нову, коалициону владу.

- Ових дана појавила се шпекулација у штампани да су Сједињене Америчке Државе дале подршку СПС

- да је сваки начин доласка до победе њиховог кандидата на изборима дозвољен, укључујући и фалсификовање резултата.

– Не би ме то изненадило, али овога пута имаћемо још бољу контролу изборног процеса.

- Може ли се крађа спречити само контролом избора?

– Да. Не верујем да би се социјалисти усудили да иду на отворено фалсификовање.

- У јавности се провлачи теза да сте победили у другом кругу избора.

То нико жив није у стању да докаже. Можда је то заиста тачно, али је онда то толико тесан резултат да ми немамо могућности да то докажемо. Цифра о одзиву бирача од 53 посто у другом кругу избора, која се појављује у јавности, је претерана.

- Уколико будете изабрани за председника Србије, како бисте сарађивали са Милом Ђукановићем?

– Сарадња би се одвијала у врховном Савету одбране СРЈ. Што се мене тиче могла би да буде успешна, јер бих се држао принципијелних ставова који би водили у правцу јачања одбрамбене моћи наше земље. Уопште, као човек нисам личан и не бих постављао питање колико ме је пута Милошевић хапсио или колико ме је пута Ђукановић прогонио и шта су све њих двојица радили према нама српским радикалима. Ја сам професионални политичар.

- Зашто и у Републици Српској не предложите концентрациону владу, већ заобилазите странку Биљане Плавшић, која је по снази једнака СРС?

– Зато што Биљана Плавшић крши Устав и што је потпуно инструментализована од стране Американаца. Нећемо у коалицију с муслиманском, ни с њеном странком, као ни са Додиковом странком чистих криминалаца.

- Према Вашим иступањима у јавности и СПС, и СПО и ЈУЛ су мање-више инструментализовани од Американаца.

– Јесте, али Србија није под окупацијом, а Република Српска јесте.

Владимир Судар

Помоћ Вуку Драшковићу

Да ли ћете после свега наставити да одржавате пријатељске односе с Вуком Драшковићем?

– Не одржавамо ми пријатељске односе већ годинама. Али ја нисам човек мржње и увек када се сретнем с Драшковићем, ја ћу с њим да разговарам. Увек су наши разговори духовити. Ја не замерам тај дуел Драшковићу. Уопште. Мени је само њега искрено жао.

Због чега?

– Жао ми га је јер га познајем из неког другог времена, када смо заједно били блиски пријатељи и када смо исто мислили о свим националним и политичким питањима. Ово данас није Вук Драшковић којег сам некада познавао. У емисији је он очигледно био дрогиран. Када се нашмирче кокаина он делује као храбар човек и чим прође дејство он постаје кукавица. То најбоље показују улични немири које организује. Зна да се туче с полицијом, изазива крвопролиће, а кад га ухапсе онда цвили и моли за милост, пише покајничка писма. Људи који су га посвећивали у затвору сведоче о његовим наркоманским кризама. Мислим да је његова судбина у целини веома трагична. Том човеку, коме сам био близак пријатељ, спреман бих био да учиним било шта да му помогнем да се из тога извуче. Он као политичар никада не може бити успешан, али би могао да напише још неколико вредних књига које би читали и наши синови и наши унуци.

Факсимил ангрфилеа у интервјуу листу "Демократија", због којег је Вук Драшковић пресавио табак и тужио др Војислава Шешеља

најниже моралне гране и реаговања јавности у целој Србији иду у том правцу. Социјалисти су се надали да ће имати користи од те емисије, али ја лично мислим да је немају.

- На основу чега закључујете да је Драшковић организовао емисију у сарадњи са СПС-ом?

– Када сам дошао у Телевизију нудили су ми да потпишем неки споразум. Драшковић је то одмах потписао, а ја нисам желео ништа да потписујем. Из комплетне атмосфере у државној телевизији било је очигледно да је у питању неки договор. То се видело из односа Драгољуба Милановића према Драшковићу, из чињенице да је емисија заказана на један Драшковићев миг и избегавања РТС-а да ми заже дуел са Милутиновићем итд.

- Шта је разлог да је кампања много нетолерантнија него пре пар месеци?

– Не би ме то изненадило, само је Вук Драшковић требало да се увери и прошли пут да људи нису овде и нису спремни слепо да следе политичке лидере, као ни да толеришу његове нагле политичке прелазе.

- Ако би у други круг ушли Милутиновић и Драшковић за кога бисте Ви гласали?

– Мислим да је та варијанта немогућа. Ако би се десило да у други круг уђу Милутиновић и Драшковић, поднео бих дефинитивну оставку на функцију председника СРС. Не бих имао више шта да тражим у политици.

- Ако ни овог пута не буде изабран председник Србије, постоји ли могућност продубљивања парламентарне кризе и евентуалног расписивања нових избора?

– Евентуална парламентарна криза нема везе са изборима за председника Србије. Неуспех председничких

ПРВИ ОПШТИНСКИ СУД У БЕОГРАДУ

- ТУЖИОЦИ:** 1. СРПСКИ ПОКРЕТ ОБНОВЕ, из Београда, ул. Кнез Михаилова бр. 48, чији је пуномоћник Ивана Примовић, адв. из Београда, Ул. Француска бр. 37,
2. ВУК ДРАШКОВИЋ, ПРЕДСЕДНИК СРПСКОГ ПОКРЕТА ОБНОВЕ из Београда, ул. Кнез Михаилова бр. 48, кога заступа Ивана Примовић, адв. из Београда, ул. Француска бр. 37
- ТУЖЕНИ:** 1. НИП "ДеМеР" д.о.о. оснивач и издавач листа "Демократија" из Београда, ул. Теразије бр. 3/IV,
2. ЉУБИНКА МИЛИНЧИЋ, главни уредник листа "Демократија" из Београда, ул. Теразије бр. 3/IV,
3. МИЛИВОЈЕВИЋ ЦВЈЕТИН одговорни уредник листа "Демократија" из Београда, ул. Теразије бр. 3/IV,
4. ШЕШЕЉ ВОЈИСЛАВ из Београда, ул. Француска бр. 31,
5. ВЛАДИМИР СУДАР новинар листа "Демократија" из Београда, ул. Теразије бр. 3/IV

ТУЖБА
ЗА НАКНАДУ ШТЕТЕ

6 примерака

1 прилог

Пуномоћје

Дана 4.12.1997. године у дневном листу "Демократија", број 294 на страни број 12 објављен је интервју са туженим ВОЈИСЛАВОМ ШЕШЕЉЕМ који је потписао тужени новинар ВЛАДИМИР СУДАР.

Доказ: – текст на страни број 12 листа "Демократија" број 294 од 4.12.1997. ф.ц.

У наведеном чланку – интервјуа посебно се износи:

"Према тврдњи челника СРС, у ТВ дуелу између Вука Драшковића и Вас, лидер СПО обавио је неке прљаве послове за СПС.

– Очигледно је та емисија организована у спреси са социјалистима. Драшковић се појавио као њихов фаворит..."

И даље у оквиру наведеног текста посебно уоквирено и истакнуто је објављено следеће:

"Због чега?

– ... У емисији он је очигледно био дрогиран. Када се нашмрче кокаина он делује као храбар човек и чим прође дејство он постаје кукавица... Људи који су га посећивали у затвору сведоче о његовим наркоманским кризама."

Доказ: – чланак на страни број 12 листа "Демократија" број 294 од 4.12.1997. ф.ц.

Тужени под бројем 1 до 5 у својствима у којима смо навели, објавили су напред наведени текст у коме се износе наведене неистините информације а којима се грубо нарушавају углед и интерес тужилаца и на најгрубљи начин вређа част и интегритет тужиоца ВУКА ДРАШКОВИЋА, који је Председник српског покрета обнове и који је председнички кандидат.

У наведеној неистинитој информацији истиче се да се Председник Српског покрета обнове у телевизијској емисији када су представљани председнички кандидати појавио као фаворит социјалиста, чиме се на најгрубљи начин вређа личност и част друготужиоца који је познати дугогодишњи опозиционар који је управо због својих политичких убеђења и директног супротстављања социјалистима био непрестано изложен најгрубљем и најбруталнијем малтретирању, батињању, хапшењу итд. Изнети за личност која је низ година на челу највеће опозиционе странке да је наркоман представља најнеморалније и најгрубље вређање личности друготужиоца, целе странке на чијем је челу и свих његових присталица.

Тужени су намерно и тенденциозно инкриминисан текст објавили дана 4.12.1997. године, истог дана када је у поноћ почело предизборно ћутање и када су практично кампање председничких кандидата завршене.

Наведеном радњом тужених је проузрокована знатна штета тужиоцима, јер је била повод низа злонамерних коментара што је нанело знатну и несагледиву штету тужиоцима.

На основу члана 13. Закона о јавном информисању Србије, подносимо ову тужбу и предлажемо да суд, након спроведеног поступка, саслушања тужених и тужилаца као странака донесе следећу:

ПРЕСУДУ

1. Обавезују се тужени НИП "ДеМеР" д.о.о. оснивач и издавач листа "Демократија" из Београда, ул. Теразије бр. 3/IV, МИЛИНЧИЋ ЉУБИНКА главни уредник листа "Демократија", МИЛИВОЈЕВИЋ ЦВЈЕТИН одговорни уредник листа "Демократија" из Београда, ул. Теразије бр. 3/IV, ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ из Београда, ул. Француска бр. 31 аутор информације и ВЛАДИМИР СУДАР новинар листа "Демократија" из Београда, ул. Теразије бр. 3/IV да на име накнаде штете у смислу чл. 13. Закона о јавном информисању Србије солидарно исплате тужиоцима СРПСКОМ ПОКРЕТУ ОБНОВЕ из Београда, ул. Кнез Михаилова бр. 48 износ од 5.000.000,00 динара и ВУКУ ДРАШКОВИЋУ из Београда, ул. Кнез Михаилова бр. 48 износ од укупно 5.000.000,00 динара све са каматом по стопи у складу са позитивним Законским прописима почев од дана 4.12.1997. године до исплате све у року од 8 дана под претњом принудног извршења.

2. Обавезују се тужени да тужиоцима солидарно накнаде све трошкове судског поступка у року од 8 дана под претњом принудног извршења.

Београд, 5.12.1997.

Пуномоћник тужиоца,
Примовић Ивана

ПРВИ ОПШТИНСКИ СУД У БЕОГРАДУ

ТУЖИОЦИ: 1. СРПСКИ ПОКРЕТ ОБНОВЕ из Београда, Ул. Кнез Михаилова бр. 48, чији је пуномоћник Ивана Примовић, адв. из Београда, Ул. Француска бр. 37

2. ВУК ДРАШКОВИЋ, из Београда, Ул. Кнез Михаилова бр. 48, кога заступа Ивана Примовић, адв. из Београда, Ул. Француска бр. 37

ТУЖЕНИ: 1. НИП "ДеМеР", д.о.о. оснивач и издавач листа "Демократија" из Београда, ул. Теразије бр. 3/IV,

2. ЉУБИНКА МИЛИНЧИЋ, главни уредник листа "Демократија" из Београда, ул. Теразије бр. 3/IV,

3. МИЛИВОЈЕВИЋ ЦВЈЕТИН, одговорни уредник листа "Демократија" из Београда, ул. Теразије бр. 3/IV, чији је заједнички помоћник Срђан Радовановић, адв. из Београда,

4. ШЕШЕЉ ВОЈИСЛАВ из Београда, ул. Француска бр. 31,

5. ВЛАДИМИР СУДАР, новинар листа "Демократија" из Београда, ул. Теразије бр. 3/IV, чији је пуномоћник, Срђан Радовановић, адв. из Београда

ПОДНЕСАК ТУЖИЛАЦА

3 примерка

Тужиоци у овом поднеску истичу следеће:

Сви наводи пуномоћника прво, друго, треће и пето тужених, као и наводи четвртотуженог су у целости нетачни и правно неосновани.

Чињенични наводи у тужби су јасни и прецизни а правно су засновани на члану 13. став 2. Закона о јавном информисању РС, који представља *lex specialis* у односу на Закон о облигационим односима. Посебно, цитирани члан Закона је у сагласности са чланом 200. Закона о облигационим односима.

Наводи прво, друго, треће и пето туженог да је петотужени интегрални текст интервјуа у коме су од стране четвртотуженог изнете неистине за друготужиоца достављен СПО–у пре објављивања представљају најгрубљу неистину.

У погледу навода да су тужиоци могли да траже деманти, исправку информације и слично је без икаквог значаја, јер су тужиоци већ навели у тужби да је од стране тужених инкриминисан текст злонамерно и тенденциозно објављен дана 4.12.1997. године, истог дана када је у поноћ почело предизборно ћутање и када су практично кампање председничких кандидата завршене.

Тужиоци истичу да четвртотужени ни до данас није доставио ниједан доказ за своје неистините наводе. Закон о парничном поступку јасно предвиђа шта у парничном поступку може бити доказ, а то свакако ни у једном свом делу није приватан, страначки памфлет, који је четвртотужени уручио суду на рочишту одржаном дана 8.5.1998. године.

Такозвана "стручна анализа" такозваног "експертског тима Српске радикалне странке" додатни је доказ да тужени Војислав Шешељ својим речником у јавном политичком деловању представља и моралну и духовну септичку јаму Србије – како је то у суду изјавио и аргументовано показао тужилац Вук Драшковић.

Лаж и клевете и увреде – и то саопштене увек на крајње непристојан и простачки начин – представљају готово једини садржај политичког деловања Војислава Шешеља.

Суд је био дужан да, већ на прошлом рочишту, прогласи да партијски памфлет Српске радикалне странке нису никакав доказ за Суд, него значе понижавање самог Суда, и да у потпуности удовољи тужбеном захтеву.

Војислав Шешељ би да и Суд и судницу претвори у каљугу и лиши их сваког достојанства.

На прошлом рочишту, он је у судницу довео свој "експертски тим" за клевете и увреде, састављен од садашњих министара у Влади Србије, који у Влади представљају Српску радикалну странку. Својим понашањем у судници, они су недопустиво вређали не само тужиоца Вука Драшковића него су се ругали и Закону и Суду.

Безаконе, кад је огрнуто и плаштом власти и силе, остаје незаконе. Клевете Војислава Шешеља не могу и не смеју бити толерисане због тога што је он тренутно потпредседник Владе Србије. У противном, значило би то Хиросиму нашег права и нашег судства.

Околност да је Војислав Шешељ, као политичар који клеветао и вређа своје политичке противнике, сада потпредседник Владе Србије, може бити само отежавајућа околност по туженог, уколико Суд држи до моралног достојанства Владе Србије.

Тражимо да суд изрекне пресуду којом се Војислав Шешељ оглашава кривим и којом ће, у целини, бити прихваћен тужбени захтев тужилаца: Вука Драшковића и Српског покрета обнове.

Београд, 26.5.1998. године

Пуномоћник тужилаца
Ивана Примовић

ДР ШЕШЕЉ У ПАЛАТИ ПРАВДЕ

ВУК У НОВОЈ "КОШУЉИЦИ"

Припремно рочиште у Палати правде између Вука Драшковића, као тужиоца, и др Војислава Шешеља, као оптуженог одржана 26. маја 1998. године. Ово суђење изазвало велико медијско интересовање. Председник Српске радикалне странке и потпредседник Владе Србије, остао при тврђњи да је Вук Драшковић наркоман. Такође, др Шешељ тврди да има доказе за своје тврдње, које ће доставити суду до наредног рочишта. Наставак суђења заказан за 8. мај

Почетком априла одржано је припремно рочиште у Првом општинском суду (Палата правде), у којем се као тужилац јавља Вук Драшковић, односно његов адвокат Ивана Примовић (правни заступник СПО и Вука Драшковића), и тужени др Војислав Шешељ, који за ову прилику нема правног заступника, али како је др Шешељ рекао, уколико буде затребало, ангажоваће и правног заступника.

Све је почело пре много година када је Вук Драшковић одлучио да се бави политиком. Међутим, године су пролазиле, а Драшковић није напредовао, већ назадовао. Свакако, највећи ударац у политичком и јавном животу Драшковић је доживео на протеклим председничким изборима, када је, као председнички кандидат, имао упола мање гласова од др Војислава Шешеља. Онда, када није могао да постане председник Србије, Драшковић је одлучио да "своју кожу скупо прода". Елем, како у животу ништа није лако, а при томе, требало би да човек има и разума при политичким погодбама, Драшковић, односно Српски покрет обнове, није чак ни ушао у Владу.

Како не би постао политички мртав, Драшковић је одлучио да око свог имена подигне мало фрку. Најлакше му је било да тужи др Шешеља за увреду, јер је др Војислав Шешељ у неком интервјуу у "Демократији" рекао како је Драшковић наркоман. Тако се данас на суду налазе као тужени "Демократија" и др Војислав Шешељ.

Суђење побудило знатижељу новинара

Наравно, када је у питању лидер српских радикала, медији су увек заинтересовани да сазнају информацију више. Тако је било и овог пута. Др Шешеља је у Палати правде сачекао велики број знатижељних новинара.

Због великог медијског интересовања, судија Бранка Максимовић-Мишић, одобрила је прелазак у већу судницу Окружног суда, број 4.

Бранка Максимовић-Мишић, судија Првог општинског суда у Београду

Публика, односно новинари, таман су се сместили, када је судија рекла да ће ово припремно рочиште бити одржано без снимања. Новинари су се побунили, па је судија Мишић поново дала паузу, док се не добије одобрење и дозвола председника Првог општинског суда.

Добро расположен др Војислав Шешељ, чекајући наставак суђења, разго-

варао је и шалио се са новинарима. На питање новинара: "Зашто вас је Драшковић тужио", др Шешељ је одговорио:

"Тужио ме је зато што сам говорио истину. Моја је дужност, пре свега као политичара, да говорим истину о свим стварима које су важне за наше друштво. Ја сам говорећи истину изнео и податак да је Вук Драшковић наркоман. Сада ћу доказати да је заиста нарко-

ман. То ћу доказати путем судских вештака, путем материјалних доказа. У овој грађанској парници бранићу се сам, али ако буде потребе, могуће је да ћу ангажовати и адвоката. У сваком случају, новинари ће имати интересантан судски процес, у коме ће се дефинитивно доказати да је Вук Драшковић наркоман”.

У друштву Драшковићевог правног заступника био је његов лични портпарол Анђелко Трпковић, који је, покушавајући да одвуче пажњу ”седме силе” са др Шешеља, почео да прича како није фер што је др Шешељ о данашњој парници обавестио и новинаре, те да је то нека врста медијског циркуса и слично. На овакве коментаре Трпковића и правног заступника Иване Примовић, добро расположен др Војислав Шешељ је одговорио:

”Моје је да се изборим за принцип јавности и објективности суда. Ја ни сам знао да ће било ко од новинара доћи на данашње суђење, тако да су алузије у том правцу непотребне. Драшковић ће тек бити саслушан, а ја ћу овде само да учествујем у процесу. Драшковић то избегава и зато је послао адвоката. За разлику од Вука Драшковића, ја сам врстан правник. Што нисте покренули и кривичну парницу? Разочарали сте ме”, приметио је др Шешељ, проматрајући правног заступника Вука Драшковића.

Др Шешељ оспорава правни основ тужбеног захтева

Вршећи своју дужност, судија Бранка Максимовић-Мицић била је максимално коректна и према тужиоцу, али и према туженој страни. На почетку суђења др Шешељ је рекао:

”Оспоравам правни основ тужбеног захтева, наравно, оспоравам и износ (пет милиона динара). Мада, ако је господину Драшковићу и Српском покрету обнове потребан толики износ, можемо наћи неку солуцију да им се тај износ исплати, јер они највише воле паре. Уосталом, све вредности изражавају искључиво у парама, и моралне вредности, и част, образ, поштење и људско достојанство – све гледају кроз вредност новца. Као професионални политичар имао сам дужност да говорим истину. Моја је дужност да јавност и друштво обавестим о свим чињеницама које су од значаја за друштвене интересе. У складу са тим, обавестио сам друштво да је Вук Драшковић наркоман. У току овог судског процеса, доказаћу да је он, заиста, наркоман и тако ћу обесмислити тужбени захтев. Такође, инсистирам, ако то још није урађено, нека тужитељи поднесу доказе да су платили судску таксу”.

Овакав коментар изазвао је осмех присутних, али и гнев правног заступника Српског покрета обнове. Нературно и помало незграпно понашање правног заступника Српског покрета обнове, навело је др Шешеља на још један коментар:

”Плаћање или неплаћање од стране тужитеља, биће за мене аргумент у оквиру ове судске расправе, и то веома важан”!

На овај коментар председника Српске радикалне странке, судија Мицић је преузела део кривице, јер, како је навела, није могла да израчуна колико тужилачка страна треба да уплати за таксу.

Затим је тужилачка страна захтевала да др Војислав Шешељ у наред-

них осам дана поднесе суду доказе о наведеним тврдњама (да је Вук Драшковић наркоман). Следеће рочиште заказано је за 8. мај, у 10 часова.

Излазећи из суднице број 4, др Шешељ је био добро расположен. На коментаре и постављена питања новинара одговарао је уз осмех:

”Дефинитивно ће бити доказано да је Вук Драшковић наркоман, и то веома опасан наркоман. Располажем доказима. Доказе ћу донети на следеће рочиште. Неки докази биће изведени ангажовањем судских вештака, тако да ћете имати врло интересантно и занимљиво суђење које ће се дуго памтити у судским анализама”.

Осми мај није далеко, а сасвим је извесно да ће наставак овог занимљивог суђења представљати медијску послатицу. Иначе, до следећег рочишта Српски покрет обнове би требало да уплати, на име судске таксе, 5.000 динара.

Излазећи из Палате правде, др Војислав Шешељ је био мета многих грађана који су му прилазили и поздрављали га. Неки су тражили правни савет, неки помоћ, а неки су само желели да му честитају на потпредседничком месту у Влади националног јединства. Већина грађана је, такође, поздравила истинољубивост др Војислава Шешеља, као и чињеницу да српски радикали увек инсистирају на јавности рада.

Др Војислав Шешељ напустио је Палату правде кренуо у решавање озбиљних питања и проблема. Данашње припремно рочиште већ је заборављено, бар до 8. маја.

Јасна Олујић

Др Војислав Шешељ даје изјаве новинарима после припремног рочишта

Документи

ПРВИ ОПШТИНСКИ СУД У БЕОГРАДУ

ПРИПРЕМНО РОЧИШТЕ

ЗАПИСНИК О ГЛАВНОЈ РАСПРАВИ

Састављен дана 8.4.1998. 19 године.

Пред Првим општинским судом у Београду.

Председник већа

Тужилац: С-П-О

Бранка Мицић

Чланови већа – судије поротници

Тужени: НИП "ДЕМЕР" и др.

Предмет спора: нак. штете

Записничар:

Јагода Јовановић

Почетак у 11 часова

Председник већа отвара главну расправу, објављује предмет расправљања и утврђује да су на расправу дошли:

За тужиоца адв. Примовић Ивана по пун. у списима

I туженог адв. Срђан Радовановић за кога се јавља адв. Влада Симеуновић по пуномоћју које прилаже као и II и III туженог

IV туженог лично

V туженог нико, уредно позван.

Од осталих прозваних лица нису дошли:

IV тужени Шешељ Војислав оспорава тужбени захтев тужилаца како у погледу правног основа, тако и у погледу тражених износа и посебно истиче ако је тужиоцима стало до новчане накнаде, а очигледно да јесте, јер све вредности изражавају кроз новац, онда може тужени да им прибави извесну количину новца. Као професионални политичар сматра да је обавезан и дужан да јавност истинито објективно и благовремено информира па је у том смислу изнео истину да је II тужилац наркоман те да је та околност била од значаја за упознавање друштва. Ту чињеницу ће и доказати у овом судском поступку те са тих разлога тужбени захтев тужилаца се појављује као неоснован.

IV тужени инсистира да тужилац пружи доказ да су тужиоци платили таксу.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Констатује се да тужиоци нису платили судску таксу, па се налаже пуномоћнику, тужиоца да на име судске таксе плати износ од 5.000,00 динара.

II тужиоцу се налаже да на име судске таксе на тужбу у року од 15 дана плати износ од 5.000,00 динара на жиро рачун суда који ће писмено бити достављен.

Пуномоћник тужилаца поводом речи IV туженог истиче, да тужиоци нису добили опомену за плаћање судске таксе у овој парници те да плаћање таксе или неплаћање таксе није сметња за вођење парничног поступка јер је то регулисано Законом о судским таксама Републике Србије.

Пуномоћник тужилаца у вези одговора на тужбу тужених предлаже да суд наложи туженима да на околност из одговора на тужбу доставе суду доказе.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

НАЛАЖЕ СЕ пуномоћнику I, II, III туженом да достави суду доказе којима се утврђује истинитост навода у дневном листу "Демократија" бр. 294 од 4.12.1987. године у року од 8 дана.

НАЛАЖЕ СЕ IV туженом да у истом року од 8 дана достави суду доказе којима се утврђује истинитост навода објављених у дневном листу "Демократија" а односе на тужиоца.

Да се на следећем рочишту изведе доказ саслушањем тужилаца и тужених у својству странака.

Пуномоћник I, II и III тужених противи се решењу суда којим му је наложено да у року од 8 дана достави суду доказе којим се утврђује истинитост навода из листа туженог са разлога што тужени у конкретном случају се ради о интервјуу као форми изражавања, где новинар не заузима свој став већ само преноси изјаву лица кога интервјуише.

Ради извођења доказа данашње рочиште се одлаже.

Следеће рочиште се заказује за.

СУЂЕЊЕ ДРАШКОВИЋ–ДР ШЕШЕЉ,
ОДРЖАНО 8. МАЈА 1998. ГОДИНЕ У ПАЛАТИ ПРАВДЕ

СМЕХ У СУДНИЦИ

Палата Правде 8. маја била је мала да прими све заинтересоване новинаре који су пратили судски процес између Вука Драшковића и оптуженог др Војислава Шешеља. Током суђења новинари су се још једном уверили у Драшковићево болесно понашање, који се на тренутке губио, није знао шта прича, па је тако у једном моменту себе назвао оптуженим, заборавивши да је он, тужилац

Разговор са новинарима пред почетак суђења

Ово неуобичајено суђење изазвало је велико медијско интересовање. Судском процесу такође присуствовали су и многи знатижељници. Пре почетка суђења око др Војислава Шешеља окупили су се радознали новинари са гомилиом питања.

Новинар: Ваш коментар пред почетак суђења?

Др Шешељ: На овом рочишту ћу поднети конкретне доказе и стручну анализу наркоманског понашања Вука Драшковића и на основу тога ћемо тражити да се утврди један тим вештака који ће извршити психијатријско по-

сматрање, све врсте опсервација које су потребне у том случају и поднети суду извештај. Наравно биће потребно прибавити сву медицинску документацију.

Новинар: Имате је?

Др Шешељ: Нешто имам, а нешто ће се накнадно прибавити.

Новинар: Прокоментаришите увођење у тим тужилаца адвоката Николу Баровића?

Др Шешељ: Интересантно, нисам га одавно видео, а сад ћу да видим да ли му се променио лични опис.

Новинар: Да ли може да се деси да се ово поново претвори у ваш лични сукоб, односно у судски сукоб?

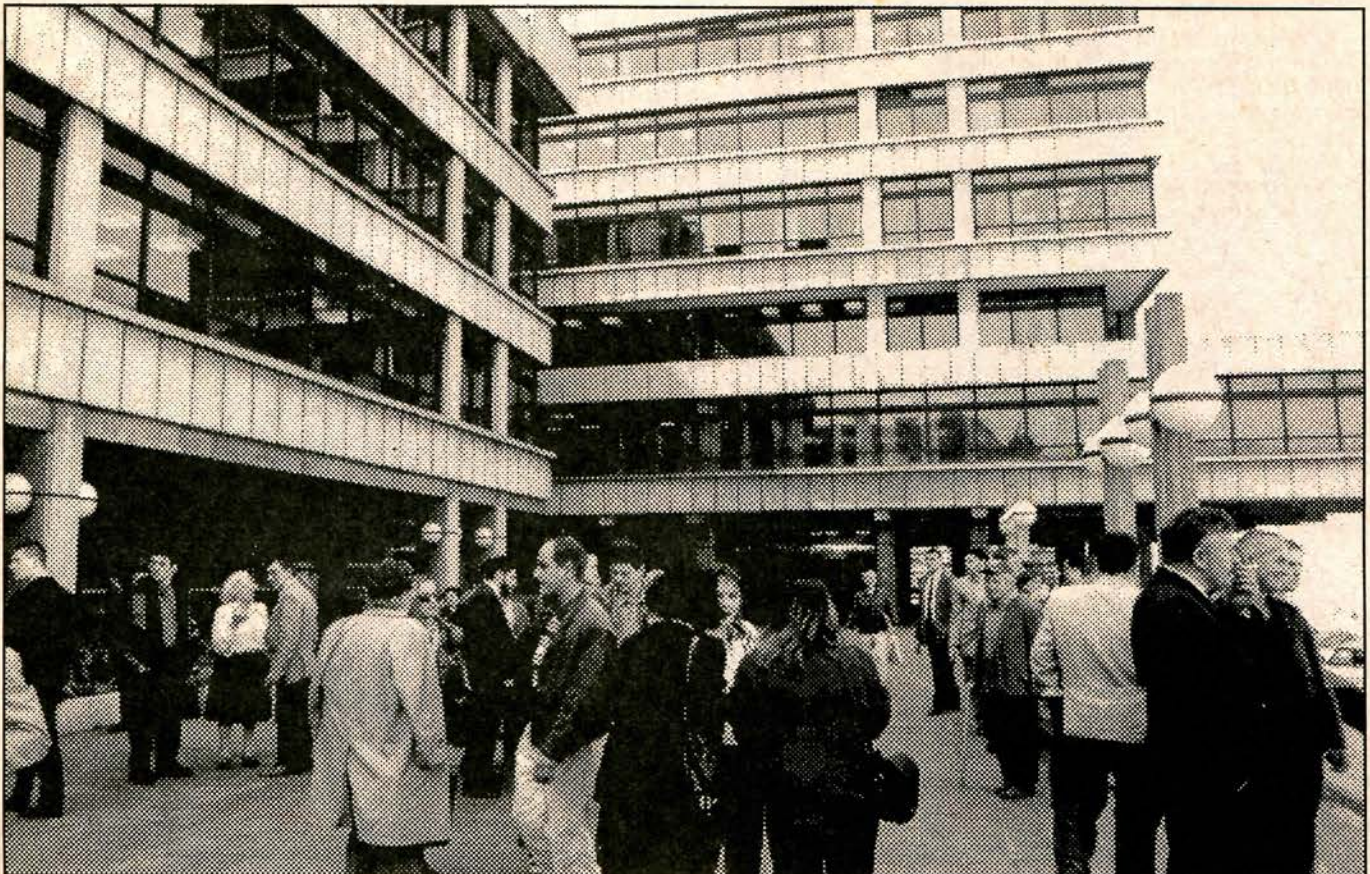
Др Шешељ: Не, ја нисам имао никакав лични сукоб, ја сам човек који никад не улази у личне сукобе.

Новинар: Можете ли да дате прогнозу исхода овог рочишта?

Др Шешељ: Ово суђење ће доказати да је Вук Драшковић заиста наркоман, неко ко је наркоман нема смисла да се бави политиком.

Новинар: На коме је терет доказивања?

Др Шешељ: Терет доказивања је на мени, видите да сам целу књигу припремио баш тим поводом; "Стручна анализа наркоманског понашања Вука Драшковића", та стручна анализа има 107 страна.

Испред Палате правде: у ишчекивању актера суђења

Др Војислав Шешељ долази на суђење у пратњи свог заменика Томислава Николића

Новинар: Шта пише у стручној анализи?

Др Шешељ: У стручној анализи се разматрају разни аспекти Драшковићевог наркоманског понашања?

Новинар: Да ли сте ви присуствовали том наркоманском Драшковићевом понашању?

Др Шешељ: Што бих ја морао да присуствујем?

Новинар: А одкуд онда знате...

Др Шешељ: Јесте ли ви присуствовали кад је Бог стварао свет.

Новинар: Ја, нисам.

Др Шешељ: Е, али верујете да је Бог створио свет, то сви нормални људи верују, према томе постоје неке чињенице и не морам ја бити присутан у свим догађајима који се дешавају у овој земљи. Али могу да ценим на основу доказа, на основу аргумената, а ово ће бити основа за стручну психијатријску експертизу његовог понашања, јер ће он морати да се подвргне опсервацијама.

Новинар: А ко је направио анализу?

Др Шешељ: Експертски тим.

Новинар: А који су докази?

Др Шешељ: То ћете чути на суђењу, немојте унапред.

Судница или како шмрче Вук

Новинар: Да ли сте спремни да платите судску одштету?

Др Шешељ: Па, то је немогуће да суд не одлучи у моју корист, још ће Вук Драшковић морати да ми плати судске трошкове.

Новинар: То зато што сте потпредседник Владе?

Др Шешељ: Не, него зато што су аргументи на мојој страни. Овде сам дошао као грађанин а не као потпредседник Владе.

Судија: Констатујем да су све странке присутне и зато отварам претрес. Тужилац СПО против листа "Демократија", главног и одговорног уредника Цвјетина Миливојевића, др Војислава Шешеља, новинара листа "Демократија" Владимира Судара. У овом поступку као председник већа судија... Максиминовић Мишић, или ја, чланови већа су Србијанка Самарџија и Тања Дејић. Дајем реч подносиоцу тужбе.

Тужилац: (неразговорно).

Судија: Пуномоћник тужилаца Примовић Ивана адвокат у свему остаје при тужби и тужбеном захтеву. Како тужилачка страна до данас није примила доказе, околности и истинитости, изнетих тврдњи у листу "Демократија", тужилачка страна ће се детаљније изјаснити о чињеничним наводима у тужби и тужбеном захтеву а по пријему тих доказа а стим у вези евентуално предложити и одлагање саслушања парничних странака.

Да ли још неко хоће од пуномоћника тужилачке стране, одговор је не, хвала лепо.

Ја нисам констатовала ко је дошао.

Публика: Приметили смо.

Судија: Јесте, велика је сала а ја немам довољно искуства, вратићемо се на почетак.

Значи, за тужиоца је присутан друго тужилац лично са пуномоћницима, Ивана Примовић адвокат, адвокат Никола Баровић и адвокат Драгољуб Тодоровић.

Публика: Уа, Уа.... (добацује на спомињање адвоката Баровића)

Судија: Молим вас тишина! Ово није стадион, ово је судница, ако не буде било реда удаљићемо све који не буду поштовали ред. Јесмо ли констатовали, јесмо.

За прво, друго и петотуженог Срђан Радовановић адвокат по пуномоћју у списима, четвртотужени лично са пуномоћницима, Нада Котарац Михаиловић адвокат, Јован Копривица адвокат. Молим вас, ваша пуномоћја, да ли сте ми дали?

Др Шешељ: На записник ћемо дати.

Судија: На записник ћете дати? Добро.

Тужени Др Војислав Шешељ овлашћује адвоката Јована Копривицу из Београда ул. Београдска бр. 64. и Наду Котарац Михаиловић из Београда ул. Александра Глишића бр. 4 да га у овој правној ствари заступају као његови пуномоћници.

Пуномоћник, прво, друго, треће и петотужени адвокат Срђан Радовановић, изволите.

Срђан Радовановић: Ја наравно оспоравам наводе тужбе и истичем приговор да је ова тужба неуредна, јер је неразумљива. Наиме није јасно, који видови штете су причинене тужилачкој страни, због тога нисмо могли

ни да се изјаснимо, односно да поступимо по налогу суда.

Судија: Пуномоћник прво, друго и трећетужених оспорава тужбу и тужбени захтев, како у погледу правног основа тако и у погледу висине. Истиче да је тужба о овој правној ствари неразумљива, да се не може утврдити по којим основама тужиоци потражују штету па се не могу изјаснити на налоге који се односе на чињеничне наводе тужбе и тужбени захтев.

Срђан Радовановић: Тужилачка страна у тужбеном поднеску позива се на члан 113. закона о информисању и тврди, то је речено и усмено, да се ту налази правни основ у овој тужби. Закон о јавном информисању једино даје право лицу које сматра да је оштећено у новинама, да захтева накнаду штете тужбом. Односно, члан 113. закона о јавном информисању служи само ради отклањања одређених недоумица одређује судску надлежност у споровима поводом натписа у којима одређено лице сматра да му је причињена материјална штета.

Шта је то штета и који су видови штете? По те појмове морамо ићи по Закону о облигационим односима, а Закон о облигационим односима разликује материјалну штету и нематеријалну штету. У овој тужби не пише да ли је тужиоцу начињена материјална штета или нематеријална. Уколико је материјална онда да видимо у чему се састоји и да тужилачка страна достави доказе. Ако је не материјална, а подсетићу вас, не материјална штета је

наношење физичког, психичког бола или страха, онда да видимо у чему се састоји тај физички, психички бол или страх, те да ли је првотужилац Српски покрет обнове као правно лице уопште подобан да трпи не материјалну штету, физички, психички бол или страх.

Друго, тужилац Вук Драшковић у сваком случају јесте подобан да као физичко лице претрпи физички, психички бол или страх, али који је интезитет, у чему се састоји, на који је начин то претрпео о томе у тужбеном поднеску нема ништа.

Судија: Тужилачка страна тужбени захтев заснива на одредби члана 113. Закона о јавном информисању, али у чињеничним наводима тужбе и тужбеном захтеву не прави разлику и не наводи коју су то штету тужиоци претрпели у форми чланка који је изашао у листу првотуженог "Демократија".

Познато је да Закон о облигацијама прави разлику између материјалне и нематеријалне штете, да се материјална штета огледа у губитку неког материјалног добра, а да нематеријална штета или морална штета се изражава у претрпљеним физичким боловима, претрпљеном страху, наружености, а затим морална (то ви нисте рекли али ја ћу додати) части и угледа појединца као човека и грађанина. А такође се из навода тужбе не види какву је штету претрпео првотужени СПО као тужилац.

Срђан Радовановић: Због повреде части и угледа може тражити накнаду ште-

те оној коме је причињена каква материјална штета, али овде у овој тужби нема ништа о материјалној штети.

Због тачнијег преношења речи адвоката Срђана Радовановића он директно диктира записничару.

Судија: Пуномоћник истиче да због повреде части и угледа може се тражити накнада материјалне штете. А у тужбеном поднеску нема ни речи о било каквој материјалној штети. У погледу, прво, друго и трећетуженог, оснивача листа "Демократија", главног уредника листа Љубинке Милинчић и одговорног уредника Миливојевић Цвјетина исти могу бити одговорни само уколико нису пренели верно изјаве саговорника или у случају да је у питању садржана таква увредљива порука. Новинар који је написао овај текст (интервју) са четвртотуженим др Војиславом Шешељем, у сваком случају респектовао је саговорника као и друга лица која се у тексту спомињу. Тужилачка страна је могла користити право на исправку информације и одговор, а чије им је право засновано у Закону о јавном информисању. Да су то право тражили да искористе лист "Демократија" би то њихово право поштовала и исправку односно деманти објавила. На припремном рочишту четвртотужени др Војислав Шешељ потврдио је аутентичност, тачност, својих изјава које су објављене у спорном интервјуу, па је овај интервју истинит, јер су истинито пренете саговорникове речи у смислу члана 11. Ниједног разлога није било да новинар овде пет-

Вук Драшковић долази на суђење у пратњи свог личног портпарола Анђелка Трипковића

Нашла врећа закрпу: Вук Драшковић са својим правним заступником Николом Баровићем

тужени Владимир Судар избаци било који део одговора на постављена питања туженог др Војислава Шешеља јер се радило о личности чији је углед у овој држави неспоран.

Срђан Радовановић: Намерно кажем, држава, јер је сам четвртотужени део ове државе, да одборник у Скупштини града, одборник у Скупштини општине, Савезни посланик, с обзиром да је био и народни посланик и с обзиром да је сада и потпредседник Републичке Владе, с обзиром да његова партија и он уживају велику подршку бирача, ја говорим само о формалним критеријумима угледа који...

Судија: Члан пуномоћника даље наводи да је др Војислав Шешељ део ове државе, јер је био народни посланик у парламенту Републике Србије, да јесте савезни посланик, да јесте одборник Скупштине града Београда, да јесте и одборник Скупштине општине Земун, а његов углед је после свега тога порастао па је потпредседник Републичке Владе. С тога се пуномоћник туженог пита, да ли новинар који са таквом личношћу разговара има право не само по правилима своје струке, већ по правилима морала или етике да делове интервјуа свог саговорника издабује.

Срђан Радовановић: Господин Владимир Судар је пре објављивања интервјуа доставио СПО-у текст и замолио их за деманти...

Судија: Поред тога, петотужени новинар Владимир Судар интегрални текст интервјуа објављеног са др Воји-

славом Шешељем доставио је СПО у смислу да ли имају да ставе примедбе СПО, уколико имају неке примедбе на тај текст, а они на тај текст нису имали никакве примедбе. Имајући све ово у виду што је пуномоћник наведених тужени изнео, сматрам да су; прво, друго, треће и петотужени пасивно нелегитимисани у овој парници, да нису одговорни за евентуално причињену штету, а имајући у виду одредбу члана 11. Закона о јавном информисању...

Срђан Радовановић: Нисам се позивао на члан 11.

Судија: Па, ја ћу, ја сам судија.

Срђан Радовановић: Да не буде грешке?

Судија: Не, не, овде грешке нема колега. С обзиром да четвртотужени који је дао те информације је за то одговоран, а да их је дао на припремном рочишту је то и потврдио.

Пуномоћник четвртотуженог др Војислава Шешеља Јован Копривица, изволите колега.

Др Шешељ доказује истинитост својих тврдњи

Јован Копривица: Поштовани суде, као пуномоћник четвртооптуженог у овом предмету у овом делу који се односи на формално правни поступак... међутим, ми као четвртотужени морамо да се бранимо и да докажемо. Значи, имамо улогу и браниоца и тужиоца, међутим нама овде фали један формално правни моменат који нама отежа-

ва посао, а то је недостатак...суштина овога спора а не ово четврто, пето или првотужени... Према томе, сматрам да је овде битно доказати кривицу или одговорност за штету или истину, висина штете је споредна ствар и она ће бити процењена. Кривица је кривично правни појам, а одговорност је грађанско правни појам за насталу штету уколико је настала. Пошто господин Шешељ као тужени има став и намеру да докаже истинитост, доставићемо документацију суду директно у предмет и доставићемо суду поднесак од једно 10 тачака у коме ћемо указати на битне моменте у периоду од '91. до '98. године о неким моментима, иступима и понашањима господина Вука Драшковића као тужиоца у овом предмету, које ће бити основ става да нема одговорности и кривице господина Шешеља у овом предмету за евентуално направљену штету.

Судија: Морате доказати.

Јован Копривица: Молим, да истинитост навода у овом... ту се сад меша кривични и грађански поступак у овој ствари, значи, треба прво утврдити одговорност за штету, па онда... Међутим, ми сад морамо да радимо кривично правну одговорност...

Судија: Пуномоћник Јован Копривица оспорава тужбени захтев у целисти у чему се придружује речи пуномоћника прво, друго, треће и петотуженог са формалне стране поступка. У погледу суштине стране поступка пуномоћник четвртотуженог доставит ће суду доказе у примерном року на осно-

ву којих ће се доказати истинитост изнета у форми интервјуа листу "Демократија". А коју ће његови пуномоћници уобличити писменим поднеском и даље предлагати доказе на указивање истинитости наведених тврдњи.

Јован Копривица: Господин Војислав Шешељ ће образложити документацију коју је донео, а ми ћемо то правно прилагодити и предложићемо један тим стручњака који ће опсервирати и документацију, и тужиоца, и остале. Предлажем два имена а то су, (упадна судије) то ћу на крају.

Судија: Лично четвртотужени ће рећи изворе сазнања за своје тврдње у листу "Демократија", а које ће његови помоћници уобличити.

Нада Котарац: Оспоравамо тужбени захтев у целости. Рећи некоме да је наркоман, не значи да је наркоманија болест.

Баровић: Молим вас колегинице... (добацује адвокат Баровић)

Публика: Ти чувај нос, чуло се из публике.

Судија: Молим вас мир!

Смех у судници.

Сви у руководству СПО знају да је Вук Драшковић наркоман

Судија: Други део текста који је наведен у тужби и за који тужилац тврди да је неистинит, а он гласи, односно... челника Српске радикалне стра-

нке у ТВ дуелу између Вука Драшковића и др Шешеља.

Па, онда иде оно што ви кажете четвртотужени, "очигледно је да је та емисија организована у спреси са социјалистима". Драшковић се појављује као њихов...

Да ли може да се изјасни...

Пуномоћник четвртотуженог, Нада Котарац Михаиловић изјављује да ће се на те околности лично изјаснити четвртотужени.

Господине др Војиславе Шешељ, изволите.

Молим вас мало тише, немојте да галамите у судници.

Овако ћемо рећи. Четвртотужени др Војислав Шешељ...

Др Шешељ: Ако немате ништа против могу ја директно у записник, лакше ће вам бити. Прво, хоћете ви да унесите ово!

Судија: Ја морам да пратим.

Др Шешељ: Добро, ви пратите, а ово нек иде директно у записник. Имам да приметим на излагање пуномоћника прво, друго, треће и петотуженог, правни заступник је изјавио да је новинар Владимир Судар пре објављивања текста доставио Српском покрету обнове, е то је оно што се коси са новинарском етиком. А Српски покрет обнове није имао никакву примедбу. Зашто, то је реторско питање? Зато што сви у руководству СПО-е знају да је Вук Драшковић наркоман и да је ово истина.

Упозорите адвоката Баровића да ми не упада у реч и да ме не прекида.

Баровић: Молим да га упозорите да поново врши исту радњу...

Др Шешељ: Неуки адвокат би требало да зна да ја доказујем да је Вук Драшковић наркоман. То би требало да зна неуки адвокат Баровић.

Судија: Молим вас мало тишине, о томе судимо, о томе расправљамо, изволите господине, наставите своје излагање.

Др Шешељ: Упозорите га да ми не упада у реч.

Баровић: Ово није саслушање странке, ово је реч странке.

Судија: Па, сво реч, молим вас ограничите се само на тужбени захтев а онда ћемо ићи на доказивање.

Да видимо шта сте од доказа припремили.

Др Шешељ: Само мало будите стрпљиви госпођо председнице, ви сте досад били стрпљиви, бојим се да не изгубите стрпљење, полако.

Судија: Молим вас немојте те грубе речи о којима се овде води спор, које су овде предмет парнице.

Др Шешељ: Које су грубе речи изговорене из мојих уста госпођо судија? Реците ми једну само па да је повучем ако је груба?

Судија: Реч је о спорним наводима.

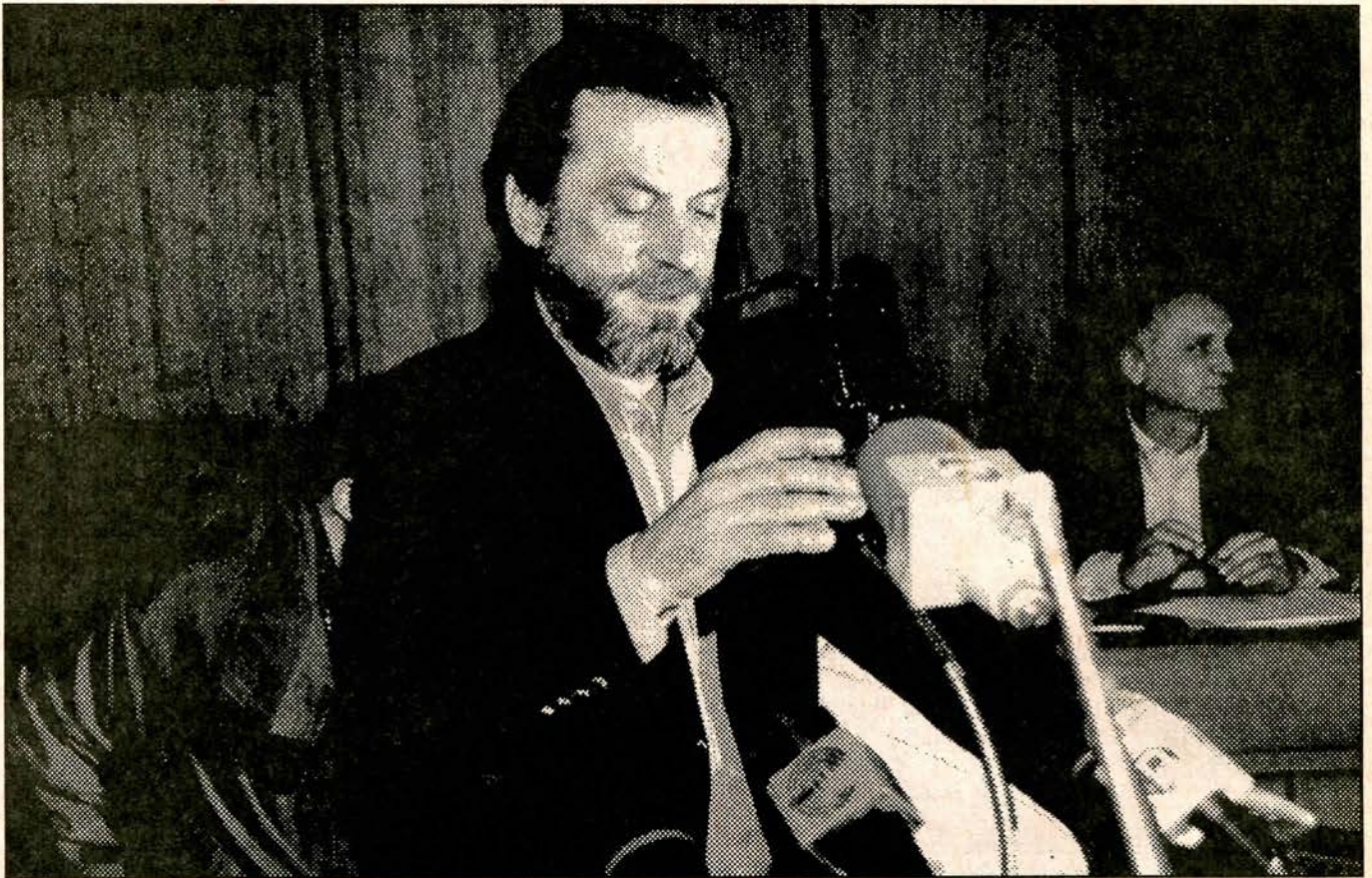
Др Шешељ: Код мене нема спорних навода, можда код вас има.

Судија: Видите да су спорни.

Др Шешељ: За мене нису спорни, ја доказујем њихову истину.

Противнаркоманска стратегија: др Војислав Шешељ са својим правним саветником Јованом Копривицом

Одбрана тужиоца...

Адвокат Тодоровић: Па, не може сад ...
Др Шешељ: Господине Тодоровићу, може.

Адвокат Тодоровић: Али ово је реч.
Др Шешељ: Господине Тодоровићу доћи ће на ред и то како сте ви ухваћени у крађи књига ...

(Смех и аплауз у судници.)

Др Шешељ: Да ја наставим, госпођо судија.

Судија: Господине Шешељ, ја вас молим да...и упозоравам публику да не омета рад суда, ово су јако озбиљне ствари, молим колеге са моје десне и леве стране да се стрпе, сви ће добити реч, нико неће бити лишен могућности да расправља...

Срђан Радовановић: Ја опет молим да се не генерализује.

Др Шешељ: Ја се придружујем госпођо судија вашем захтеву и као тужена страна молим публику да нико не реагује на оно што се изговори у судници. Видите госпођо судија како сам вам од помоћи.

Судија: Ја вас молим господине Шешељ да се ограничимо само на тужбу и тужбени захтев. Реците ми које сте доказе припремили, информативно вас питам који су извори вашег сазнања за тврдње наведене у овој тужби?

Др Шешељ: Сачекајте, мало стрпљења. Е, идемо даље. Што се тиче првог дела тужбе који се односи на моју тврдњу да је Вук Драшковић до краја био инструментализован од стране конкурентских странака у предизборној кампањи то су ноторне чињенице, један од доказа на који се позивам је

такав да је Вук Драшковић на државној телевизији добио два пута по сат и по времена да би саопштио своје политичке ставове у студију Београд и Нови Сад, а ја сам само једном добио сат и по времена. То је један од доказа а остале доказе ћемо размотрити кроз саслушање странака у поступку.

Судија: Морам да вас питам да ли ви имате неки писмени доказ?

Др Шешељ: Молим вас да само мало сачекате, идемо редом, видите како сам ја систематичан. Приметио сам на излагање заступника осталих тужених, затим сам се изјаснио на један део тужбе и сад се изјашњавам на други део тужбе, само мало сачекајте. Е, што се тиче моје тврдње да је Вук Драшковић наркоман, ја сам данас донео доказе, доказе нисам дужан да предајем тужиоцима него суду, а рок није био преклузиван па сам то донео данас. Сада ћу суду да предам спис "Стручну анализу наркоманског понашања Вука Драшковића", то је заправо књига на 107 страна. На основу ове стручне анализе поднећемо захтев да се одреде судски вештачи психијатријске и психолошке струке који би извршили психијатријско посматрање Вука Драшковића и суд обавестили о свом стручном налазу. Затражићемо од суда да прибави сву документацију свих психијатријских клиника и других здравствених установа где се до сада лечио Вук Драшковић и где је тражио медицинску помоћ, када је реч само о душевним оболењима.

Сада предајем суду стручну анализу.

Судија: Др Војислав Шешељ предаје суду стручну анализу. Господине Шешељ ваша је дужност у парничном поступку да документацију коју предајете суду предате и другој страни...

Др Шешељ: Молим вас, молим вас, имам примедбу!

Судија: Суд доноси решење: Налаже се четвртотуженом др Војиславу Шешељу да писмену документацију, стручну анализу која се односи на други део спорних навода четвртотуженог у листу "Демократија" достави суду у још једном примерку, ради достављања тужилачкој страни.

Др Шешељ: Молим вас, имам примедбу. Примедба је да није реч о судском поднеску, него о доказима. Молим вас, јер ја сам поднео оригинал доказа!

Судија: Четвртотужени се противи наведеном решењу суда, јер је он наведене доказе предао у оригиналу и није дужан да их предаје у довољном броју примерака и за другу страну.

Др Шешељ: Ја само своје поднеске морам у више примерака да предам.

Судија: Ја овде морам да прочитам, то је; "Експертски тим Српске радикалне странке".

Др Шешељ: Да, наравно. (Аплауз у судници.)

Зашто се судија смеје

Др Шешељ: Зашто се ви госпођо судија смејете?

Судија: Ја се не смејем.

Др Шешел: Ја сам приметио да се смејете.

Смах у судници.

Судија: Добро, молим вас мир, немојте да се смејете!

Др Шешел: Немојте да се смејете, јер ви кад се смејете, онда се сви смеју, јер сматрају да то тако треба.

(Смах у судници.)

Судија: Молим вас тишина!

Др Шешел: Молим вас. Дакле, уколико противничку страну интересује тај доказ, противничка страна може остварити увид у спис, а може и да фотокопира доказе који се могу фотокопирати.

Судија: Суд доноси решење:

Одржава се на снази решење суда којим је наложено четвртотуженом да наведене писмене доказе у зеленој фасцикли достави противничкој страни.

Др Шешел: Е, а ја тражим од суда да ми објасни како то да доставим? Онда нам то вратите па да доставим противничкој страни али онда ћете ви остати без тога.

(Смах у судници.)

Судија: Суд то мора имати.

Др Шешел: А како онда да ја то доставим противничкој страни?

Судија: Преко суда.

Др Шешел: Преко суда? Е онда ви то доставите.

Судија: Како?

Др Шешел: Преко суда.

Вук Драшковић: Госпођо судија то нама није потребно шта пише експертски тим радикалне странке.

Др Шешел: Можда то има господин Драшковић.

Смах у судници.

Судија: Знате шта и ја сам жив човек и ја морам да се насмејем.

Аплауз у судници.

Судија: Тужилац Вук Драшковић водом наведених одлука суда по противљењу четвртотуженог наводи да му експертска анализа није потребна. Она ће остати суду.

Да ли господин др Војислав Шешел има још нешто да каже?

Др Шешел: Имам, наравно. Пошто ће са наше стране бити тражено да суд одреди стручне вештаке, моје је да унапред обавестим суд како би суд могао да припреми вештаке са своје стране у овом случају.

Судија: Четвртотужени даље истиче да ће предложити извођење доказа вештачењем на спорни део чланка, те да се суд у овом смислу припреми.

Јован Копривица: Извините судија, само формално правно да заокружимо па ће цењена страна добити реч...

Судија: Даје реч противничкој страни.

Господине Драшковићу ви сте вични, ви радите на српском језику вама је то јака страна ви ћете боље диктирати.

Вук Драшковић: Нема потребе да се диктира ја ћу то откуцано предложити у записник.

Бели прах, мараме и клеветање

Судија: Новинари ја не видим господина Вука Драшковића...

Вук Драшковић: Госпођо судија, када би речи које изговара оптужени Шешел припадале само њему, када би он могао да их задржи у свом цепу или када би те своје речи могао да веже себи као мараму око врата, онда ове моје тужбе не би било. Међутим, Шешелеве клевете и увреде, које су предмет тужбе објавиле су новине, лист "Демократија". Није тачно, узгред да је ико из уредништва "Демократије" интервју са Шешелем доносио на цензуру и одобрење у СПО-у, то су обичне измишљотине. Уредници "Демократије" су знали да објављују лажи и зато су тужени, заправо и нису због тога, него због тога што те лажи су неки од читалаца не упућених и још наивних могли да доживе као истину. Уредници "Демократије" су знали да објављују лажи самим тим што објављују интервју са Војиславом Шешелем, јер његове тврдње никад ништа нису значиле него простачко клеветање других људи.

Судија: Ја бих само да вас упозорим. Нећемо лажи, нећемо простачко понашање.

Публика: Никад другачије није ни знао.

Вук Драшковић: Молим вас, има право да ме тужи. Због тога ...

Судија: Молим вас идемо на виши ниво ...

Вук Драшковић: Због тога што су знали да у овој земљи нема готово ни једног истакнутог политичара, писца, академика, свештеника, новинара а да га Шешел за последњих осам година није јавно љгао, вређао и клеветао,

... и реакција оптуженог

знали су да то чини и тога пута. Илустрације ради поменућу само неке примере таквог његовог деловања, постоји читава документација, све је то јавно изговорено и објављено. Потежући пиштољ на београдске таксисте рекао је: "ви сте банда фашиста"...

Судија: Господине Вуче молим вас да се држимо предмета, да не идемо даље, него да расправљамо о суштини овог предмета.

Вук Драшковић: Молим вас. Госпођо судија, ако неко изговори тврдњу како ју је изговорио и ако тужилац ређајући сличне тврдње о другим људима буде у томе спречен, онда му спречавате да докаже тужбу.

Судија: Господине Вуче, да вам...

Вук Драшковић: Према томе ја ћу ово рећи, али ако ви због тога...

Судија: Да вам кажем. Саслушаћемо вас као странке, па ћете ту имати прилику...

Вук Драшковић: Не, ја то сада кажем! И молим вас...

Судија: Ја вас молим да се ограничите на расправу.

Вук Драшковић: Ово је расправа. Потежући пиштољ на таксисте назвао их је банда фашиста, потежући пиштољ на студенте рекао је да су "стока"...

Судија: Молим вас колега, продубљујемо парницу идемо од теме, удаљавамо се од суштине ствари, не судимо оно што је предмет нашег спора, идемо много дубоко и мислим да загађујемо неке односе. Дајте да се огра-

ничимо на ово што нам је суштина и да пресудимо.

Вук Драшковић: Добро, пошто ви не дозвољавате да подсетимо на неке ствари због чега ја одбијам експертизу тог човека коју вам је донео из његове странке, управо из ових разлога ви нећете да чујете...

Др Шешељ: Госпођо судија, дозволите му да прочита, за тужену страну то је веома интересантно.

Како Вук постаје црв

Вук Драшковић: Молим. Говорио је и ово, јавно је објављено: "Највише новца из Дафимент банке и Југоскандика опљачкао је лично Слободан Милошевић", у питању су милијарде долара, "Радоје Прица је матора будала", то су Шешељеве речи, "Мира Марковић није ћерка Моме Марковића већ оног агента и злочинца Бећиревића", и за то је Шешељ стручњак да утврђује очинство, "Мило Ђукановић је обични мафијаш, шверцер и балија", "Добрица Ћосић је највећи антисрпски пацов", "Драгослав Аврамовић је похлепни и цангризави старкеља", "Мирко Марјановић највећи монополиста и сексуални развратник", "Патријех Павле највећи српски издајник". Он каже: "Опседнут сам бујицом снова у којој видим смрт, насилну смрт Слободана Милошевића и Мире Марковић", он каже: "Авионе НАТО пакта који су гађали Удбине наводио је Слободан Милошевић", и за ово он вероватно има доказе експертског тима Српске ради-

калне странке. Он каже: "Очигледни медицински проблеми од који су неки изазвани алкохолизмом озбиљно онемогућавају Слободана Милошевића да обавља своју председничку дужност", каже: "да је "Биљана Плавшић амерички шпијун, а Милан Милутиновић најобичнији лопов".

Публика: Вуче, да ли ти шмрчеш или не?

Шмрче, Шмрче!!!

(Смех у судници.)

Вук Драшковић: Господо судије, овај човек је посуо блатом, не поштедевши ни самог патријаха српског. Политички речник господина Шешеља представља моралну и духовну септичку јаму Србије, његове речи су увреда српског језика јер су вазда бремените мржњом. Речник овог човека је и прворазредни еколошки и хигијенски проблем Србије, када не би користио клевете, увреде, псовке, господин Шешељ не би могао ни да говори, јер не би знао шта да каже, он би у том случају постао нем упркос здравим гласним жицама.

У питању је озбиљна болест која је у надлежности психопатологије, овај човек неспорно познаје српски језик, а неспорно је да и уз приметне тешкоће при изговору одређених слова, на пример, при изговору једнога слова у речи Штрпци, Штрпци господине Шешељ, његове гласнице нису оштећене, оштећено је поштовани суде и то трагично његово осећање за истину, за част, пристojност и уљудност. Доказ тог одсуства морала и одговор-

"Зелени досије" наркоманије Вука Драшковића у рукама судије Бранке Максимовић-Мицић

"Они који Драшковића називају лудаком нису далеко од истине"

ности за јавну реч, за јавну функцију и јавне поступке јесте и чињеница да је данас у једној приватној парници, где је он приватни тужилац довукао са собом пола српске Владе, потпредседнике, министре.

А неки министри, чујете ли какве речи из суднице додајују, доказ је дакле и то осуства апсолутне одговорности и једне тешке болести. Ја нећу да јој дајем дијагнозу, али знам да је медицинској науци врло позната природа ове болести. Наравно да остајем при тужбеном захтеву, могу одустати једино уколико би суд на основу свега а и на основу досадашњег јавног деловања господина Шешеља, заиста позвао вештаке психопатологе да утврде прецизну дијагнозу једног тешко оболелог човека, то је сада јасно, и упуте га на лечење у одговарајућу медицинску установу. Да ли ће то бити душевна болница или нека друга

не знам. Ја бих се лично радовао да то лечење успе.

Поштовани суде, због много мање непристојног понашања, као јавна личност француски фашиста, а велики непријатељ Србије и српског народа, а узгред и велики лични пријатељ Шешеља и његове странке, господин Ле Пен недавно је од француског суда осуђен због таквог простачког и то много мање простачког и болесног понашања на јавној сцени - одузета су му грађанска права. Ја наравно не тражим од овога суда да то уради, јер сматрам, с обзиром да на неке моје емотивне слабости према господину Шешељу, да је њему данас много потребнија медицина него што су му кориснија грађанска права, и ја верујем да овај суд ту помоћ медицине једном тешко оболелом човеку неће да ускрати. Хвала.

Судија: Господине Вуче, Драшковићу, хоћете ли нам дати тај доказ?

Вук Драшковић: Како да не, са задовољством.

Судија: Имате у два примерка?

Вучић: Имате копијер. (добацује)

Судија: Па, немамо, господине министре...

Суд констатује да писмену изјаву коју је усмено изнео пред суд уручује један примерак суду, а други примерак се уручује туженом.

Онда смо се овако договорили експертизу ће тужена страна доставити...

Др Шешељ: Не, не, молим вас.

Судија: Добро, онда ће суд ископирати о свом трошку и доставити тужиоцу. Решење: Суд доноси решење да се стручна анализа из фасцикле експертског тима Српске радикалне странке има фотокопирати у суду и иста доставити пуномоћницима прво и друготуженом у једном примерку.

Само да вас питам. Да ли сте задовољни са једним примерком?

Вук Драшковић: Чега?

(Смех у судници.)

Вук Драшковић: Српски покрет обнове неће своје канте за смеће да затрпава...

Судија: Налаже се четвртотуженом да на први део спорног текста који ће пружити суду писмене доказе и друге доказе који су били извор сазнања четвртотуженог.

Др Шешељ: Примедба, моја примедба, да ли ми дајете реч?

Судија: Само мало.

Др Шешељ: На ноторне чињенице не подносе се писмени докази. Ноторна је чињеница...

Судија: Примедба се одбија.

Др Шешељ: Молим вас, сачекајте мало. Ноторна је чињеница да је господин Драшковић, само један од доказа, добио два пута по сат ипо у предизборној кампањи на телевизији а ја само једном сат и по, иако је као председнички кандидати требало да будемо равноправни, то је ноторна чињеница. Ја не одбијам да подносим на ноторну чињеницу, ви знате да је то ноторна чињеница, то зна и господин Драшковић, е, ако господин Драшковић оспорава ту ноторну чињеницу, ја ћу је доказивати.

Судија: Он је оспорава.

Др Шешељ: Молим вас, не оспорава ову ноторну чињеницу да је имао два пута по сат ипо времена!

Судија: Четвртотужени одбија да о овим чињеницама које су ноторне пружу доказе.

Када се изврши фотокопија експертизе и достави тужиоцима истима се оставља рок од 25 дана да одговоре на навод из те стручне анализе.

Јован Копривица: Морам приметити, саслушање странака је један од доказа, према томе није баш да нема доказа, према томе...

Судија: Суд доноси решење:

Пуномоћнику Јовану Копривици такође се оставља 15 дана да уобличи правно наводе четвртотуженог о којима је говорио у речи својој и достави даље доказе о којима је говорио у речи

својој, везујући те наводе за стручну анализу, а потом одреди рочиште и одлучи о даљем току поступка.

**"Ко је тужилац а ко тужени"
– пита др Шешел**

Др Шешел: Имам још једну примедбу. Мислим да суд треба посебно да констатује да је господин Драшковић и данас приликом свог излагања показао да није био у урачуљивом стању, а то се најбоље види из чињенице да је господин Драшковић заборавио ко је овде тужилац, а ко тужени. Он је изјавио да сам ја тужилац, а он се бранио као да је тужени.

Судија: Четвртотужени моли суд да констатује у записник да Вук Драшковић приликом излагања је показао да није урачуљивог понашања. То је примедба на поступање преседника Већа који води расправу...

Др Шешел: Молим вас да садржајно изнесете да је он у свом излагању заборавио ко је тужилац а ко тужени.

Судија: Пише. То ћете проверити.

Др Шешел: Али унесите ви то за сваки случај у записник, можда нема у том спису

Судија: То ја нисам констатовала. Суд доноси решење да је судија дипломирани правник са положеним правним испитом и да он није лекар, да није квалификован и стручно способан да такве закључке доноси.

Баровић: Имамо примедбу на приложене доказе у писаном облику у зеленим корицама, како сте га описали са разлога што је инкриминисани изказ четвртотуженог односи на лица која су била у затвору, односно лица која су виђала и посећивала тужиоца, какав је то експертски налаз Српске радикалне странке, ми знамо...

Вук Драшковић: Никола, не интересује нас шта Српска радикална странка пише. (Добацује)

Публика: Банана - мен, скини банану с главе!

Баровић: Ми знамо да је Српска радикална странка повезана са полицијом, знамо да је полицијска странка, али није њихова експертиза подобна да би одлучивала и доказивала чињенице које они лажно протурају, тако да имамо приговор на извођење тог доказа.

Публика: И што си паметан и леп!

Судија: Суд доноси решење:

Пуномоћник тужиоца адвокат Никола Баровић има приговор на изношење доказа стручне анализе експертског тима Српске радикалне странке, а названу поступајућег судије у зеленим корицама.

Др Шешел: Молим вас, имам примедбу.

Судија: Само мало.

Вук Драшковић: (има примедбу)

Др Шешел: Госпођо судија, ја сам први тражио.

Вук Драшковић: Да би се дошло до одговора ко је чији пулен, Вук Драшковић или је то можда Војислав Ше-

шелј предлагем да суд ангажује вештаке који ће да утврде да ли је Вук Драшковић, подпреседник Марјановићеве социјалистичке Владе или је то Војислав Шешелј.

Публика: На твоју жалост јесте!

Вук Драшковић: Да ли у овој судници седе министри, узгред речено, који се непристојно понашају ...

Судија: Но, то су ноторне чињенице.

Вук Драшковић: Замоллио бих да вечерас посебна судска екипа посматра државну телевизију, овде су довели камере као прошли пут, државне телевизије злоупотребавајући власт. На улазу у судницу рекао сам господину Шешелју: "Оптужени, понашај се пристojно"...

Смех у судници.

Судија: Господине Драшковићу то је ван ове суднице...

Тужилац Вук Драшковић предлагје да суд утврди да ли је четвртотужени потпреседник Владе или Драшковић...

Вук Драшковић: ... (понавља претходне своје речи)

Судија: Одбија се приговор Вука Драшковића...

Смех у судници.

Др Шешел: Молим вас, инсинстрирам да у записник уђе једна веома важна тврдња Вука Драшковића, јер она је битна за овај судски поступак. Вук Драшковић је изјавио да је доказ да сам ја пулен Социјалистичке партије Србије то што сам потпреседник Марјановићеве Владе. То показује да је Драшковић и сада под утицајем наркотика.

(Смех у судници.)

**Као таолет папир,
употреби и баци**

Судија: Молим вас, господине Шешелј...

Др Шешел: Чекајте, молим вас, саслушали сте господина Драшковића до краја саслушајте сад и мене. Па, ја доказујем да је он наркоман и користим сваки доказ који ми је на располагању. Молим вас, госпођо судија ово је веома важно, јер је ноторна чињеница да је Српска радикална странка ушла у Владу и да сам ја министар исте Српске радикалне странке не у социјалистичкој Влади него у коалиционој Влади народног јединства поводом које је склопљен споразум коалиционих партићера. А сама позиција господина Драшковића који се упињао из петних жила да уђе у Владу, али није, говори да је само политичар за једнократну употребу. Знате, као таолет папир, употреби и баци...

(Смех у судници.)

Др Шешел: Друга примедба, молим вас будите стрпљиви, се односи на изјаву адвоката Николе Баровића, да је Српска радикална странка полицијска партија, изјава показује да господин Баровић није урачуљив, па, захтевам да суд затражи...

Судија: Молим вас, господине Шешелј...

Др Шешел: Молим вас, Српска радикална странка, молим вас...

Судија: Господине потпреседничке Владе немојте ви тако.

Др Шешел: Молим вас, госпођо судија имам још једну примедбу. Ја овде нисам као потпреседник Владе, ја сам овде као грађанин и немојте да ме ословљавате са потпреседничке Владе.

Судија: Имате ли још нешто?

Др Шешел: Имам. Да се затражи од адвокатске коморе Београда и да се изврши увид у регистар адвоката да ли је Никола Баровић још увек адвокат, пошто је недавно имао снажан ударац у главу и вероватно је неспособан за обављање адвокатске професије. Да је способан не би могао да да овакву изјаву да је Српска радикална странка полицијска странка и да се установи да ли је он још уопште адвокат.

Судија: Одузимам реч и диктирам: Четвртотужени Војислав Шешелј истиче да је потпреседник Владе Републике Србије, као члан Српске радикалне странке, ради се о коалиционој влади, не ради се о неком пуленству.

Предлагје да суд утврди да ли пуномоћник тужиоца, адвокат Никола Баровић, може да се бави адвокатуром, с обзиром на повреде које је имао.

Др Шешел: С обзиром да је недавно добио снажан ударац у главу и да постоји оправдана претпоставка да после тога није у стању да...

Судија: Опомиње се др Војислав Шешелј да не вређа учеснике у овом поступку под претњом последица.

Др Шешел: Молим вас, госпођо судија...

Баровић: Он вас није разумео! (Добацује)

Судија: Молим вас, колега Баровићу имате ли адвокатску легитимацију?

Баровић: Имам, али тренутно није код мене, али то је небитно и да је немам, понашање господина ... ја сам запрепашћен зашто колега Копривица не тражи пет минута паузе и не упути неуког господина како треба да се понаша у судници и онда сам преузме да води његов предмет, сигурно ће га боље водити него што ...

Судија: Суд доноси решење:

Прекида се спор, прекида се суђење о овој правној ствари, а странке се упућују на решења које је суд донео.

Др Шешел: Госпођо судија, имам још једну примедбу. Ви сте мене упозорили на помињање чињеница које се тичу овога спора, значи суштине ствари, а господина Драшковића нисте упозорили на помињање људи који ни на који начин нису умешани у овај спор.

Судија: Јесам.

Др Шешел: На ту околност нисте, то није ушло у записник, можда сте неким другим путем ...

Судија: Господине Шешелј...

Др Шешел: Е, молим вас, с обзиром да адвокат Баровић нема адвокатску леги-

тимацију овај мој захтев је веома озбиљан да се утврди да ли је он адвокат или није.

Баровић: С обзиром на неуког председника, ја легитимацију не носим са собом али ћу је касније доставити на увид...

Публика: Он нема ни главу а камоли легитимацију, он има бучук на раменима! (неко из публике)

Судија: ...

Др Шешељ: Значи није адвокат!

Судија: По нашем закону свако од нас може бити пуномоћник ако те своје услуге не наплаћује.

Суд доноси решење:

Судија ће проверити у адвокатској комори да ли је адвокат Никола Баровић уписан у регистар адвоката.

Ево, ја сам дала 15 дана странкама да се достављени докази прегледају.

Да видимо кад су странке слободне да се закаже следеће рочиште?

Др Шешељ: У јуну месецу било који датум.

Баровић: Имам предлог.

Публика: Ко тебе шта пита, немаш легитимацију имаш предлог!

Вук Драшковић: Мене изненађује то што инсистирате на доказима.

Смех у судници.

Публика: Шта ће суду докази.

Вук Драшковић: Чекају доказе за било шта што каже Шешељ, то вам је као кад чекате да крава роди дете.

Судија: Суд доноси решење:

По добијању доказа од тужене стране којима је остављен рок од 15 дана. На ово немате право жалбе.

Срђан Радовановић: Чекајте молим вас, било би добро да се одмах усагласимо о термину, септембар - септембар.

Копривица: Овде има 5 адвоката било би добро да се усагласимо, ми смо заузети људи, цео дан смо изгубили, ви видите да ова суђења трају по цео дан.

Судија: Ко.

Копривица: Па, адвокати имају и друга рочишта, видим овде 5 адвоката.

Публика: Четири адвоката, без Баровића! Баровић је оперисан, није он адвокат! (неко из публике)

Судија: Адвокати тужене стране инсистирају да се расправа одреди како би могли да планирају остала суђења. Може ли 25. јуни, шести месец.

Др Шешељ: Требало би мало раније.

Судија: Па, ја не могу.

Суд доноси решење:

Данашње рочиште се одлаже, а наредно се заказује за 25. јун 1998. године у 10 часова.

Присутнима саопштено, на рочиште никога не позивати.

Разговор са новинарима после суђења.

Др Шешељ: Данашње суђење је показало да је Вук Драшковић дошао под дејством дрога, видели сте и сами, у ствари, заборавио је ко је тужилац а ко тужени, лупетао је разноврне глупости које немају везе са овим предметом.

Новинар: Шта мислите како ће се окончати ово суђење?

Др Шешељ: Ово суђење ће показати да је Вук Драшковић заиста човек абнормалног понашања у психијатријском и психолошком смислу, то је веома битно за нашу јавност и за комплетно српско друштво. И да се напокон сазнају неке чињенице и нека истина, ту ће нам много помоћи и судски вештачи који ће сигурно бити одређени.

Новинар: Као потпредседник Владе јесте ли сте задовољни суђењем?

Др Шешељ: Не, ја овде нисам био као потпредседник Владе, ја сам овде био као грађанин.

Новинар: Да ли сте задовољни правосудним системом и досадашњим током?

Др Шешељ: Што се тиче правосудног система наравно да нисам задовољан, али овај поступак је у основи био коректан уз неке примедбе које се могу изрећи.

Довиђења до следеће представе: др Војислав Шешељ напушта палату Правде

Документи

ПРВИ ОПШТИНСКИ СУД У БЕОГРАДУ

ЗАПИСНИК О ГЛАВНОЈ РАСПРАВИ

Састављен дана 8.5.1998. 19 године.

Пред Првим општинским судом у Београду.....

Председник већа

Тужилац: С-П-О

Бранка Максимовић Мишић

Чланови већа – судије поротници

Тужени: НИП "ДЕМЕР" и др.

Србијанка Самарџија

Тања Дејић

Предмет спора: нак. штете

Записничар:

Јарић

Почетак у 10 часова

Председник већа отвара главну расправу, објављује предмет расправљања и утврђује да су на расправу дошли: За тужиоца: друготужилац лично са пун. Ивана Примовић адвокат, Никола Баровић адвокат, Драгољуб Тодоровић адвокат. За 1, 2, 3 и 5 туженог Срђан Радовановић адвокат, пун. у списима, четвртотужени лично са пун. Нада Котарац адв. и Јован Копривица.

Од осталих позваних лица нису дошли:

Присутне парничне странке предлажу да се расправа одржи у смислу чл. 295. ЗПП.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се расправа одржи

Суд констатује да је судница 43 мала да прими заинтересовану јавност па суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се суђење прекине на 5 минута ради промене суднице.

Суђење ће се наставити у судници бр. 4 на I спрату

Суд констатује да су присутни новинари Радио телевизије Србије Студија Б и БК телевизије.

Упитани да ли имају овлашћење надлежног органа да снимају суђење исти изјављују да имају усмено одобрење па их суд упућује да доставе суду писмено овлашћење да ток суђења прате камерама.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се прекине суђење док телевизија РТС Студио Б и БК не донесу писмено овлашћење за тонско и визуелно праћење суђења.

Пуномоћник тужиоца противи се предлогу I, II, III туженог и IV туженог да се прекине суђење до одобрења присутних телевизија.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ предлог пуномоћника тужиоца

Суђење се прекида 15 минута.

По одобрењу вршиоца дужности председника Првог општинског суда у Београду судије Радомира Милинкића (усмено) дозвољава се присуство тонско и визуелно праћење суђења новинарима РТС, БК и Студија Б и фоторепортера Демократије.

Прелази се на расправљање о предметној правној ствари.

Пуномоћник тужиоца остаје при тужби и тужбеном захтеву и као доказе на чињеничне наводе у тужби предлаже извођење доказа саслушањем тужилаца и тужених у својству парничних странака.

Пуномоћник I, II и III тужених оспорава тужбу и тужбени захтев како у погледу правног основа тако и у погледу висине. Сматра да је тужба неуредна, да тужилац захтев за накнаду штете није одвојено поставио, односно исправља се одвојено је поставио али није определио по којим видовима штете потражује накнаду односно која су добра тужилаца наведеним радњама повређена па стога предлаже да суд наложи тужиоцу да у смислу навода тужених уреди тужбу.

Пун. тужилаца Примовић адвокат у свему остаје при тужби и тужбеном захтеву, ако тужилачка страна до данас није примила доказе на околност и истинитост изнетих тврдњи у листу "Демократија" тужилачка страна ће се детаљније изјаснити о чињеничним наводима у тужби у тужбеном захтеву а по пријему доказа с тим у вези евентуално предложити и одлагање саслушања парничних странака.

Тужени др Војислав Шешељ овлашћује адв. Јована Копривицу из Београда, Београдска 64 и Наду Котарац Михајловић из Београда, Александра Глишића бр. 4 да га у овој правној ствари заступају као његови пун.

Пун. прво, друго, треће и пето туженог адв. Срђан Радовановић оспорава тужбу и тужбени захтев. Истиче да је тужба у овој правној ствари неразумљива да се не може утврдити по којим основама тужиоци потражују штету, па се не могу изјаснити на наводе који се односе на чињеничне наводе тужбе и тужбени захтев. Тужилачка страна свој тужбени захтев заснива на одредби чл. 113. Закона о јавном информисању, али чињеничним наводима тужбе и тужбеном захтеву не прави разлику и не наводи коју су то штету тужиоци претрпели објављивањем спорних делова чланка који је изашао у листу првотуженог "Демократија". Познато је да Закон о облигацијама прави разлику између материјалне и нематеријалне штете, да се накнада штета огледа у губитку ненадокнадивом добру, а та материјална или морална штета се изражава у претрпљеним физичким боловима, претрпљеном страху, наружености, затим морална у повреди части и угледа појединца као човека и грађанина (судија додао), а такође се из навода тужбе не види какву је штету претрпео првотужилац Српски покрет обнове.

Пун. даље истиче да се накнада материјалне штете може тражити због увреде части, а у тужбеном поднеску нема речи о било каквој материјалној штети. У погледу прво, друго и треће туженог, оснивача листа "Демократија", главног уредника листа Љубинке Милинчић и одговорног уредника Цвијетина исти могу бити одговорно само уколико нису пренели верно изјаве саговорника или у случају да је у питању садржана каква увредљива порука. Новинар који је написао овај текст за интервју са четвртотуженим др Војиславом Шешељем респектовао је саговорника као и друга лица која се у тексту помињу. Тужилачка страна је могла користити право на исправку информације и одговор, а које је право засновано Законом о јавном информисању, да су то право користили лист Демократија би то поштовала и исправку, односно деманти објавила. На претходном рочишту 4 тужени Војислав Шешељ потврдио је аутентичност својих изјава које су објављене у интервјуу, па је тако и овај интервју истинит, јер су истинито пренете његове речи. Ниједног разлога није било да новинар овде петотужени Владимир Судар избаца било који део на постављена питања туженог др Војислава Шешеља, јер се радило о личности чији је углед у овој држави неспоран. Пун. туженог даље наводи да је др Војислав Шешељ део ове државе зато што је народни посланик у Скупштини Србије, био је народни посланик у парламенту РС, да јесте савезни посланик, да јесте одборник града Београда и одборник СО Земун, а његов углед је после свега порастао јер је постао потпредседник скупштинске Владе. Стога се пун. тужене пита да ли новинар који са оваквом личношћу разговара има право не само по правилима своје струке већ и по правилима етике уопште да делове интервјуа свог саговорника избацује.

Поред тога, новинари Главинић и Судар су интегрални текст интервјуа објављеног са др Шешељем доставили СПО уколико имају неке примедбе на тај текст они на тај текст нису имали никакве примедбе.

Имајући све ово у виду што је пун. наведених тужених изнео, сматра да су прво, друго, треће и пето тужени пасивно нелегитимисани у овој парници и да нису одговорни за ову штету имајући у виду одредбу чл. 11. Закона о јавном информисању, а ово с обзиром да четврто тужени који је дао те информације је за то одговоран а да их је дао на припремном рочишту је то и потврдио.

Пун. четврто туженог др Војислава Шешеља адв. Јован Копривица оспорава тужбени захтев у целости. У целости се придружује речи пун. тужених 1, 2, 3, и 5. Што се тиче формалне стране поступка, у погледу суштине стране поступка пун. 4 туженог доставиће суду доказе у примерном року на основу којих ће се утврдити истинитост спорних тврдњи изнетих у листу "Демократија". Лично четвртотужени ће навести и своја сазнања за спорне тврдње у листу "Демократија", а које ће његови пун. уобличи писменим поднеском и даље предлагати доказе на указивање истинитости наведених тврдњи.

Пун. Нада Котарац Михајловић адвокат такође оспорава тужбени захтев у погледу правног основа и висине, сматра да спорни наводи текста нису увреда него савет.

Наркоманија је болест и четвртотужени ће то и да докаже.

Пун. четвртотуженог информативно упитан да ли може да се изјасни и у вези другог дела текста који је наведен у тужби, а објављен је у листу "Демократија" новинарско питања... "према тврдњама челника СРС..."

Одговор четвртотуженог "очигледно је да та емисија организована у спреси..."

Пун. четвртотуженог Нада Котарац Михајловић изјави да ће се на те околности изјаснити четвртотужени.

Четвртотужени др Војислав Шешељ:

"Прво имам да приметим на излагање пун. прво, 2, 3 и 5 туженог правни заступник је изјавио да је новинар Владо Судар пре објављивања текст доставио СПО. То је оно што се коси са новинарском етиком, а СПО није имао никакву примедбу, зашто, зато што сви у руководству СПО знају да је Вук Драшковић наркоман и да је ово истина. Што се тиче првог дела тужбе који се односи на моју тврдњу да је Вук Драшковић до краја био инструментализован од стране конкурентских странака у предизборној кампањи, то су ноторне чињенице, један од доказа на који се позивам је факат да је Вук на државној телевизији Србије добио два пута по сат и по времена да би саопштио своје политичке ставове у студију Београд и студију Нови Сад, а ја сам добио само једном један сат, а то је један од доказа а остале доказе ћемо размотрити кроз саслушање странака у поступку. Што се тиче моје тврдње да је Вук Драшковић наркоман, ја сам данас донео доказ, доказе нисам дужан да предајем некој суду, а рок није био преклузиван па сам то донео данас и ја ћу сада суду да предајем уз спис стручне анализе наркоманског понашања Вука Драшковића то је заправо књига на 107 страна а на основу ове стручне анализе поднећемо захтев да се одреде судски вештаци психијатријске и психолошке струке који би извршили психијатријско посматрање Вука Драшковића и суд обавестили о свом стручном налазу, а затражићемо од суда да прибави сву документацију свих психијатријских клиника и других здрав. установа где се до сада лечио Вук Драшковић, где је тражио медицинску помоћ кад је реч само о душевним обољењима. И ја вам сада предајем стручну анализу.

Суд констатује да др Војислав Шешељ предаје стручну анализу на коју се у својој речи позвао.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Налаже се четвртотуженом др Војиславу Шешељу да писмену документацију, стручну анализу која се односи на други део спорних навода четвртотуженог у листу "Демократија" достави суду у још једном примерку, ради доставе тужилачкој страни.

Четвртотужени се противи наведеном решењу суда јер је он наведене доказе поднео у оригиналу па није дужан да их предаје у довољном броју примерака и за противну страну.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Одржава се на снази решење суда којим је наложено 4 туженом да наведене писмене доказе у зеленој фасцикли достави и тужилачкој страни.

Тужилац Вук Драшковић поводом наведених одлука суда противљења туженог наводи да му експертска анализа није потребна.

Наставља се исказ 4 туженог.

Четвртотужени даље истиче да ће предложити извођење доказа вештачењем на спорни део чланка, те да се суд у овом смислу припреми.

Суд констатује да је писмена изјава коју је усмено изнео пред судом предао суду, а други примерак се уручује туженима.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се стручна анализа... експертског тима СРС има фотокопирати овом суду и иста се има доставити пун. прво и друготуженог у једном примерку. Налаже се 4 туженом да на први део текста "очигледно је..." пружи суду писмене доказе и друге доказе који су били извор сазнања за четвртотуженог.

Четвртотужени одбија да о овим чињеницама које су ноторне пружи доказе.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Када се изврши фотокопија експертизе и достави тужиоцима, истима се оставља рок од 15 дана да одговоре на наводе из те стручне анализе.

Пун. четвртооптуженом Копривици се такође оставља 15 дана да уобличи правне наводе 4 туженог у којима је говорио у својој речи и стави даље доказне предлоге којима је такође говорио у својој речи везујући своје речи за стручну анализу, а потом одредити рочиште и одлучивати о даљем току поступка.

Четвртотужени моли суд да констатује у записник да Вук Драшковић приликом излагања је показао да није урачунљивог понашања данас и то је примедба на поступање председника већа који води ову расправу, те да је у свом излагању.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

На примедбе четвртотуженог суд констатује да је председник већа судија која води поступак дипл. правник са положеним правосудним испитом, није лекар и нема стручно знање.

Пун. тужиоца адв. Баровић Никола има приговор на извођење доказа стручне анализе експертског тима Српске радикалне странке, а названу поступајућег судије у зеленим корицама.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да ли ће се стручна анализа изводити као доказ суд ће одлучити по изјашњењу обе парничне странке, с тим што се о томе изјаснила тужилачка странка, али треба и суд да се упозна са садржајем

Тужилац Вук Драшковић предлаже да суд утврди да ли је 4 тужени др Војислав Шешељ "пулен" и да ли је министар, потпредседника или је Вук Драшковић.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Одбија се предлог Вука Драшковића.

Четвртотужени Војислав Шешељ истиче да је потпредседник Владе РС, али као члан Српске радикалне странке ради се о коалиционој влади не ради се о неком пуленству у односу на СРП.

Предлаже да суд од пун. тужиоца Николе Баровића затражи да ли се исти бави адвокатом с обзиром да је недавно добио повреду.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Опомиње се грађанин др Војислав Шешељ да не вређа учеснике у овом поступку под претњом последица.

Прекида се суђење у ово правној ствари, а странке се упућују на решења која је суд донео.

Адв. Никола Баровић на тражење суда не показује своју адвокатску легитимацију.

Судија ће проверити у Адв. комори да ли је адв. Никола Баровић уписан у регистар адвоката.

По добијању доказа од стране тужене стране којима је остављен рок од 15 дана.

Присутни адвокати тужене стране инсистирају да се расправа одржи с обзиром да би могли да планирају суђења у другим предметима.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Данашње се рочиште одлаже, а наредно се заказује за

25. јун 1998. године у 10 часова

Присутнима саопштено

На рочиште никог не позивати

Записничар

Судија

ЕКСПЕРТСКИ ТИМ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

СТРУЧНА АНАЛИЗА НАРКОМАНСКОГ ПОНАШАЊА ВУКА ДРАШКОВИЋА

Дрога је болест која, као ниједна друга, од болесника тражи новац. Новца у новинарству нема много, тек нешто више га је у књижевности, а у политици на начин на који је Драшковић схвата има га највише. Дрога као мотив, дрога као оно што покреће, зашто да не?

Година 1968. осим што ће остати запамћена по такозваним "студентским гигањима", односно студентским бунама, широм Западне и Источне Европе, које иако настале различитим поводима све су ипак биле само рефлексе великих такозваних антиратних окупљања, које је тих, и пар година раније, организовала студентска омладина широм Сједињених Америчких Држава,

изражавајући на тај начин протест и огорчење против, тада већ изгубљеног освајачког рата који су Американци водили у Вијетнаму. Њихове чувене пароле (љубав, мир, цвеће) по којима су припадници хипи покрета и добили име "деца цвећа", њихов особен изглед који карактеришу дуге косе и дуге браде, немарно и неконвенционално облачење, наравно и другачија

врста музике добро су познати свима. То је, нажалост, једна и то боља страна медаље. Друга, такође добро позната, није ни приближно толико мирољубива, насмејана и цветна као прва. Њој је име - дрога. Наиме, дрога је тада, управо у том периоду, уведена у општу употребу, постала тренд, а доказ за то јесте и чињеница да се и данас користе изрази за неку од врста дроге

Порука Месије: "Браћо Срби и сестре Српкиње! ЈСД је велико зло! Пређите на кокаин! Сви!Сви!Сви!"

(марихуана - трава - цвеће, тј. заштитни знак ондашње омладине) који потичу још из шездесетих.

Студентско козарачко коло Вука Драшковића

И овде су се 1968. године, што би неки рекли, догодили студенти. Знамо како се све завршило. Он је рекао да су студенти у праву, распуштен је "црвени Универзитет", а на Теразијама се, ваљда од среће, спонтано развило студентско козарачко коло. У том колу, био је и тадашњи студент права, будући новинар, писац и политичар са најкривудавијом и најнепоследнијом каријером на овим просторима, Вук Драшковић. Или, како он воли да се потпише Вук Драшковић.

само младић из провинције, студент, заслепљен светлостима велеграда, уплашен да не буде исмејан ако се не уклопи у узавреле градске токове, врло брзо усваја тадашња "владајућа" правила изгледа и понашања. Пушта косу и браду, а пријатељи који га се сећају из тог периода тврде да је и његово понашање било подједнако "разбарушено" колико и његов изглед, али примећују да у том периоду није имао тако велике осцилације и амплитуде свог расположења и понашања као што је то случај последњих година.

Дрога као слабост "забрањеног писца" Вука

Ако прескочимо такозване "новинарску и књижевничку фазу", мада би и

тврдња подложна је критици, јер је недавно (у време свог детињасто упорног кандидовања на изборима за председника Републике Србије, када је и зарадио надимак "вечити кандидат") сам Драшковић изјавио и остао жив како више није ни политичар, већ државник! Без коментара. Или је коментар ипак могућ, ако такав узлет пропратите једном речју - дрога. Уосталом у време највеће љубави Драшковића и његовог коалиционог партнера Зорана Ђинђића дошло је до наглог захлађења односа, управо због, како Драшковић каже, изјава једног од потпредседника Демократске странке, да је лидер СПО-а између осталог и НАРКОМАН.

Но, вратимо се почетку. Када је, признајемо, добро осетивши пулс српског народа, који је, после педесетогодиш-

Од дроге боли глава: Вук Драшковић није обичан наркофил већ озбиљан, а често и опасан наркоман

Веза између приче о антиратним простестима у Америци и Вука Драшковића је, вероватно је већ јасно, дрога. Та се несрећа тада, нажалост, појавила и овде, и то, наравно, прво у великим градовима - центрима - Београду, Загребу, Љубљани... Вук Драшковић, тада

оне биле занимљиве за анализу, ако ни због чега онда због исказане велике љубави и жеље господина Драшковића да се бори за права народа Зимбабвеа и одбрану афричког социјализма, долазимо до тренутно последње од Вукових фаза - политичке. Додуше, и ова наша

ње клиничке смрти поново почео да откуцава, пласиравши неколико књига са, до тада, незамисливом тематиком (усташки злочини, српско-муслимански односи, комунистичке догме и вишедеценијски шиптарски терор на Косову и Метохији) искористио је, у одређе-

БАРЈАКТАР

ним круговима стечени ореол "антикомунистичког забрањеног писца" и отиснуо се у бурне политичке воде.

Дрога, болест која тражи новац

Занимљива је још једна ствар. Дрога је болест која, као ниједна друга, од болесника тражи новац. Новца у новинарству нема много, тек нешто више га је у књижевности, а у политици на начин на који је Драшковић схвата има га највише. Дрога као мотив, дрога као оно што покреће, зашто да не?

Општи однос према наркоманији мењао се кроз историју. Од свима познатих исписаних страница о легендарном детективу Шерлоку Холмсу, где је писац да би му додао још мало од ексцентричног шарма, главном лику приписао и повремено коришћење такозване лаке дроге - хашиша, до данас - када се заиста схвата суштина зла и опасности које наркотици собом носе.

Дрога мења психу. Човек под дејством дроге није више исти. Ако занемаримо Драшковићеве бесмислене тврдње о томе како је он онај исти с почетка своје политичке каријере, како се "ни за длаку није променио", а као крунски доказ за те бесмислице повлачи једну једину реченицу, а то је да "све то јасно стоји у Програму Сепеа", који (by the way) нико још није видео, више је него евидентна промена која се у Драшковићевом случају одиграла очигледно под утицајем неког од "спољних" фактора.

"Од гатачких муслимана најгори су Вук и Дана"

Од човека који је исписивао странице најтежег српског страдања до најжешћег браниоца Осијека, Винковаца, Загреба, Дубровника, а посебно Сарајева и Сребренице од српских завојевача, од оснивача Српске гарде до великог спасиоца "гатачких муслимана" (што је и инспирисало народног песника да створи стихове "Од гатачких муслимана најгори су Вук и Дана"), од највећег јуришника на припаднике српске полиције, бар на речима (дела је увек препуштао другима), до непоправљивог миротворца, па све до констатације да он, Вук Драшковић, губи изборе само због тога што народу говори истину, а они што проповедају лаж имају највећу подршку пијаног и безглавог народа, како каже Драшковић.

Такве осцилације, толики успони и падови нису уобичајени код нормалног човека. То се човеку чисте свести, једноставно, не догађа. То се не догађа чак ни човеку чисте свести који је, рецимо, добро плаћен да му се то догађа. Нема напросто новчане суме која би покрила толике и такве промене. И, зато је једино објашњење у случају Драшковић то да је он наркоман.

Халуцинације произведене одређеном врстом наркотика

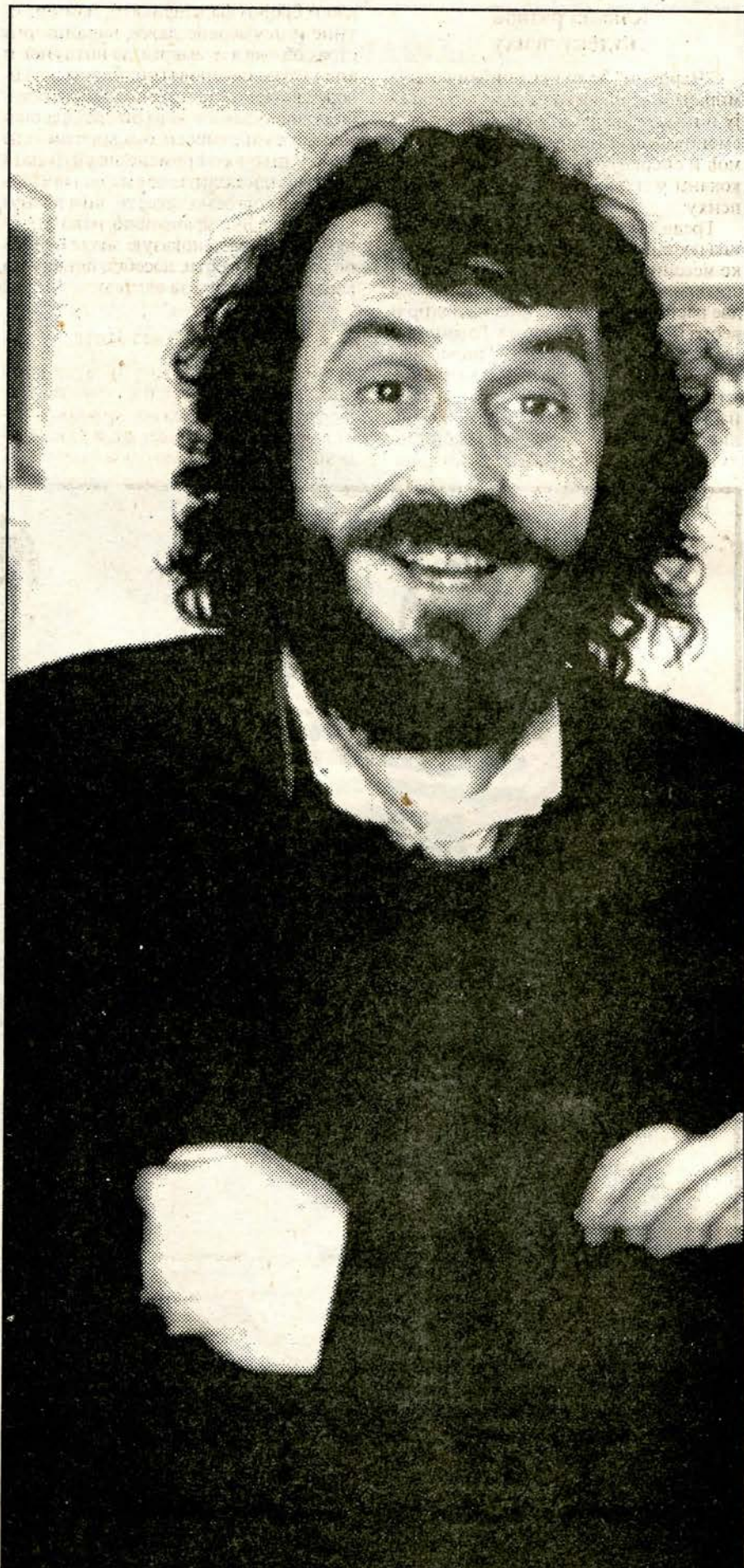
Вук Драшковић показује још неке од особина болести зависности. Он има халуцинације карактеристичне за тачно одређене врсте наркотика. У, већ легендарном опроштајном писму у коме Драшковић саопштава јавности да је решио да умре (писмо датира из 1993. године) и то не било кад, већ истога дана када и "његов" (он га је и присвојио, додуше ни кривог ни дужног) Генерал Михаиловић, Вук каже како по хелији, у којој шетају пацови, сигурно му неће дозволити да у дело спроведе своју одлуку о умирању, јер ће га инфузијом и лековима насилно одржавати у животу. Само мала визуелна анализа слике у којој пацови шетају преко модерне медицинске опреме за "одржавање у животу", довољно говори колико су озбиљни психички поремећаји наступили, а који се не могу другачије протумачити, осим коришћењем опојних средстава.

Изгубљени месија или шетач наркоманског расположења

Драшковић није обичан наркофил (човек који само с времена на време ужива дрогу и у стању је да му сваки пут буде и последњи), већ је озбиљан, а почесто и опасан наркоман. Он се у јавности појављује непријатно стакластог погледа, после дужег говора драстично му опада концентрација и неуротично се понаша. Он је себи центар света, а о себи најчешће говори у трећем лицу и у таквим стањима у својим очима је најјачи, једини, свемогући Месија, који треба да спасе човечанство, наравно, не зна се од кога и чега. Његове изјаве типа - само три дана да имам слободу и приступ ТВ Бастиљи, све би се за трен променило, а ја бих му рекао - стани!..., текстови најновијих спотова са последњих председничких избора "хоћу демократску Србију и таква ће бити!", као и сам слоган "једино Вук" који није производ никакве маркетиншке агенције, већ је плод Драшковићеве дрогом помућене психе - најбољи су докази.

Ту је, наравно, и константна манија гоњења, или ти теорија завере, која у конкретном случају звучи овако: "Нису они опозиција режиму, већ највећој од опозиционих странака - Сепеоу!", "Сва њихова активност током последњих година била је активност уперена противу Вука Драшковића и Сепеоа!", а, разуме се, Вук Драшковић и Сепео јуначки ће све издржати и створити демократску Србију.

Вук Драшковић не конзумира хашиш или марихуану, то су такозване лаке дроге и оне не производе овакве ефекте. Вук Драшковић не узима ни хероин. Сувише је самозаљубљен и кукавица да би се самоповређивао иглом. Решење загонетке има своје име - КО-КАИН.

Видљиво на први поглед: иако физички здрав, Вук Драшковић често показује знаке смањене урачунљивости

**Кокаин разара
људску психу**

"Чаробни" бели прах чијим конзумирањем се на енти степен појачавају и изопштравају сва човекова чула и емоције. Кокаин даје снагу, привидну моћ и енергију, полетност. Међутим, кокаин у потпуности разара људску психу.

Грешка је веровање да употреба кокаина постаје лако видљива после неколико месеци или година, јер прах разара слузокожу носа и ноздрве претвара у две расцветале ране, болне на додир и веома непријатног изгледа. То заиста и јесте случај са такозваним "прљавим" врстама којих, наравно на тржишту има у изобилју и чија цена није баснословна. Постоји, међутим, чист, снежнобели прах чији конзументи на Западу (холовудске лепотице или светски слав-

као и бројни фалсификати, измишљотине и неумерене лажи, параноични страх од свега и свакога, до потпуног и апсолутно невероватног бесмисла доводе све приче такозваних аналитичара и шпекуланата који би све Драшковићеве супротности окарактерисали искључиво као промене политичких ставова или политички маркетинг. Из текстова које ћемо навести биће потпуно јасно да Вук Драшковић, иако физички здрав, често показује знаке смањене урачунљивости, посебно понашања карактеристична за екстазу.

Вук као витез Која

Политичка каријера Вука Драшковића крајем 80-тих година уливала је наду српском народу да постоји могућност да се као грађани вратимо старој српској традицији, али и повратку наши-

да нам је, опет, гинути на Косову и за Косово. Нашу свету земљу, огњиште наше културе и наше историје, колевку свих Срба, притискају туђинци и исти они барјаци Азије које је, тамо, Мурат донео пре шест векова..."

(Српска реч, 15. 7. 1990)

Одмах иза тога, поприлично и претерујући у својим епским заклетвама за одбрану српства, Драшковић се истог дана, на истом месту, заклео богом свемогућим да је приправан дати и живот за нашу свету косовскометохијску земљу: "Заклињем се богом свемогућим, светим Савом, својом вером православном, крвљу косовских витезова, својим прецима, историјом, традицијом и чашћу српскога народа да сам, трена сваког, приправан дати живот за нашу свету Косовскометохијску земљу".

(Српска реч, 15. 7. 1990)

не рок звезде) не морају да стрепе за свој изглед.

Рекли смо већ да не постоји новац због кога би се човек толико променио. Па, заиста и није у питању новац. Драшковић је наркоман. Осим, ако наравно, неко не докаже супротно. Јер, многи од наведених симптома својствени су и неким, тешким, урођеним менталним поремећајима. А, то би већ био проблем. Јер, наркоманија, па макар и у овом степену се, ипак, лечи.

Контрадикторности које се појављују у, пре свега, политичком деловању,

оналног поноса, части и достојанства без даљег узмицања и давања територија нашим непријатељима.

Тако Вук Драшковић, 28. јуна 1990. године, на Видовдан, у цркви Лазарици у Крушевцу, каже: "Одавде је, браћо и сестре, наш честити кнез, пре 601 годину, одвео војску у бој на Косово. Причестили су се овде, а последње, самртно причешће примили су у цркви Самодрежи, недалеко од места где се битка одиграла. Кренимо одмах у Самодрежу, да поновимо и пут и причесну заклетву нашег цара и наших витезова. Време је такво

Овако је некад говорио Вук

Такође, Драшковић се оштро и жестоко супротставља било каквој помисли за успостављањем неке аутономије на Косову и Метохији: "Што ће рећи, нема никакве аутономије територијалне, нема никаквог албанског језика у службеној употреби, нема албанског универзитета. Комплетан садашњи механизам власти на Косову и Метохији, који је механизам албанске државе, ми бисмо демонтирали у року од седам дана до темеља. А оно што би требало поново зидати - узидали бисмо у државни

механизам Србије. Ту нема погађања! Тако то раде озбиљне државе”.

”Неодустајни наш циљ је да се васпостави бројчани однос Срба и Шиптара какав је био последњег дана слободе, 6. априла 1941. године. Све Шиптаре који су се, почев од 6. априла 1991. године до данас, самовласно населили на Косову и Метохију или ма где у Србији, вратити као стране држављане у Албанију. Протерати у Албанију или ван Србије све Шиптаре који су се, на ма који начин, уплели у окупаторски план Тиране о Великој Албанији до Скопља, Никшића, Копаноника и Мораве. Не постоји међународни закон или конвенција који би обавезивали Србију да на својој територији трпи, храни и школе војнике непријатељске државе.

У случају конфедерализације Југославије или њеног распада, укинути аутономни статус Косова и Метохије. У сваком случају, укинути албански језик као службени језик било где у Србији, укинути право Шиптара на албанску заставу у Србији, укинути постојеће антисрпски устројене школе, полицијску службу, болнице, поште и судове. Те установе и службе морају бити распуштене и основане на нов начин као део државног организма Србије а не Албаније.

Раскинути дипломатске и друге везе са Албанијом, али и са исламским земљама које проповедају шихад и верске сукобе, распирујући мржњу муслимана према хришћанима у нашој земљи”.

(Српска реч, 15. 7. 1990)

Вук Драшковић је у то време још једанпут запретио онима који не признају Србију као своју државу на Косову и Метохији: ”Онај који би међу њима признао Србију за своју отаџбину, а Косово и Метохију за свету српску земљу и свети посед српског народа, може да остане у Србији и добро је дошао и нико му неће дирати ни част, ни веру, ни имање, ни обичаје. Али онај, пак, који Србију не признаје за своју отаџбину, а Косово сматра несрпском територијом, мораће, нажалост, да пакује кофере из Србије”.

(Српска реч, 15. 7. 1990)

Где се изгубила разумна политика лидера СЕПЕО-а?

Потпуно је немогуће да Вук Драшковић, који себе представља као најбољег ученика, студента, писца и политичара (Блиц, 1997.) не примећује фантастичну разлику или како неки воле да кажу разлику од 180 степени, између његових тадашњих и садашњих политичких размишљања. Као интелектуалац, сигурно је да себи такву моралну бламажу не би приуштио да не постоји нешто јаче од онога што се зове доследна и разумна политика. То се нарочито мора нагласити и ставити до знања свима јер Драшковић свакако зна да због своје благо говорећи превртљивости никада не може постати најозбиљнији фактор на политичкој позорници Србије. Међутим, такве не-

вероватне промене мотивише изузетна потреба за новцем или ако хоћете финансијским средствима, чије поседовање никада није циљ по себи, већ је у питању нешто друго - још из увода помињани кокаин, прах који је на Западу често називан ”бела смрт”.

Драстичну промену својих одређења Драшковић је показао у односу према ситуацији на Косову и Метохији, током 1993. и 1994. године, када је већ увелико почео, без икаквог повода, да оптужује власт у Србији и српску државу да ће почети рат и на Косову и Метохији.

(Борба и Политика 1993. и 1994. година),

Потом је, када је криза на Косову и Метохији добила јасније обриси у јавности, почео да износи своје изразито антисрпске политичке ставове, да иде у сусрет свим захтевима великих сила за давањем најшире територијалне аутономије Косову и Метохији, која је за Драшковића, одмах с почетка 90-тих, била незамислива. Размере Драшковићевог подаништва узроковане су потребом прибављања новчаних средстава. Драшковић је прихватио учешће у такозваним њујоршким разговорима о судбини Косова и Метохије, као да то није унутрашња ствар Србије и као да о томе треба да се одлучује на територији и уз посредништво неке друге земље.

Одговарајући на питања новинара Драшковић је рекао да ће присуствовати српско-албанским разговорима у Љу-

Некада су били заједно на националном путу, потом је Драшковић отишао путем без повратка

Руговино признање из 1993. године: "најразумнији српски политичар"

јорку ако у њима буду учествовали представници Социјалистичке партије Србије и "ако пошаљу одговарајуће људе".

(Демократија, 2. 4. 1997)

"Хоћете ли ићи у Њујорк на разговор о српско-албанским односима?"

Позив сам добио и прихватићу га уколико албанску делегацију буде предводио господин Ибрахим Ругова. И, уколико СПС буде заступљен на високом нивоу".

(Дуга, март 1997.

Весна Малишић,
интервју Вука Драшковића)

Зашто Вук брзо мења одлуке и расположења?

Дакле, без обзира на то што албанску делегацију није предводио Ибрахим Ругова, Социјалистичка партија Србије уопште није имала своје представнике, што је био још један од услова Драшковићевог учешћа, Вук Драшковић је само месец дана по давању таквих изјава отпутовао у Сједињене Америчке Државе и осим себе покушао да понизи и земљу чији је грађанин. Када је, међутим, почетком марта 1998. године, српска а не америчка власт, захтевала отпочињање дијалога са Албанцима на Косову и Метохији, али без страних посредника и њиховог мешетарења, Драшковић није нашао за сходно да његови представници или он лично учествују

у разговорима о будућности тог дела Србије.

Међутим, СПО је нашао нову "кваку" да би показао свој ексклузивитет, као изговор због чега није послао свог представника да се придружи тиму за преговоре у име Републике Србије. Пре одласка у Приштину требало је претходно у Београду усвојити платформу за преговоре са Албанцима, кажу у СПО.

Какву то платформу захтева Драшковић, ако постоји консензус у Србији да се решења траже у оквиру Устава Републике и СРЈ, у складу са свим релевантним међународним документима о правима човека и националних мањина.

(Експрес, 14. 3. 1998)

Вук, Ругова и Адем Демаћи

Но, овакво схватање државних и националних интереса господина Драшковића није чудно када се уз му у обзир његове изјаве из 1993. године у којима он Ибрахима Ругову не оптужује ни за сепаратизам ни за антидржавно деловање, а истовремено у време свог боравка у затвору добија писмо подршке да као најразумнији српски политичар истраје на путу стварања добрих односа српске државе са Албанцима на Косову и Метохији. Живот Вука Драшковића тада је, у време његове велике политичке снаге, много значао Адему Демаћију као најекстремнијем заговорнику великоалбанске идеје.

Адем Демаћи Драшковићу: "Баталите пут смрти"

"Верујем да мртав ВУК може бити светла звезда на српском крвавом небу - али живи Вук може бити брана даљем крвопролићу на просторима Балкана.

Поздрављам Вас, придружујући се данас Вашој партији, са надом да ћете услишити моју молбу да баталите пут смрти и да наставимо наш живот кроз патње и муке да бисмо на овај начин истргли из јада и катастрофе наше народе."

(Борба, 5. 7. 1993)

Драшковић објашњава да Ругова неће да изађе ни на једне српске изборе зато што "жели да влада Социјалистичка Партија Србије, под чијом влашћу санкције неће бити укинуте".

(Борба, децембар 1993,
"Обећање о благостању")

Исте 1993. године Вук Драшковић је, налазећи се близу стања екстазе, на једном предизборном митингу изрекао невероватну и за све готово незамисливу лаж, а са циљем да свој послушнички однос према западним земљама представи као највећу брану албанском сепаратизму.

У једном другом интервјуу Ругова и ово рече: "На српској политичкој позорници Вук Драшковић је највећи непријатељ албанског националног интереса, јер би он брзо створио демократију, јаку Србију и сав мој национални идеал појео би мрак". И ја се слажем са

тим! рекао је Драшковић и додао да би Срби са Косова морали знати да они који потежу батину, крушне речи, који мисле да се овим путем брани српство, раде за Велику Албанију и да једино они могу у Косово да пребаце преко Проклетија.

(Српска реч, 22. 11. 1993.
Наступ Вука
са Депосом у Краљеву)

Запад свира, а Драшковић игра

Наравно, никада Ругова није на такав начин ни помислио да похвали Драшковића, он му је вероватно био и остао последња рупа на свирали, а и као добро обавештен политичар знао је да ће Драшковић увек играти онако како западни политичари буду свирали. И још једна много важнија ствар - овако бескрупулозна лаж (нико, никада и нигде није забележио сличну изјаву Ибрахи-ма Ругове) у коју је искрено поверовао само Драшковић без обзира што ју је сам измислио, могла је бити изречена искључиво у тренуцима магновења и блажег помрачења свести, јер Драшковић ниједног тренутка није посумњао у истинитост своје изјаве.

Поврх свега, ове 1998. године, када су, како је Драшковић некада говорио, многи кренули да преотму свети српски Јерусалим и свету косовскометохијску земљу од српског народа и државе (Политика, 1990) за коју се закleo да ће гинути, а никакве аутономије неће дати у случају не распада већ и само кон-

федерализације некадашње Југославије, изложио је политичку платформу за решавање косовскометохијског проблема на начин што ће се Алабанцима понудити најшири аутономни статус у границама Републике Србије. Такође, Вук Драшковић се упорно захтеву готово целокупног српског народа па и сопственом изнетом на референдуму 23. априла истовремено заложиио и за прихватање европске мисије на чијем челу би био Фелипе Гонзалес. При свему томе нису му сметале ни отворене најаве у домаћој штампи из извора НАТО пакта у Бриселу да, уколико то Фелипе Гонзалес затражи НАТО пакт би војно интервенисао на Косову и Метохији. Наравно зна се на чијој страни и против кога. Против Србије и српског народа.

Најшира аутономија у границама Србије

Председништво Српског покрета обнове предложило је јуче платформу за преговоре о Косову са албанском страном.

Ради потпуног остварења наведених циљева, а у складу са историјским и етничким специфичностима, Косово и Метохија добијају статус најшире аутономије.

Драгоцене су мисије добре воље представника и органа међународне зајнице на подстицању оваквог демократског дијалога и демократског решавања проблема на Косову и Метохији, а уз поштовање државног јединства

Србије... У том смислу, разумно је прихватити мисију господина Фелипе Гонзалеса.

(Блиц, 17. 3. 1998.
Платформа СПО о Косову)

Уколико шеф мисије ОЕБС и ЕУ за СРЈ Фелипе Гонзалес затражи од НАТО да посредује у решавању конфликта на Косову, НАТО ће и то учинити - изјавио је јуче у разговору за Блиц извор седишта НАТО у Бриселу који је желео да остане анониман.

(Блиц, 17. 3. 1998)

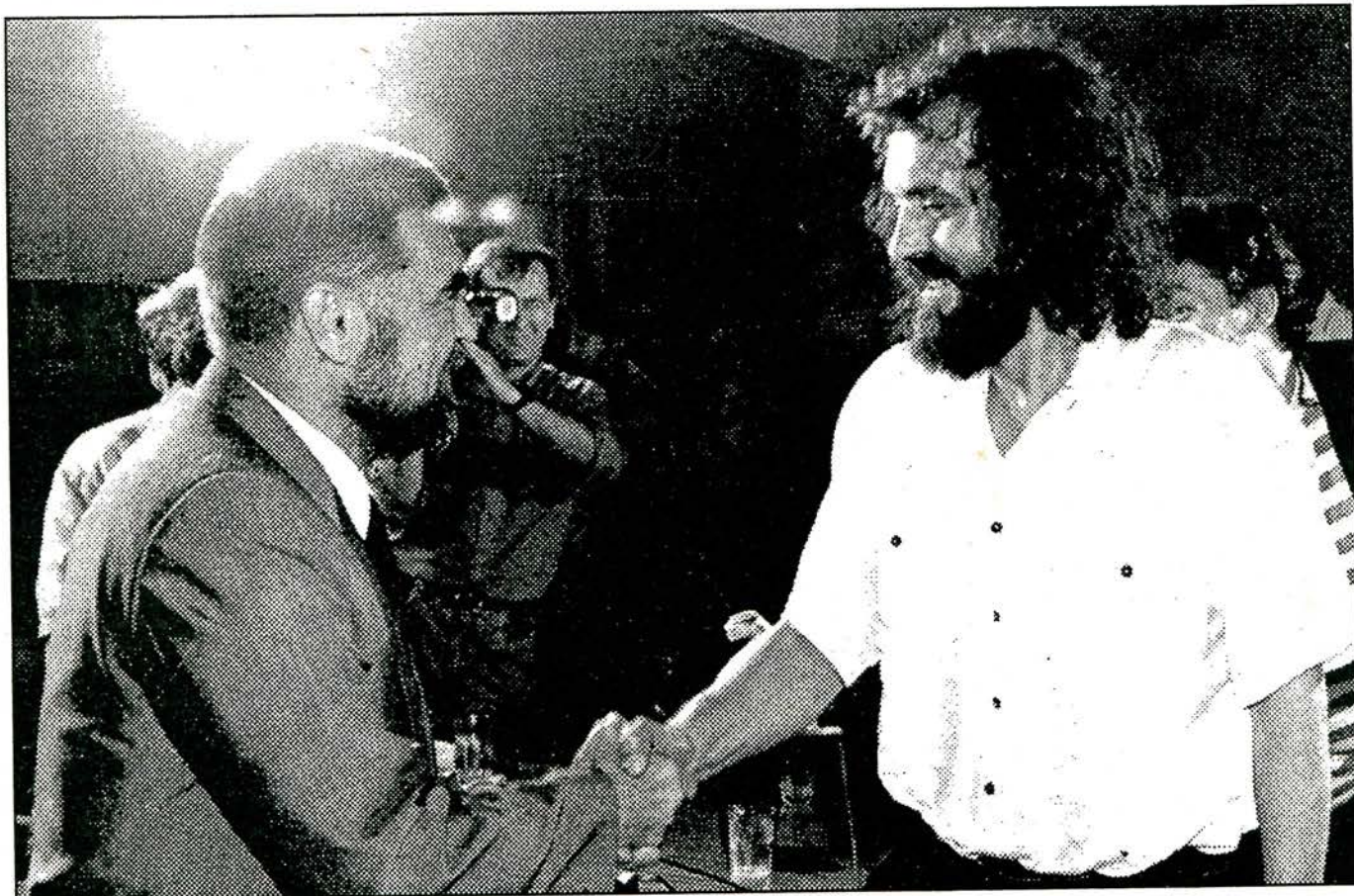
Узгред, 5. маја 1998. године, Драшковић на редовној конференцији за новинаре, супротно својој и одлуци народа исказаној на референдуму, призива хитан долазак Фелипеа Гонзалеса као међународног преговарача, јер то представља неопходност напретка политичких преговора и смиривања тензија на Косову и Метохији.

Међутим, нису Косово и Метохија једини део Србије о чијем је статусу Драшковић готово свакодневно, а под утицајем наркотика (другачије је то немогуће објаснити), мењао своја политичка мишљења и излазио у сусрет захтевима српских непријатеља, оних који би да по сваку цену цепају нашу територију. Тако је 1990. године Вук Драшковић изразио огорчење и забринутост због, како каже, све учесталијих захтева за давањем широке аутономије Мађарима у Војводини, чак објашњавао да се у Војводини копају ровови а Суботици јавно дели оружје.

(Време, 4. 5. 1992)

Поддршка сепаратизму Рашке области: Вук Драшковић са Сулејманом Угљанином

Крв није вода: срдачан сусрет двојце истакнутих Хрвата

Да би од 1992. до 1996. дао пуну подршку сепаратистичким странкама мађарске националне мањине, хвалећи поштовање мањинских права у време Јосипа Броза, а оштро критикујући тренутну ситуацију. Најдаље у давању власти свима који би да разграђују Србију, отишао је у својој, како каже, најдемократскијој и најперспективнијој декларацији о Војводини.

Образлажући ову тезу, Вук Драшковић је прецизирао да треба конституисати територијалну аутономију, стварање кантона, тамо где су Мађари или нека друга националност у већини. Подсетио је такође да у Европи нико није дао таква права мањинама као Србија још у време Тита, али да је садашње стање лоше и да би га требало унапредити.

(Политика, 18. 2. 1992.
Интјервју Вука Драшковића
"Мађар Хирлапу")

Националне мањине у Србији, па према томе и Мађари, имају права на културну аутономију, на познате и проверене облике локалне самоуправе, на политичко удруживање, што представља и форму политичке аутономије... У оквиру познате кантонизације Србије, за коју се СПО иначе залаже, а која треба да следи европска решења, сигурно је да ће у оним кантонима у којима ће поједине националне мањине представљати апсолутну већину становништва, постојати и својеврсна кантонална аутономија.

(Српска реч, 2. 3. 1992)

Декларација о Војводини

Предложен је програм који гарантује економску, политичку, територијалну, културну и етничку самосвојност Војводине која је, по овој Декларацији, нераскидиви део Србије...

Декларација СПО о Војводини подразумева и то да Покрајинска скупштина, Влада и остали органи уређују привредне, културне и правосудне токове у Војводини.

(Српска реч, 24. 2. 1996)

У августу и септембру 1997. године, у тренуцима када Драшковић има власт у неколико великих градова у Србији где контролише финансијске токове, а део њих усмерава и за куповину праха без кога не може, Вук Драшковић негира све оно што је говорио од 1992. до 1996. године, па у својој предизборној кампањи жестоко критикује и напада све оне који би шаком и капом делили некакве територијалне аутономије по Војводини, одвајали Србију од Србије, а једина аутономија коју признаје јесте аутономија цепа и ништа више!

(Политика, Блиц, 1997)

Невероватно али истинито, готово скандалозно, само два месеца касније Вук Драшковић, пред поновљене председничке изборе, надајући се ваљда добијању још веће политичке моћи, посебно финансијске, подржава све захтеве "лудих глава", како је говорио Драш-

ковић само месец раније, да се прихвати пуна аутономија северне српске покрајине а заузврат добиће подршку војвођанских аутономаша на предстојећим председничким изборима.

Аутономашаи подржавају Драшковића

Председници Реформско-демократске странке и Лиге социјалдемократа Војводине, најугишјајнијих чланица коалиције Војводина, Миодраг Исаков и Ненад Чанак, потврдили су да је Драшковић "спреман да прихвати пуну аутономију".

Коалиција Војводина даће пуну подршку Вуку Драшковићу на предстојећим изборима за председника Републике Србије, речено је данас на конференцији за новинаре ове војвођанске страначке групе која представља све лабавији савез аутономашких странака.

(Политика, 20. 11. 1997)

Као мање значајан детаљ поменућемо и то да је после свих враћоломија, политичких наравно, доживео катастрофу и дебакл управо у Војводини. Добио је целих осам процената гласова изашлих бирача.

Вук Драшковић и странка на чијем је челу огромну пажњу обраћали су не само на авнојевску Србију, већ и на све српске земље, у којима је Драшковић говорио још у време потпуног комунистичког безнађа.

Није Драшковић ужареним језиком бранио Србију само на Косову и Метохији већ је на прави начин, многи су тада мислили, штитио интересе Срба западно од Дрине и Дунава: "Да волимо своје душмане и да се жртвујемо братству без браће, више нећемо... За федерацију смо, чак, и по цену пристајања на садашње унутрашње границе, под условом да савезна држава буде вишестраначка и демократска... То значи да би требало загарантовати територијалну аутономију Србима у Хрватској, затим аутономију Истре и Дубровника, а БиХ разделити на четири аутономне области: једну у којој преовлађују римокатолици, другу у којој су у већини муслимани и две у којима су претежно православни. Држећи се истог аршина, преуредити изнутра и Македонију, тако да буду национално и културно задовољени и тамошњи Македонци, и Срби, и Шиптари... Српски покрет обнове ће доследно и неодустајно инсистирати на томе да нико од Југославије не може отцепити или на штету српског народа конфедерализовати територије које су се 1. децембра 1918. нашле у саставу Краљевине Србије, а ни територије у данашњој БиХ и Хрватској у којима су Срби били већински народ".

(Српска реч, 5. 11. 1990)

**"Србија је била,
јесте и биће свугде тамо
где су српске јаме, српска
губилишта и српски гробови"**

(Загребачки Вјесник,
август 1986.
текст Вука Драшковића)

Негде у време пред избијање сукоба на територији бивше Југославије, Вук Драшковић водио је отворено српску националистичку политику и својим политичким деловањем, онако како је знао, покушавао је да заштити интересе српског народа у борби са васпостављеном усташком влашћу која је склопила пакт са Арнаутима и муслиманским фундаменталистима, као и србофобним штабовима по Македонији. Драшковић је врло јасно ставио до знања да се Хрватска ни случајно не може отцепити, јер у том случају би Барања, Кордун, Лика и Банија, северна Далмација и делови Славоније аутоматски ушли у састав српске државе.

Од данашње Југославије не могу се отцепити или на штету српског народа конфедерализовати територије које су 1. децембра 1918, на дан стварања Југославије, биле у саставу Краљевине Србије, као ни крајеви у којима су Срби, пре усташког геноцида, били у већини. Те територије су неotuђива, историјска и етничка својина српског народа.

Хрватска се, у својим садашњим границама, не може конфедерализовати све док од Барање, делова Славоније, Кордуна, Лике, Баније и Северне Далмације не буде образована аутономна покрајина Српске Крајине и док не буде гарантована аутономија Истри и Дубровнику.

У случају да се Хрватска ипак отцепи од Југославије, аутономна покрајина Српске Крајине би ушла у састав српске државе.

У другом светском рату припадници хрватског народа су починили геноцид над Србима. Не постоји морални

основ да Хрвати, данас као ни убудуће, стекну државну корист од тог немиривог и неопростивог злочина. Поједине области, данас у саставу Хрватске, никада јој у историји нису припале.

Поклоњене су јој српске области а добила је малтене целу јадранску обалу са острвљем и Дубровником. Из Истре и Приморја насилно је исељено више од 300.000 Италијана и Срба.

(Српска реч, 1. 6. 1990.
Из програма СПО)

"Обраћам вам се по налогу драматичног времена и многих опасности по српски народ, коме се, опет, са разних страна, прети геноцидом. У Хрватској је васпостављена усташка власт, оснивају се оружане формације србоубица. Усташко Врховништво је склопило антисрпски пакт са Арнаутима и муслиманским фундаменталистима, расрбљеном али милитантном и гласном мањином у Црној Гори, као и србофобним штабовима по Македонији, који отворено траже наше територије. Српски народ је суочен са уједињеном мржњом, као и 1914. и 1941. године. Морамо што пре, одмах, претећем злу да се супротставимо... Одбрани нације дужни смо, ако још имамо историјске свести и амбиција да трајемо као народ, подредити све своје, унутарсрпске, идеолошке, страначке, сталешке и остале размирице и неспоразуме.

Нормално је при оваквом распореду снага дижу главу и мађарски претенденти на српску Војводину. Сви србофобни и србождерни штабови на Балкану, а не само у Југославији, уобличили су већ своје националне и верске

Само добар познавалац клиничке психијатрије може да се снађе у контрадикторностима Вука Драшковића

Јуришник на речима, дела је препуштао другима

програме и сви хоће да се почасте српским територијама”.

(Српска реч, 1. 4. 1991.
Шта је рекао Вук Драшковић
у УКС 17. 9. 1990. о српском
националном програму)

Драшковић је у то време на најжешћи начин напао и академика Михајла Марковића који је рекао да ће у случају конфедерализације Југославије у мирнодопским условима мирнодопским методима водити рачуна о Србима у републикама које се отцепе, рекавши да то представља капитулацију и давање сагласности на Хрватску до Дрине и повлачење Србије на простор између Хоргоша и Драгаша.

(Српска реч, 1. 4. 1991)

Драшковић се још 1990. године, посетивши Јасеновац, испред хумке жртвама заветовао да Јасеновац, Глине, Јадовног и јама више бити неће.

(Српска реч, 5. 11. 1990)

У фебруару 1991. године, у време своје највеће политичке популарности, на конференцији за штампу у Сарајеву, Вук Драшковић говорио је много, много другачије од онога што ће му тек касније постати политичка пракса и имиџ: ”Приче о крвој Југославији, у случају одласка Словеније и Хрватске, обична су ступидарија. Дође ли до распада Југославије - остатак државе биће српска држава!... Дозвољавајући Хрватима да носе оно што је њихово, с тим да на опанцима неће однети ниједно парче

српске земље, Дубровник не могу однети, мора му се вратити аутономија”. Лидер СПО позвао се на границе из Лондонског уговора (1915) и инсистирао да се сада прећуткује то што су многи ”делови БиХ 1918. прогласили своје присаједињење Краљевини Србији”.

”Чије је царство”?

Настављајући да говори о српском националном програму, Драшковић је рекао да је генерал Дража Михаиловић 1945. године да није избио братоубијачки рат у Србији - сасвим реално могао да припоји Србији Банат и Темишвар, делове Бугарске, Скадар, Браку, Пишкочеју, а западне би границе биле тамо где их је поставио усташки нож. Успут се успротивио референдуму о суверености БиХ. Каже да је референдум прихватљив једино уколико ”гласају и жртве усташких геноцида, јама, колонисти из Војводине и њихова потомства”. Ко ово не буде прихватио, вели Драшковић, суочиће се са чињеницом да ће 12,5 милиона Срба доћи у БиХ ”да видимо чије је царство”.

”Срећно било Хрватској која хоће да се раздружије, али и наша Српска Крајина у том случају има право на раздруживање... Проговори ли хадзеовско, муџахединско, или арнаутско оружје, долао је Драшковић, крену ли ти лудаци било где, сви ће Срби преко ноћи кренути на фронт - али под српским официрима, а сада би то могли да учине и за 15 минута и крену према Книну да

бране границе отаџбине”. Жао ми је хрватског народа и онога што ће му се десити, уђе ли у рат са Србима, рекао је дословце Драшковић, јер Срби се моле богу, да ако буде рата, то буде рат са Хрватима. Вук Драшковић, по сопственом признању ”нема на души моралних ни других ожиљака. Од Милошевића је већи Србин бар за главу”, каже Драшковић.

(Борба, 27. 2. 1991)

Само неколико дана касније, Драшковић је, ваљда, уплашен сопственим изјавама, рекао да је Србија неспремна за могући рат са до зуба наоружаним Хрватима.

(Борба, 29. 2. 1991)

Драшковић је жестоко узвраћао на претње Туђмана, Ђодана и других хрватских јастребова а истовремено Драшковић је и 1992. године понављао да Вардарска Македонија мора бити уједињена са Србијом, Црном Гором и Босном и Херцеговином, јер као народ и земља никада се не можемо одрећи наших историјских, верских, културних и осталих тапија. Драшковић је чак писао писма и хрватском врховнику Туђману, упозоравајући га да не изазива судбину.

”Положај нашег народа у данашњој Хрватској и данашњој БиХ веома је тежак, вероватно ништа мање горак од положаја Срба на Косову и Метохији. Нажалост, званична Србија ћути. Тек пре неки дан, и то преко зуба, Слободан Милошевић је рекао да ће Србија во-

дигитално рачуна о интересима Срба изван њених данашњих граница. Сумњам Српским комунистима је најпрече да очувају власт. За интересе српства није их много брига. Они су преко својих једнобојних памети и разнобојних националних подвала и издаја навукли српску националну ношњу. У нади да их нећемо препознати тако маскиране. Званична Србија, шта више, анатемише оне који не ћуте пред претњама ни Туђмана, ни Ђодана, ни разних Ругова и осталих који насрћу да раскомадају Српство и Србију”.

(Српска реч, 24. 6. 1991)

Исте године, Драшковић на Равној Гори залаже се и за присаједињење Вардарске Македоније Србији и Црној Гори и Босни и Херцеговини која је већ прогласила своју сувереност: ”У Вардарској Македонији никада се нећемо одрећи наших тамошњих историјских, верских, културних и осталих тапија, као и начела да Срби не могу имати статус туђинаца у земљи у којој су њихови народни корени и за коју су, само у овом веку, три пута изгинули. Наглашавамо, при том, да од православних Македонаца немамо никог нама ближега и сроднијега. Чим отерамо садашње властодршце, тај највећи наш чемер и несрећу, и Србији подаримо демократију, а са њом и снагу и мудрост, широм ће се, убеђен сам, отворити врата једној новој заједници. У савез, лабав у почетку али касније све чвршћи, ступиће уједињене Србија и Црна Гора, Вардарска Македонија и Босна и Херцеговина. Границе међу њима, постојаће на мапи, али не и на терену”. (Вук Драшковић на Равној Гори, 13. маја 1992)

(Српска реч, 24. 4. 1992)

”Српском народу у српским западним крајинама усташки је нож под грлом и само Србија може и мора да му помогне. Више од 200.000 Срба из авнојевске Хрватске већ је напустило своја огњишта, а званична Србија има образа да каже како није у рату са усташама. Да ништа друго усташе нису учиниле него што су, пре неки дан, дигле у ваздух нашу цркву-мученицу у Јасеновцу, довољан је разлог да им објавимо рат, и као нација и као држава...”

Нема Србина који ће пристати да усташка нога скрнави Јасеновац, највећи гроб и највећу светињу у нашој историји”.

(Српска реч, 14. 10. 1991.

Уводна реч Вука Драшковића на седници Централне управе СПО 28. 9. у 1991. Београду)

Председник СПО, г. Вук Драшковић, упозорио је у свом писму од 26. 1. 1991. председника Хрватске г. Туђмана, да не изазива судбину. Хрватски врховник је изјавио да је Драшковићево писмо ”увредљиво и пуно пријетњи хрватском народу”, па је одбио да одговори председнику СПО.

(Српска реч, 4. 3. 1991)

Количина кокаина који је Вук Драшковић узео 9. марта била је превелика

Странка Вука Драшковића је, осим јавно прокламованих захтева за објаву рата Туђмановој Хрватској (види претходни пасус), позвала и све политичке странке да, уколико куцне час да Србија зовне упомоћ, заборава све своје поделе, а само нешто касније упутио је захтев Скупштини Србије да одмах призна САО Крајину као део Србије, уколико на плебисциту наш народ тако одлучи.

Испод светосавске заставе

Драшковић чак позива политичке странке да, уколико дође до сукоба на подручју претходне Југославије, заборава на своје политичке поделе: "Куцне ли, међутим, час да Србија зовне упомоћ, буде ли затребало да гинемо овде, на Косову, или у Призрену, или у Шипову, или у Книну, или било где на земљи српској, морамо истога трена заборавити своје странке и сви стати под једну, само једну, светосавску нашу заставу!... Све вас молим да клекнемо и да целивамо ову свету земљу која је увек била српска, која је данас српска и која ће бити српска док на свету има иједнога Србина!"

(Српска реч, 15. 7. 1990)

Српски покрет обнове упутио је иначе 2. маја саопштење за јавност, у којем се од Скупштини Србије захтева да "без оклевања и било каквих формалних изговора, призна САО Крајину као део Србије, уколико на плебисциту 12. маја наш народ у тој области тако одлучи". Овим СПО реагује на исход преговора на Цетињу, извлачећи закључак да је распад Југославије "по свему судећи, неминован". Ова највећа опозициона странка у Србији сматра да је принуђена на корекцију свог првобитног одређења за очување Југославије, пошто хрватска страна по сваку цену жели суверену и међународно признату државу Хрвата.

(Време, 6. 5. 1991.
Роксанда Нинчић,
Милош Васић,
Ненад Стефановић,
Стојан Церовић)

У свом патриотском изливу Драшковић за Хрвате каже да су појимали психологију хијене и да никада нису ратовали са Србима, сем ако им неки Франо, неки Кајзер или неки ујак Хитлер или Мусолини, нису били и претходници и залеђина. Тих и таквих ујака у Европи данас нема и нека господин Туђман и усташолики јастребови, који прете постављањем усташких барјака по српским земљама, слободно изволе да то учине и да се први пут у повијести сами, брк у брк нађу са Србима. Они, верујте, на то нису спремни.

(Српска реч, 1. 6. 1990)

Потом је Драшковић у неколико интервјуа објаснио да Срби из САО Крајине нису ни бандити ни терористи него таоци које нико нема право да тера ни минут да живе у Независној Држави Хр-

ватској. Годинама затим, Драшковић је Србе у Крајини и оне који су тражили то исто што и Драшковић 1990. и 1991. године називао будалетинама, примитивцима, хушкачима и лудацима.

На нашу констатацију да до оружаног сукоба може доћи веома лако пошто су обе стране наоружане, Драшковић је одговорио: "Није тачно да су обе стране наоружане. Наоружана је хрватска страна, док је српска мање више голорука. Пошто је очигледно да Хрвати неће да поштују наредбу Врховне команде о разоружавању, а југословенска војска нема снаге или воље да Хрватима одузме оружје, јасно је да оружје мора бити подељено и Србима у Србији. Срамота је да држава Србија до овог часа није наоружала српски народ у српским крајинама. Да је то учинила, опасност од ратног сукоба била би много мања, а сасвим би наравно нестала ако би сви били без оружја".

"Срби су најнесрећнији људи Европе"

Био сам огорчен слушајући председника Туђмана, каже Драшковић, како усред Београда потомство народа који је заклан у Јасеновцу, Глини и Јадовну назива бандитима, терористима, а да шеф српске државе све то слуша мирно, без речи протеста. Нису Срби САО Крајине ни бандити ни терористи, него таоци вероватно, најнесрећнији људи у Европи данас. Ко има право да тај народ тера да живи и минута у Независној Држави Хрватској, после свега што му је учинила та држава.

(Борба, април 1991.
"Шаховница уз оцила")

"Границе наше државе и сав простор унутар граница њених утврђени су српском културом, језиком, именима села и градова, именима река и брда, дрвећа и птица, српским епосом и обичајима, манастирима и задужбинама, нашом крвљу и гробовима. Те међе су непомерљиве, те крајине наше су неотуђиве!

Њихове пушке о њиховом рамену, којим нам прете, боље да остану на рамену. Никома, па ни њима, не желим оно што ће се десити ако СТРОЈНИЦЕ проговоре.

Ни тих који хоће да оживе поглавника Павелића, ни оних који сањају о некаквој Великој Албанији, ни оних који су од нашег језика и корена, а привиђа им се некаква цамахирија или султанат на земљи српској – ми се не плашимо".

(Српска реч, 1. 4. 1991)

Када свему томе додамо Драшковићеву изјаву да само људ Србин не жели да се све српске земље уједине и да је све оно што је разбијено не буде састављено и све оно што је разједињено не буде уједињено, добићемо комплетнију слику о тадашњем национално свесном деловању Вука Драшковића.

Као доказ тада патриотске и ултранационалне политике коју је Драшковић

му водио потврдили су и припадници Српске гарде који су се храбро борили у Српској Крајини, али и многих других часних чланова ове странке који нису имали слуха за изненадну и наглу промену Драшковићевог политичког курса, који су остали верни интересима српског народа и српске државе.

Све што је написано о патриотском курсу Вука Драшковића одликава на најбољи начин немогућност политичког велеобрта, како то неки желе да кажу, после којег је Драшковић од човека који би и по цену рата бранио све српске територије постао миротворац по сваку цену и човек за кога се може рећи да је без премца постао највећи издајник српских националних интереса. Обична промена политичких ставова у његовом случају била је апсолутно немогућа без утицаја неких невидљивих спољних фактора. Многи у Србији су дуго мислили да тај спољни фактор представљају велике силе, односно западне земље, јер је његова свакодневна сарадња са представницима оних који су желели да разбију српску државу и српски народ била опомињућа, али многи су заборавили да поставе питање због чега је Драшковић почео да сарађује са страним обавештајцима и њиховим владама на уштрб интереса своје земље.

Једини његов интерес био је и могао је бити искључиво новац којим би себи могао прибавити опојна средства, јер тада није било власти у Београду и другим градовима Србије који би могли да се черупају зарад добробити породице Драшковић. Колика је и каква промена политичких ставова Вука Драшковића, оно што је важно рећи, не према политичким личностима, већ у односу на политичку идеју и идеологију. Покушаћемо да прикажемо у предстојећим деловима овог текста само део анти-српске и антидржавне хистеричке Вука Драшковића и његове политичке странке.

Доказ кратак, али најбољи да опише помућену свест лидера Српског покрета обнове представља његов однос према хрватској застави, хрватској шаховници, о чему се много расправљало и са неверицом прихватило и у домаћој јавности.

"Ко има право да у име било чега Србе тера да признају шаховницу, дакле, заставу под којом је над Србима почињен геноцид. Та застава је симбол највећег злочина који је икад над Србима почињен".

(Борба, април 1991.
"Шаховница уз оцила")

"Не видим, напосто, више начина да на кинској тврђави икада више зале-прша било која застава осим српске. Напосто, ти делови морају да оду из Хрватске. Они, пре свега, никада и нису били хрватски"...

(Српска реч, 17. 2. 1992.
Интервју Вука Драшковића
"Гласу Америке")

"Шаховница" и "четири С" - заједно?

Наглашавајући да може од својих сународника бити проглашен за издајника због своје идеје, Драшковић је, помињући питање "шаховнице" рекао: "За Хрвате је то национални симбол, а за Србе симбол система који је над њима починио геноцид. Притом је апсурдно оспоравати Хрватима да истичу свој барјак. Зато мислим да би на подручју САО Крајина најбоље решење било да "шаховница" и српска национална заставица, са крстом и "четири С", стоје заједно.

(Борба, 11. 4. 1991.

И. Радовановић,

Вук Драшковић на конференцији за штампу 10. 4. 1991)

Дакле, веровали или не, Драшковић је у истом месецу 1991. године рекао да најпре нико Србе не може натерати да прихвате шаховницу, а потом изјавио да се мора учинити уступак и да би најбоље решење за Крајину било да шаховница и српска застава стоје заједно.

Да ли је могуће да неко у три или пет дана јавно промени свој политички став на начин на који је то учинио Драшковић а да то не буде повезано са уносом страних подстицајних материја у организам?

Драшковићево антисрпско понашање почело је увелико 1990. и 1991. године да добија своје основне обресе, његова денунцијантска политика према земљама запада и брутални напади на све Србе, посебно западно од Дрине и Дунава, добили су свој прави замах последњих неколико година.

Додуше, још 1990. године код Драшковића је примећен синдром болесног извињавања свима који су улазили у сукоб са српским народом и матицом Србијом. Он је, истовремено претећи јавним објавама рата Туђману, талашњег председника Србије највише оптуживао због тога што неће да преговара, како каже, са Хрватима и Босанцима. Драшковић као да је већ тада био претеча измишљања неке нове босанске нације.

"Највише ме је страх чињенице да... молим вас, који је то шеф државе који неће да преговара? Неће да преговара са Туђманом, ма није битан Туђман, неће да преговара са Хрватима, неће да преговара са Босанцима, неће да преговара са Словенцима, с Македонцима, неће ни с ким да преговара".

Како и зашто је Драшковић црвенео од срамоте

"И мене чуди одкуда у српском народу такве примитивне идеје српства могу да прођу. Ја нисам веровао да то може да прође у српском народу. Ја имам све дипломе и то од њих сам их добио, српског националисте, али стидео сам се када су терали српски народ против словеначких џемпера. Кад смо ми Срби тако нечасни рат водили, кад смо себи за непријатеља тако нешто изабрали. И док се то догађало до пре годину, две дана, ја сам црвенео од срамоте. Ја сам тада као српски "националиста и шовиниста" слао телеграме у Словенију и извињавао се у име српског народа,

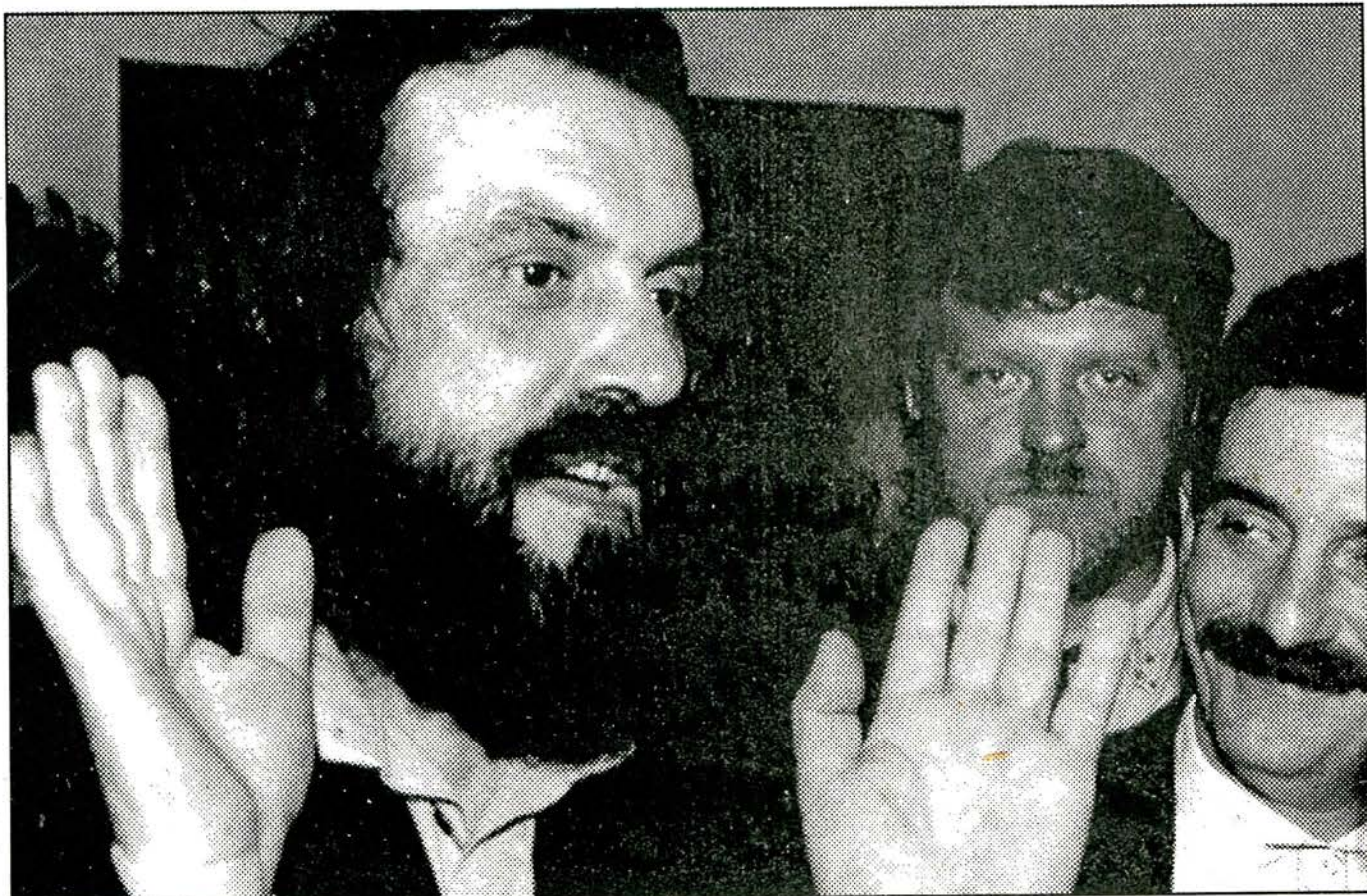
истовремено их молећи да престану да дирају у живу косовску рану нашег народа. Ја се не стидим онога што сам наурио и онога што бих као шеф српске државе заиста урадио. Покушао бих да разговарам са свима, без претходних услова.

Ја не могу да видим куда би и на који начин повлачили српске границе да обухватимо све Србе ако се распадне Југославија".

(Борба, 18. 12. 1990"
Ђаво у патофнама")

Зашто је Драшковић оболео од амнезије?

У тој изјави уочљиво је да Драшковић пати од амнезије, сигурно не урођене, јер је у новембру исте године навео које ће се то све српске територије аутоматски наћи у српској држави уколико дође до распада Југославије. Драшковић је готово све време ратне кризе на српским етничким просторима отворено пружио логистичку подршку нашим непријатељима, а сваки успех српске војске у ослобађању оних територија које су улазиле у границе за које смо видели да се Драшковић залагао, проглашавао је окупацијом, агресијом и српском срамотом. Жалио је Драшковић за Дубровником, како у свом новом говору истиче, хрватским градом, Вуковаром, али и Загребом, чак и онда када је то Србима био једини начин да покушају одбрану од усташке агресије.

Нека иде у Хаг ко хоће, ја ћу, вала у Колумбију!

Цица са два лица: због своје превртљивости, Вук Драшковић никада не може да постане озбиљан фактор на политичкој сцени Србије

"Славопохлепни и властограмзиви пожурили су да у сабласном Вуковару одрже свечану седницу и да леш негдашњег града, из кога су још допирали јауци, прогласе за своју престоницу. Из мртвог Вуковара ти слављеници и једлини победници издају команду: "На Винковце, на Осиејек". "После Хиросиме, биће Нагасаки".

(Време, 2. 12. 1991)

"Не могу да честитам вуковарску победу, коју тако еуфорично слави ратном пропагандом опијена Србија. Не могу, јер нећу да се огрешим о мртве, о хиљаде мртвих, а ни о непролазни бол и несрећу свих преживелих Вуковарчана".

(Српска реч,
9. 12. 1991, текст
Вука Драшковића)

Српски покрет обнове Вука Драшковића 23. 9. 1991. године захтева хитну мобилизацију другог и трећег позива да се скрши отпор усташке државе. Доста смо се дичили небеском Србијом, желимо коначно велесилу и овде, јаку земаљску Србију, при чему Дубровнику треба дати аутономију, а обалу источно од Дубровника српској Херцеговини.

(Борба, 24. 9. 1991)

Да би већ 8. децембра 1991. године, у истом листу, Драшковић изјавио да југословенска армија напада чисто хрватске градове, Дубровник, Загреб, Шибеник и Осиејек, а већ 19. децембра, на Никољдан 1991. године, захтева приз-

нање Хрватске уз, како каже, неке услове.

(Борба, 21. 12. 1991)

Посебно је занимљив Драшковићев однос према Југословенској Народној Армији, али и припадницима Војске Републике Српске Крајине и Војске Републике Српске. Наиме, Драшковић је у интервалу од мање од два месеца дао потпуно опречне изјаве по питању Југословенске Народне Армије.

(15. 9. 1991)

Од војника до дезертера

"Немамо друге војске осим ЈНА. Неће ми мир поред југословенске војске успостављати Луксембург".

"Ја лично сам за дезертере. Мислим да је највећа храброст не бити за рат у ситуацији када и власт и медији подржавају рат, изазивају мржњу".

(Српска реч, 11. 11. 1991)

Интересантне су Драшковићеве тезе и инсистирање на подели између Срба западно и источно од реке Дрине и наметање прича о такозваним добрим и лошим Србима за које је одувек окривљивао друге. Патолошке лажи о наводним покушајима мобилизације и самог Драшковића, као и чаробној формули по којој је СПО увучен у рат, где, веровали или не, има највеће губитке, довољно говори не само о Драшковићевој острашћености, политичком

слепилу, већ и о далеко сериознијим поремећајима.

Драшковић је рекао да ни у Србији нема мира и спокоја. Наиме, док овлашће "црвене беретке" по Крајинама "деле правду", оружане групе из тих српских крајева увелико "вршљају" по Србији.

Приче да је било покушаја да Вука Драшковића мобилизују и насилно га пошаљу на ратиште у Херцеговину, он је сам потврдио, тако што је рекао да је у прошлу среду група специјалаца из Сарајева заиста упала у просторије странке. "Рекли су да долазе по налогу Радована Караџића, а уз "благослов" Слободана Милошевића. Запретили су да ће ми конфисковати сву имовину и да ће применити оштре мере", рекао је Драшковић и додао да ће се он одазвати и витешки се борити само онда ако српском народу, било где да је, запрети уништење.

(Политика, 28. 7. 1992.

С. Ристић,
Конференција
за штампу СПО)

"Проглашавају да је сад Србија у опасности. Све ће неко ноћас напасти Аранђеловац! Сутра ујутру Тополу! А они оружје узимају из магацина па га препродају Шиптарима! А после на телевизији - куку, ко нам уби 4,5 или 6 милиционера"?!

(Српска реч, 21. 12. 1993.
Говор Вука Драшковића
у Аранђеловцу 5. 12. 1993)

"СПО је увучен у овај рат. Ово је туђи рат. Увучени смо у њега, иако га нисмо желели. Наша омладина га носи на својим плећима и плаћа га својим животима. Највише је наше младости на фронтovima. Највише је гробова СПО. Највише је инвалидских колиџа СПО".

(Српска реч, 23. 12. 1991.
Говор Вука Драшковића
члановима странке)

"Кобне 1944. године преко Дрине долазе пролетерске бригаде. Из моје Херцеговине, из Црне Горе, из Книнске крајине, из Босанске крајине. Долазе Срби са периферије! У тим бригадама је 99 одсто Срба. Долазе наша браћа са периферије српства и окупирају матицу! Тада почиње голгота Србије.

Нису Немци погасили крсне свеће по Србији, нису порушили цркве, нису побили српску интелигенцију, нису Немци успели да убију Милошевића, нису Немци по Србији за време рата примали у њихов Гестапо оне који су скакали на попове, чупали браде.

То су чинили ови који су дошли. Дванаест хиљада Срба у Београду убијено је од Срба са периферије за само неколико дана по ослобођењу Београда.

Показали су се и као убице, и као отимачи туђе имовине.

Србија је пострадала тада од својих. Пола века стење под браћом!"

(Српска реч, 23. 12. 1991.
Говор Вука Драшковића
члановима странке)

"План је да се "лоши Срби", односно србијански Срби, односно Шумадинци, Моравци, Банаћани, Сремци, присиле у избеглиштво и тако уступе место "добрим и правим Србима".

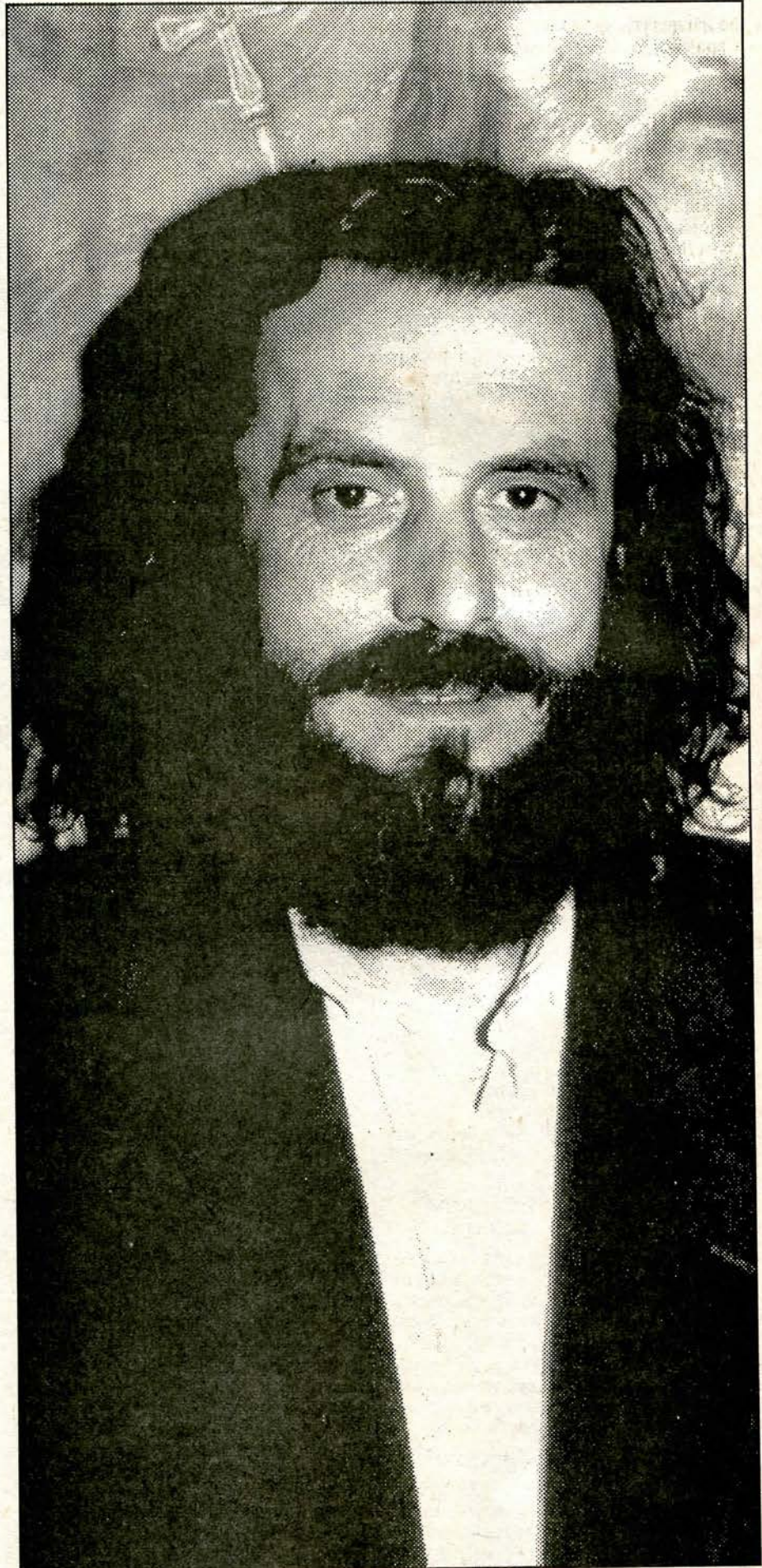
(Борба, 17. 2. 1992.
"Време ради
за творце несреће")

Такође, Драшковић је у болесној жељи да се докопа власти и моћи стално визионарио и предвиђао некакве потопе света, неке чудне, који се никада нису догодили, мобилизације у Србији које би служиле за рат против Црне Горе и много других потпуно несувислих и блесавих тричарија које само он уме да измисли.

"Ви и не слутите размере ужаса уколико на предстојећим изборима победи Слободан Милошевић и СПС. Тада ће Војска Југославије бити спремна да циви упери на децу Подгорице, Цетиња и Мојковца, пошто ће се Црна Гора, одмах по победи СПС – отцепити".

(Борба, 16. 11. 1992.
"Нема услова за
поштене изборе")

"Мобилисаће децу Шумадије и Поморавља да убијају нашу децу у Црној Гори која ће обзнанити отцепљење од такве Србије. Дигнуће се Арнаути, плануће Рашка, а онда ће укинати ембарго на набавку оружја БиХ, доћи ће муслиманске и турске трупе и преко наших гробова опет ће згазити нога Азије. Ниш

Политички камелеон: промена политичких ставова у случају Вука Драшковића повезана је са уносом подстицајних материја у организам

ће изгледати као Мостар, Београд као Сарајево”, рекао је лидер СПО.

(Борба, 8. 11. 1992.
”СПО излази на изборе”)

Опасна аутосугестија Вука Драшковића

Једна од најзанимљивијих ствари је појава стравичне аутосугестије код Вука Драшковића, који је у стању да себе убеди да су најгоре лажи и измишљотине потпуно тачне и истините, очекујући од осталих људи да на исти начин у то буду убеђени.

Нарочито значајну улогу у борби против сопственог народа, Вук Драшковић је успео да оствари пружајући пуну подршку свима који су ратовали против српског народа у Републици Српској чак, како сам наводи, и против његове Хер-

слиманску страну, већ су окупатори и агресори били представници само његовог народа. Драшковићев саборац и колега Младен Марков је био директнији: ”Вук је изневерио национални програм по коме се СПО препознавао. На крају крајева, што је то, бре, па грађанско? Грађанин је човек кога лепо обучеш, па метнеш кравату, а шта је испод тога, Бог те пита. То је сада у политици узело маха: грађанско, па грађанско”.

Како су Драшковићи бранили муслимане

О истулу госпође Драшковић на НТВ Студио Б, Марков каже: ”Био сам згранут. О томе како би Вук, ако би ишао у Босну, ишао да брани муслимане, мене је чак срамота да говорим. То мени уоп-

Драшковић је свој народ оптужио и за фашизам, захтевао обустављање сваке помоћи Републици Српској и Републици Српској Крајини, а све ратнике и борце вређао говорећи да учествују у најнечаснијем рату какав Србија никада није водила.

”Према основном лудилу и нацизму не смемо имати ни разумевања ни милости. Највећу несрећу и срамоту српском народу наносе малоумници који проповедају и чине такозвана етничка чишћења, гранатирају цивиле, руше градове, гробља и цркве, трабуњају о православној раси и православном начоку. Они заправо хоће да упишу Србе у књигу Адолфа Хитлера и Анте Павелића. Не! Не, не! И хиљаду пута не!”

(Српска реч, 22. 5. 1995)

”Потребно је одмах, без оклевања, учинити бар следеће:

Један за све, дрога за једнога

пеговине. Још од 1991. године, када су се Драшковићу допале Изетбеговићеве дубоке плаве очи у којима је угледао доброту (како је то само успео да види) и од када су вођа Српског покрета обнове и челник Странке демократске акције изменили љубазна писма.

(Време, 11. 11. 1991.
”Драшковић и Изетбеговић”)

Драшковић није налазио за сходно да за злочине и нападе оптужи му-

ште није важно. С обзиром да наша странка већ дуго времена заобилази национално питање, изгледа ми да је изјава Данице Драшковић део једне платформе. Да је то тако видело се и на Главном одбору. Они су подржали његову изјаву која је увредљива за Србе и која не доликује нашој страници. И Вук је то прихватио”.

(НИН, 7. 5. 1993
”Истеривање Бога”)

1. Признати БиХ као унију Републике Српске и муслиманско-хрватске федерације;

2. Обуставити мобилизацију у Србији и пресећи сваку врсту ратне помоћи Карацићу и Мартићу;

3. Из затвора ослободити генерала Трифуновића и остале официре осуђене у том срамном процесу, а са свих функција у Армији, полицији, државној телевизији и пропаганди уклонити за-

На истом послу: ОЕБС споља разграђује Србију, а Вук Драшковић изнутра

говорнике бесмисленог и нечасног рата, какав Срби у својој историји нису водили”.

(Српска реч, 17. 7. 1995)

Да се не заборави, Драшковић је, не питајући никога, још 1992. године, наводно у име свог народа био спреман да затражи опроштај од Сарајева и Сарајлија. Чудно како Драшковићу никада није пало на памет да се распита за судбину Срба на Илици, Рајловцу, Вогошћи и другим деловима српског Сарајева.

”Србији је потребан мир са њеним суседима. Па и покајање и праштање. Спреман сам да одем у Сарајево и да у име свог народа затражим опроштај због толико проливане невинне крви и због свих српских бомби које су тамо пале. То сам рекао и у писму које сам упутио муслиманском председнику Алији Изетбеговићу. У том писму замолио сам га да не оптужује српски народ, већ српске екстремисте”.

(Српска реч 6. 2. 1992)

Драшковић наглашава да су ”обе стране у садашњем грађанском рату погазиле све међународне конвенције, обе стране су починиле страшне злочине. Лидер СПО Вук Драшковић, веома популаран међу омладином, јавно је рекао да агресија која је у току ”баца срамну мрљу на Србију” која ће се одразити за будућност земље”.

(Српска реч, 6. 1. 1991.
Никола Бурзан)

”То лудило вас је упрегло у ратни јарам да ослобађате Сарајево од Сарајлија, Мостар од Мостараца, Требиње од Требињаца, Гашко од Гачана, и то тако да се чини оно што српска рука никада није чинила. Под паролатам освете за усташке злочине из оног рата, Срби су подстрекавани да ратују на усташки, а не на српски начин”.

(Српска реч, 29. 1. 1996.
Текст Вука Драшковића)

”Вест да је Међународни суд за ратне злочине у Хагу отворио истрагу против господара пакла с Пала свакако је добра и охрабрујућа вест.

Трогодишње гушење опседнутог Сарајева, као заклон за сва остала злодела у Босни и Херцеговини инспирисана теоријом крви и тла, укључујући и етничка чишћења, један је од најперфиднијих злочина у савременој историји”.

(Српска реч, 8. 5. 1995)

Поред Сарајева за којим је Драшковић стално кукао и јадиковао, нападајући Србе који са Пала бомбардују своје куће само зато што су луди.

(Српска реч, децембар 1992),

Не знајући при томе ни елементарне ствари из географије, јер са Пала Сарајево није могло бити бомбардовано, Драшковић је најтеже преболео ослобођење Сребренице и Жепе, што је затим користио и као разлог који би могао и требало да оправда каснију усташку агресију на Републику Српс-

ку Крајину. У свему томе симптоматична је Драшковићева емотивност и блискост онима са којима су припадници његовог народа криво сукобљени.

Да ли цар има уопште одело, или је то фикција?

”Уколико не смемо да признамо јавно да цар нема одело, односно да Војска Југославије у источној Босни води тотални освајачки рат за територије, онда не смемо ни да се правимо да смо трамо да је цар обучен.

А сада бих хтео да вас упознам са неколико круцијалних ствари које се дешавају у источној Босни. И морам признати да сам помало изненађен зато што нико из руководства странке није тражио од нас који живимо на територијама које се граниче, рецимо са општином Сребреница, да сазна шта се заправо дешава. А много спектакуларних ствари је праћено, као што је, рецимо, она акција ”падобран”.

Офанзива на Сребреницу почела је крајем јануара ове године. Тада је само из правца Бајине Баште, а знате да је Сребреница нападнута из више правца, прешло — ми смо гледали — 280 тенкова, транспортера, самохотки, вишесцевних бацача, ракета. Горела је земља и небо. Ми нисмо могли да спавамо. Десетине летова хеликоптера, авиона, заглашујуће детонације, топ од 250 мм који је са Таре и Митровице разарао све. Села око Сребренице једноставно пре-

творена су у крваву кашу. То је незапамћени геноцид и вероватно се никад не може сазнати тачан број цивилних жртава.

Нема ничег часног нити својственог Србима у том рату.

(Српска реч, 10. 5. 1993)

"Ништа од тога. Први утисак из ослобођене Сребренице је да је ослобођена од својих становника. То је сада аветињски град".

(Српска реч, 31. 7. 1995)

"Тешка пресуда Крајини, као заштићеној области УН, потписана је и пред Уједињеним нацијама оног тренутка када је Караџић згазио Сребреницу и Жепу, такође заштићене области УН и упутио се на Бихаћ, трећу заштићену зону Уједињених нација, а тамо му притекао и Мартић упомоћ.

Книн господин Мартић није бранио ни два дана, али је туђи Бихаћ опседао веома дуго и са Караџићем чинио све да уједини цео свет против босанских и крајишких Срба.

Крајина је и жртва оног скорашњег везивања војника и официра УН за бандере".

(Српска реч, 14. 8. 1995.

"Бол, рана и последња опомена")

"Писаће да су чин егзекуције и убиства наше Крајине извели наши примитивци, будалетине, букаџије, пљачкаши, трговци, моралне ништарије и кувацице...

А Жепу, а Сребреницу, а везани војници и официри УНПРОФОР-а као керове за бандере - шта ћемо с тим? Ко је то направио? И кад је то направљено? Непосредно пред улес Крајине. Зашто је пред тим нашим злочинима и грехом, глупошћу, ћутао врх наше Цркве?"

(Српска реч, 28. 8. 1990.
Говор Вука Драшковића
на затвореном састанку
члановима СПО)

"Трагедија концентрационих логора, Сребренице и Жепе, тих такозваних заштићених зона УН, као да сурово опомиње да наша цивилизација у наредни век улази на ногама моралног богаља.

Кад је цела планета, са криком немалног очајника, посматрала официре и војнике УН привезане, као керове, за бандере и букве на Јахорини, један психијатар је, заиста нокаутирао читав свет. У поређењу са њим, и Америка и Русија и Британија и Француска испали су обични патуљци, неспремни да у одбрану моралних, правних и општељудских темеља човечанства предузму ишта осим пуког блебетања.

Може ли нам се, збиља, Босна догодити? Срља ли Србија у сусрет својим Сарајевима, Пребиловцима, Мостарима, Сребреницама? И хоће ли нам Уједињитељ приредити на Теразијама велико "лоптање"?"

Са Пала је, присетимо се, јавно поручено да ће се "добри Срби", кад ослободе Београд и Србију од несрба, на Те-

разијама лоптати и главама Срба који, по њиховом суду, буду проглашени за - лоше Србе"?"

(Наша Борба, 31. 7. 1995.
текст Вука Драшковића)

Налогодавци и извршитељ – Вук

Може ли неко, осим из разлога тренутног или континуираног "силаска с ума" помислити како су Срби криви што су морали да пронађу било који начин да се супротставе терору и злочинима западних сила које су неселективно бомбардовале све српске градове, села, фабрике, школе и болнице? Може ли се неко потпуно нормалан усудити да каже како су Срби западно од Дрине претили Београду и Србији да ће се на Теразијама лоптати главама Срба који спадају у категорију лоших?"

Све такве ужасне ствари које је Драшковић чинио против интереса сопственог народа чињене су управо да би могао да испуни задатак који су му налогодавци поставили, а за шта он заузврат добија толико потребан новац. Једини налог свих претходних година који је Драшковић белоговорно извршавао, било је слабење Србије на сваки начин и не бирајући средства. Драшковић се тога доследно држао, јер оно што је он желео и морао да добије, само су западни налогодавци могли да му пруже: Све своје промене и метаморфозе Драшковић би објашњавао

ДУГО ПУТОВАЊЕ У ЈЕВРОПУ

на следећи начин: "Ако бисмо се сада вратили Програму Српског покрета обнове из прошле године, не бисмо променили ни слова. Тако је понуђена читава леза варијанти, решење и југословенског и српског питања: од федерације, асиметричне федерације, кантонизације, па све до потпуне деобе".

(Време, новембар 1991)

Драшковић је, према свом казивању дакле, увек био спреман на све варијанте. И увек како газда каже. Кокаин је скуп и у свим тим разним варијантама мора да се заради.

Драшковић је заиста био ревносан у испуњавању својих обавеза према патронима.

Да би још у истом броју рекао да смо катастрофалном политиком челних људи Србије доведени у ситуацију да што пре прихватимо хашки папир, "јер како време пролази, то горе по нас". Принципијелно, нема шта! Драшковић још додаје: "Српски челници, њихова телевизија и штампа, говоре да нама неће Луксембург и Холандија одређивати шта ћемо да радимо. Ја тако не размишљам. Мислим да имају право да нас уче цивилизованом животу, толеранцији, демократији, миру - свему што они имају, а ми немамо."

"Радује ме да ваша партија, коју су представљали као националистичку

је се откопавају у Босни и Херцеговини, потпише цео српски народ. То се чини, јер челници ове власти настоје да заштите себе. Они би радо прихватили сарадњу са међународним судом, ако би им се дале гаранције да се главни наредбодавци рата и ратних злочина неће наћи пред Хашким трибуналом... Власт ће прихватити сарадњу са трибуналом тек када наша држава буде притерана уза зид и када поново буду уведене санкције. Милошевићу је својствено да узима лек тек када му прође рок употребе".

(Српска реч, 12. 2. 1996.

Цитат Вука Драшковића из разговора датог "Бети")

Вук се не обува и не изува у истој памети

Вук Драшковић, вођа СПО који се прилагођава новим околностима, такође је хашки документ оценио као неприхватљив.

(Време, 28. 10. 1991.
"СаО Југославија")

Увек им је био на услузи, па чак и када се са нечим у почетку није сложио, после интервенције својих пријатеља из иностранства, брзо би схватио које му је право мишљење. Најбољи пример је хашки документ који је Драшковић у први мах одбио, уз образложење да је иницијатива Изетбеговић - Глигоров нудила много више од Хага, па је и она чак одбијена.

(Време, новембар 1991)

и милитаристичку, отворено и упорно последњих недеља говори о миру. Хоће ли СПО на томе истрајати?"

(Време, 4. новембар 1991.
Интервју времена:
У цркву Баћушка)

Одувек се Драшковић залагао за обновљење и поштовање одлука такозваног Хашког трибунала, који је, ваљда је сада свима јасно, основан да би осудио српски народ, српску државу и рат за слободу прогласио агресијом и окупацијом.

"Одбијањем сарадње са хашким Трибуналом југословенске власти покушавају да одговорност за злочине, за које су осумњичени појединци, свале на плећа целог српског народа. Власт настоји да испод масовних гробница ко-

Готово запањујуће звучи, не чиница да је Драшковић чак и овај став ревидирао, колико факат да је мишљење променио у овом случају боље. Због такве, најновије промене, часопис "Време" објавио је прилог за биографију под насловом "Метаморфозе Вука Драшковића".

Како се Вук Драшковић мири са онима којима је 1991. када су били на врхунцу моћи пророковао суђења:

"Не постоји ниједан разлог да бежимо од сарадње са Хашким трибуналом, јер би наша појава у Хагу порушила многе оптужнице и потпуно преокренула ситуацију у нашу корист. Како може у оптужници неких наших официра легалне југословенске армије стајати да су 1991. вршили агресију на

"Озбиљна" политичка изјава:
"Приватнике ћемо ослободити пореза на три године"

Хрватску. То је бесмислица и треба отићи у Хаг и наругати се тој бесмислици, јер је 1991. Југославија била једина призната држава, док је Туђманова војска по међународном праву имала статус паравојске. Према томе није ЈНА могла извршити агресију на своју територију, нити починити какав злочин према другој војсци, јер је радила на сламању оружане побуне против уставног поретка у земљи."

(Време, фебруар 1998)

Драшковић је, разуме се, некада и самонизијативно захтевао мешање у сукобе на територији некадашње хрватске и босанскохерцеговачке федералне јединице, па је чувен и по својој жељи и у време када је српска држава западно од Дрине била најјача, да се уведе протекторат над целом Босном и Херцеговином.

"Предлагао сам да САД и Русија пошаљу у БиХ своје плаве шлемове, који би, не само чували, већ и успостављали мир, у случају да се нека страна не придржава мировног плана", каже Драшковић. "Тражио сам да се Унпрофору у Крајини продужи мандат, подржао сам хитно оснивање међународног суда за ратне злочине, пред које би били изведени ратни стратежи, хушкачи и злочинци свих страна... Било је тренутака када сам црвенео, када су ме питали шта сте ви, као најјача опозициона странка, урадили против јавних претњи у Парламенту Србије да ће све што је несрпско бити метлом почишћено, да децу из мешовитих бракова треба ликвидирати"...

(Борба, фебруар 1993.
С. Зеленбаба)

Протекторат, само протекторат

"Једини разумни "избори" у овом тренутку морали би да буду - међународни протекторат над целом БиХ!...

Ако босански рат нису водили ма лоумници, зашто се свет умешао, чему Хашки суд и зашто је НАТО у Босну послао трупе? Ако су тим ратом командовали лудаши, злочинци и људи ирационалне свести и мржње, зашто им се не поставе старатељи?!"

(НИН, 24. 5. 1996.

Текст Вука Драшковића)

"Уверен сам да би више од 90 одсто и српског и хрватског и муслиманског живља оберучке прихватило не само разоружање, него и привремену управу над БиХ од стране УН".

(Борба, 2. 7. 1993.

Одговор Вука Драшковића на нападе поводом изјаве у "Монду")

Драшковић је познат и по изјави коју је дао одмах по окончању Дејтонских преговора, када је рекао да се потписивању споразума радује и да је "веома узбуђен".

(4. 12. 1995. Вук Драшковић на специјалној конференцији за новинаре поводом мировног споразума).

Сумњамо да га је Дејтонски споразум могао толико узбудити, пре бисмо рекли да је главни узрок таквог полета био кокаин.

Међутим, Драшковића је од судбине нашег народа увек више занимала сопствена судбина, па је помоћ страних земаља и њихово мешање у наше унутрашње ствари, готово редовно тражио зарад могућности лакшег доласка на власт и стицања значајних материјалних привилегија и бенефиција. Десетинама, да не кажемо стотинама пута пристајао је на понижење да буде постројан на травњаку америчке амбасаде, да му на уласку у хотел "Интерконтинентал" обезбеђење немачког шефа дипломатије Клауса Кинкела претреса и ноговице, само да би из прве руке сазнао какав политички став у предстојећем периоду треба да заступа.

Не треба заборавити да су на зимском протесту 1996. и 1997. године у Београду Драшковићеви следбеници носили са усхићењем америчке и немачке барјаке. Поставља се питање: који би то човек, без одређених стимуланса (медицинских или антимицидинских) пристао на такву врсту ниподаштвања себе, али и свог народа?

Ево како је један сусрет Драшковића са Герхардом Шрембгенсом, отправником послова немачке амбасаде у Београду, описао један познати српски нови-

нар. "Живорад Михаиловић Шиља, ведета Радио-Београда, ужаснуто говори у етар, а "Вечерње новости" преносе: "Човек је запрепашћен пред сликом тренутка кад отправник послова немачке амбасаде улази у "Мажестик". Вук усхићен устаје, кликће радосно: "О, о, драги господине!, клања се... Ви споља, ја изнутра, да рушимо Србију!"

(Српска реч, 8. 4. 1996)

Међутим, захтев Драшковића великим силама да се отворено умешају у питање промене власти у Србији, забележено је и запамћено као нешто што нико и никада у сличном виду поред Драшковића није учинио.

Писмо министрима иностраних послова САД, Русије, Велике Британије, Француске, Немачке и Италије

"У име демократске Србије, која се бори у потпуном медијском мраку, која је лишена и новца и опреме, и која је изложена полицијској репресији, молим Вашу Владу да подржите ту Србију...

Деблокирани медији и поштени избори под међународном контролом гарантовали би више него двотрећинску победу проевропских демократских снага у Србији.

Говорећи 9. марта, рекао сам да демократске снаге у Србији морају свакодневно притискати Милошевића изнутра а демократски свет споља. Грађани су то бурно поздравили...

Сматрам да међународна заједница губи драгоцено време, ако очекује да ће трајни мир обезбедити они који су почели и водили рат и да се диктатори могу преобразити у демократе. Ал Капонеи Балкана не могу никада постати Махатме Гандији.

У име демократске Србије, која се бори у потпуном медијском мраку, која је лишена и новца и опреме, и која је изложена полицијској репресији, молим Вашу Владу да подржи ту Србију.

Примите најтоплије поздраве и најбоље жеље".

(Српска реч, 8. 4. 1996. писмо Вука Драшковића)

Драшковић је човек познат по својим залагањима за стварање Велике Србије, али и човек који је највише критиковао и нападао све оно што се подразумевало под именом Велика Србија. Једно је мислио и говорио пре употребе опојних средстава, друго после, једно је мислио пре него што је чуо какав став треба да му буде од својих западних ментора, а друго после.

"Ја јесам за Велику Србију".

(Борба, 11. 11. 1992.

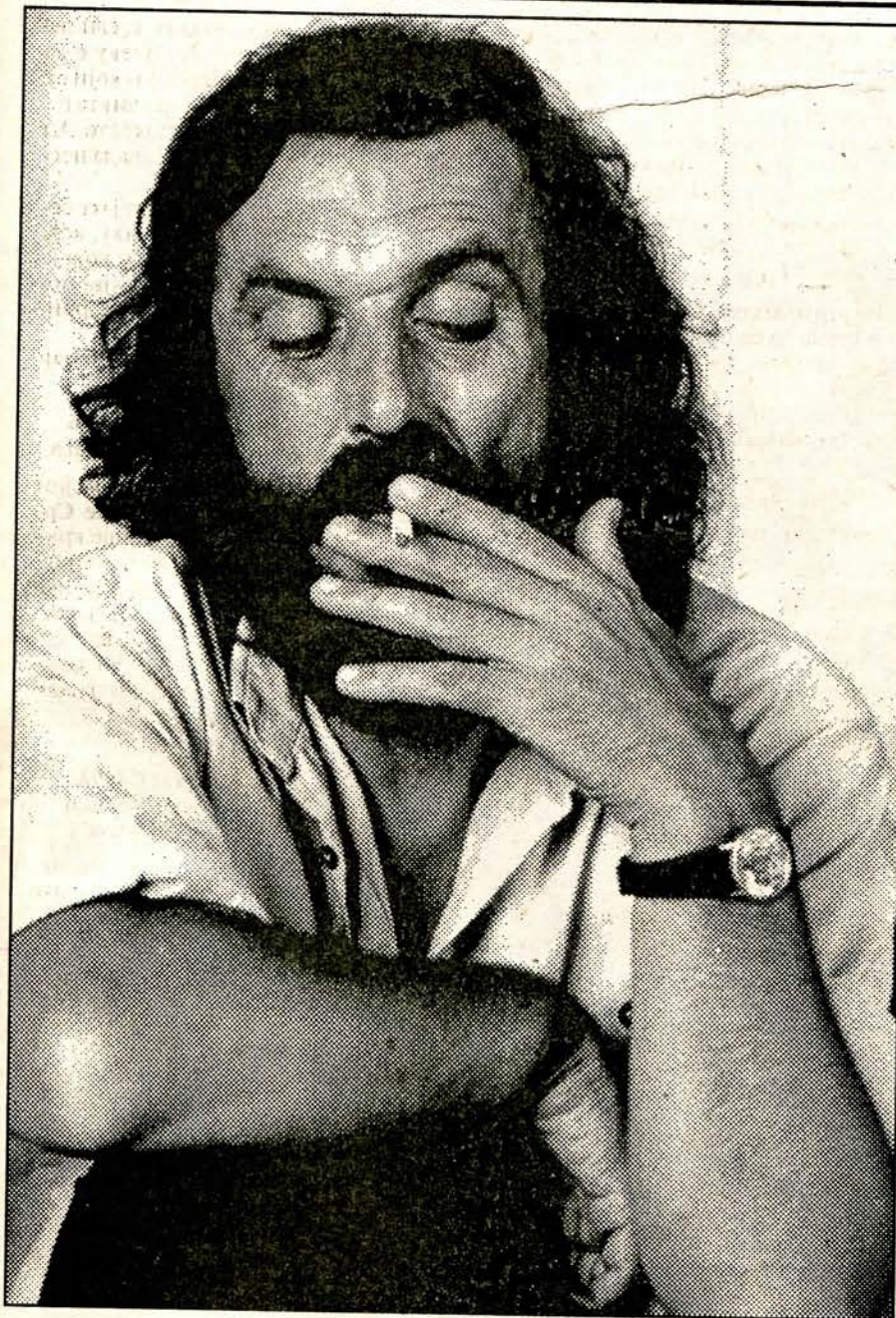
"Неистомисљеници нису непријатељи")

"Ако се зна да су они све ово учинили наводно зарад Велике Србије, и ако је то та Велика Србија, онда ја сигурно нисам за такву Србију".

(Српска реч, 27. 3. 1995)

Надница за помоћ режиму: вила Вука Драшковића у Улици Благоја Паровића 114

Деманти: Вук не пуши хашиш—ш—ш—ш

”Признање граница и осталих атрибута државне суверености Босне и Херцеговине и Хрватске није капитулација српског народа, али јесте капитулација идеје о Великој Србији, која је српски народ у Босни и Херцеговини и Хрватској гурнула у катаклизмичну авантуру с деценијским болним последицама.”

(Српска реч, 5. 6. 1995)

Ко се снађе у свим контрадикторностима господина Драшковића, за себе може рећи да је не само више него снажљив човек, већ и добар познавалац психологије манично-депресивног типа и неодлучних и непостојаних опердељења.

Драшковић, који се често представља као Христов изасланик или Божја промисао на земљи, у складу са захтевима наредбодаваца драстично је мењао свој однос према Српској православној цркви, њеном Патријарху и свештенству. Тако Драшковић на различите начине и у различито време беспримерно куди и безрезервно хвали нашу цркву и њене великодостојнике.

(Борба, 31. 12. 1991—2. 1. 1992.
Наслов из текста
који је писао Вук Драшковић)

Патријарх је - непогрешив

Лидер СПО Вук Драшковић, који је посебно истакао православну цркву и њену подршку режиму, помињући да многи попови иду у рат са оружјем испод мантије.

(Српска реч, 6. 1. 1991.
Никола Бурзан)

Српска интелигенција је, добар њен део, ослепела и помаже слепилу народа, а и врх наше Цркве, добар његов део, најалост... Наши калуђери у мантија-

ма ходају са митраљезом по бојним пољима. Ако вам је господо калуђери до митраљеза, скините мантије. Једно с другим не иде.

(Српска реч, 23. 12. 1991.
текст Вука Драшковића)

”Зар сам могао да да прећутим да није посао цркве да одређује на коју ће ко ту доћи плави шлемови и још много тога. Не бих желео да Србију видим као православни Иран. Оног момента кад црква скрене у воде приземне политике, ризикује да изгуби много од своје духовности, христоликости, универзалности.

Иако сам се два-три пута сумњом до-такао неких изјава нашег патријарха, то наравно не значи да Његову Светост, као патријарха и као човека, и његове апостолске врлине изузетно не поштујем”.

(Српска реч, 2. 3. 1992.
Интервју Вука Драшковића)

У међувремену, тачније почетком 1995. године, вероватно незадовољан политиком и односом цркве према западним Србима (Црква је увек била на њиховој страни, а Драшковић није могао, а ни смео да буде), наложио новинарима свог страначког листа, чији је, узгред речено, директор његова супруга Даница, да објаве монструозну и скандалозну фото-монтажу Његове светости патријарха српског господина Павла, на формату целе странице у ратничкој униформи опасаног бомбама, бајонетима и са калашњиковом у руци. То је био Драшковићу једини начин да посредно искаже свој гнев и љутњу због искрено националног понашања Српске православне цркве у том периоду.

Оног тренутка када је Запад аминовао припрему Дејтонских преговора, а патријарх српски учествовао у договорима са представницима нашег народа у Републици Српској, Драшковић је испевао оде нашем патријарху, штитећи га од свих других који су у том моменту другачије мислили.

О патријарховом повлачењу

”Нема повлачења потписа. И да се разумемо: није Свети архијерејски Сабор натерао патријарха да повуче потпис, нити га је патријарх повукао, него је Свети архијерејски Сабор објавио да сматра ништавним патријархов потпис. Не може више тај потпис да повуче ни сам патријарх. Не може ни Бог да учини да не буде оно чега је већ било. Ко се родио - родио се.

Кажу: није требало патријарх да стави потпис, није требало да се меша у послове световне власти. Ја баш мислим супротно! Патријарх се држао Христовог пута: не постоје људи ради суботе, него субота постоји ради људи. Према томе, умешај се и у земаљске послове, ако је то у интересу људског добра и ако ћеш тиме макар мало зауставити зло и пресудити на страну добра и живота.

Патријарх је тим потписом то омогућио”.

(Српска реч, 1. 1. 1996.

Интервју Вука Драшковића)

Посебно поглавље, али и најбољу потврду да је Драшковић често под утицајем дроге, представљају митинзи и демонстрације које је Драшковић одржавао у центру Београда. 9. марта 1991. године Драшковић је покушао крвопролићем, али не својим већ обичног народа, себи да обезбеди долазак на власт.

Драшковић је рекао ”да је већина градова у Србији побуњена” и да ће ”Србија вечерас освојити слободу.”

”Нажалост другога нам пута нема. Јунаци, подсећам вас на речи нашег свесрпског патријарха наше свесрпске памети владике Његоша: ”Свак је рођен за по једном мрети.”

Сломићемо све обруче

Вук Драшковић: Водићу вас на Телевизију решен да погинем.

”Нека председник одлучи шта ће – ја сам решио: Водићу вас на Телевизију решен да погинем”.

Завијале су сирене болничких кола, са балкона Позоришта се чуло ”Јуриш!”, ”Одузимајте возила”, ”Милицијо, помози народу”. Чуо се и позив армији ”да изађе у одбрану народа”, позив српској војсци и српским официрима ”да помогне народу”.

Вук Драшковић је тражио да се подижу барикаде (”нема одступања, већ је потекла крв”).

”Хтели су рат, имају га” викао је Драшковић.

(Борба, 9. март 1991.
специјално издање)

У том рату на који је, сигурно поремећене свести, позвао Драшковић учествовала је већина присутних демонстраната, српска омладина и српски полијаци, само је Драшковић остао изван свега.

Један сте од ретких људи који је имао ту привилегију или страховиту одговорност, како хоћете, да неколико пута узвикнете својим следбеницима: ”Јуриш! Јуриш! Јуриш!” Пошто спадате у ону ”врсту” која се у полемици у НИИ-у назива ”врелим динарцима”, монтањарима, нисте ли тог момента изгубили самоконтролу?

”Нисам изгубио контролу. Мислим да сам тим позивом на јуриш спасао многе животе. Тим позивом се поносим”.

Није било превише лако рећи: ”Јуриш” са балкона?

”Они нису приказали на телевизији да мене, после команде ”Јуриш!”, на балкону више није било. А где сам био, види се на снимку: видећете ме у првим редовима са палицом отетом од полиције, да се и ја тучем. И опет бих!”

(НИИ, 17. 5. 1991.

Александар Тијанић,
интервју Вука Драшковића)

Информативно гласило Српског покрета обнове:
силејски пориви под дејством кокаина

Разуме се, Драшковић је измислио и снимак и палицу и наводну тучу у којој је учествовао, јер то апсолутно нико није видео, нити је могао. Никада Драшковић, па чак ни уз велику дозу кокаина, не би скупио довољно храбрости да себе изложи било каквој опасности. Зато је и тада, а и много пута после тога, покушавао да себе прикаже као жртву, као јунака, као спаситеља коме је једини проблем што га део народа не разуме.

”Иначе, још да кажем, око оних бомби са сузавцем. Не знам шта је ту све било, али мислим да је било неких бојних отрова. Одмах по хапшењу добио сам нападе повраћања, гушења, грчили су ми се мишићи и падао сам у несвест. Дошао је лекар, кардиолошка екипа и дали су налог да идем у болницу. Одбио сам, одбио сам и лекове. Хтео сам да им покажем да могу само да ми узму живот и тиме допринесу својој пропасти.

У мрачној комори, без прозора, човек не зна ни где га воде. Када сам изашао,

чак сам и питао - где је ово, је ли Београд - на шта ми је један одговорио - НЕ. Крајичком ока успео сам да видим солитер и схватио да сам у Бачванској.”

(Борба, 14. 3. 1991.

”Јуриш за одбрану слободе”)

Јуриш у самоодбрани

”После просуте српске крви, за коју нисам крив, морам се дубоко замислити и вероватно одустати од политичког рада.

На несрећу, полиција је предузела јуриш цистернама са воденим топовима, бачила је сузавац. Налет на народ који је био апсолутно миран, био је - бруталан, страшан. Потресен тим свим, викнуо сам: Јуриш, јуриш, преотмите опрему, браните се!” рекао сам то и рекао бих то увек у сличној прилици, али: зар је то и тако позивање на отпор, на одбрану од смрти - кажњиво. Сва кривична права света познају институт нужне одбране, позвао сам на нужну одбрану.”

Бивши човек

Судије! Тај 9. март је најтежи дан у мом досадашњем животу. Ја сам од јуче, бивши човек. Ја се Богу молим да ми подари снаге и памети да у својим будућим књигама измолим опроштај за грех што, јуче, како сам био и наурио не одем пред ТВ Београд и ту се - убијем. И учинио бих то, да ме није био страх од хаоса, од ужаса народа који ту моју жртву слободи јавне речи у Србији не би разумео.

(Борба, 30-31. 3. 1991.
"Јуриш у самоодбрани")

Ако се лаички упустите у мало детаљнију анализу свега што је Драшковић изрекао, установићете да је Драшковић параноик, кукавица и опасан патолошки лажов. Уместо да размишља о судбинама људи које је повео у смрт и рањавање тог 9. марта, Драшковићу је најважније било да покуша себе да представи као хероја данашњице, очекујући у исто време и дивљење и сажаљење целокупне јавности. Чак и када је говорио о

погинулима, то је много више личило на сопствену патетичну промоцију, своје наводне жалости и озбиљности, а много мање су се заиста могле докучити било какве емоције према погинулима. Многе неповезане ствари које је Драшковић изговорио указују на неистинитост наводних чињеница, као на пример, сличност између повраћања и кардиолошке екипе, као и лекови који су му тим поводом нуђени, а које је он, наводно, одбио.

Замислите ту ситуацију да он жмури, дакле затворених очију најпре пита пролазника да ли се налази у Београду, а тек затим, крајичком ока, успео је да угледа солитер. Да није жалосно, било би смешно. Такву причу може измислити само тешко болестан човек, наркоман. Драшковићеве лажи и тугалјиве приче о себи као бившем човеку и лицемерно кајање што није извршио самоубиство испред зграде Радио-телевизије Србије, иако се он лично смрти уопште не плаши, већ је све то избегао само због велике патње народа, на најбољи начин говори да је доза

кокаина коју је Драшковић тог дана употребио била превелика.

Мала Кристина

На митингу опозиције у среду 13. марта на подијуму је изведена и десетогодишња Кристина. Вук Драшковић је рекао да је 9. марта полиција тукла и ову девојчицу. Вест је изазвала шок, реаговали су одбори за заштиту права детета, удружења пријатеља деце, грађани... А онда је, у недељу, на основу две анонимне пријаве, посредством посланика Синише Батала, СУП Панчево у ударном телевизијском термину, вест демантовао: "Информативна служба министарства унутрашњих послова Србије саопштава да девојчица Кристина Андријевић из Панчева, коју је председник СПО Вук Драшковић 13. марта покључио на митингу у Београду, тврдећи да је 9. марта претучена од стране милиције, тог дана није уопште била у Београду. У саопштењу се наводи да то тврде Панчевици Кристина Тадић, Снежана Аврамовић, а и Кристинина бака Ана". У саопштењу се наводе и адресе ових сведока.

(Време, 25. 3. 1991.
Слободанка Аст)

Сваки коментар потпуно је излишан. У сличној најави за предстојећи митинг седам месеци касније, Драшковић је грубо обмануо, да не кажемо слагао јавност.

Драшковић је планирао демонстрације тек за 9. октобар, али то ће по њему бити последњи митинг у Београду. "Тада ћемо видети да ли је Србија с њима или с нама. Ако 9. октобра буде јасно да је Србија на њиховој страни, ја већ 10. октобра нећу бити на челу Српског покрета обнове".

(НИН, 9. 8. 1991.
Драган Чичић: "Чекајући јесен")

Драшковић је и после 10. октобра остао на челу Српског покрета обнове.

Следеће године Драшковић је запретио новим уличним демонстрацијама и крвопролићем.

"Биће само још један једини митинг, и то у Београду, на дан одлуке, рекао је Вук Драшковић најављујући вишедневно окупљање, као у Румунији, Бугарској, Албанији, - док се не промени власт. Седећемо у Београду док их не приморамо да попусте. Нека дође петсто хиљада људи и то ће бити наша снага која ће моћи да их отера."

(Политика, 25. 5. 1992.
"Спасвање Србије
бојкотовањем избора")

Драшковић је изјавио да се више неће митинговати по варошима, поручивши: "Морамо имати један одсудни догађај, и то у Београду, ту су главни непријатељи Србије. Кад су то могли да изведу Пољаци, Румуни, Албанци, можемо и ми Срби. Два, три или пет дана опседајмо им Парламент и њихове тврђаве зла, а тражићемо само три ствари: Прво - да оду, друго - да оду, треће - да оду.

Студио Б: "ТВ Бастиља" Вука Драшковића

(Политика, 27. 5. 1992.
"Драшковић позива
на бојкот избора")

Срећом по Србију, Румунија и Албанија нису се поновиле.

Међутим, фебруара 1993. године, Драшковић јасно и гласно најављује демонстрације које неће бити мирне.

Прве демонстрације неће бити мирне

"Већ сам рекао, морамо користити све демократске методе борбе, парламентарне, пре свега. Пошто нам је то забрањено, а у пећинама фашистичким нећемо да седимо, остаје ванпарламентарни пут. Прве демонстрације неће бити мирне", изјавио је Драшковић по повратку из Америке.

(Борба, фебруар 1993.
С. Зеленбаба)

Како је и обећао, Драшковић је организовао рушилачке демонстрације већ 1. јуна 1993. године. У тим демонстрацијама погинуо је полицајац Милан Николић. Још једна жртва наркоживаоца Вука Драшковића.

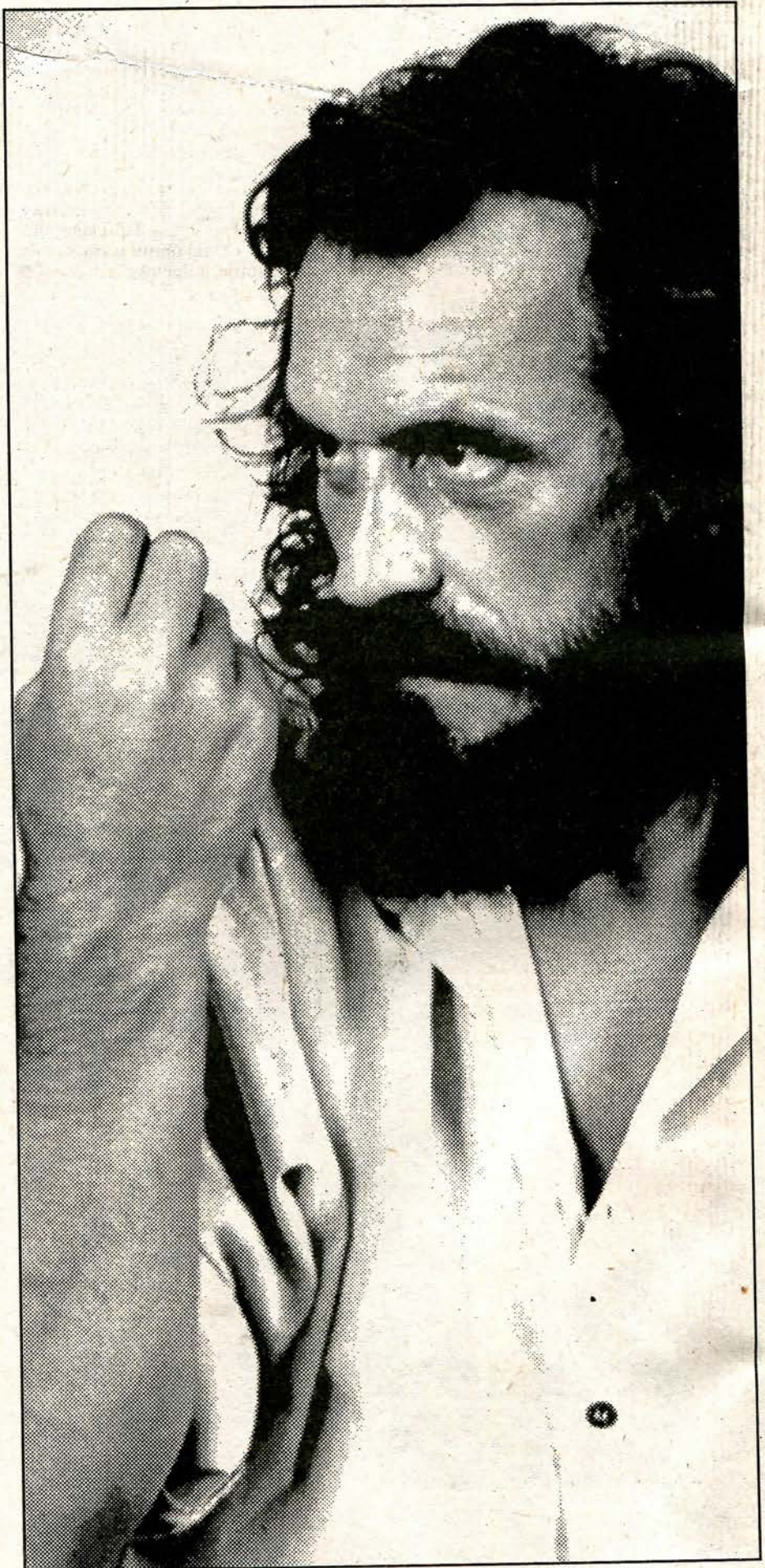
"Те вечери, 1. јуна, наши фашисти су негде у касне вечерње сате дошли у ту скупину која се дотле понашала апсолутно мирно, без и најмањег покушаја да се обрачунава са полицајцима, или са било ким. Дошли су са задатком, прво: да убију председника СПО; друго: да успут убију по неког полицајца, полеме неколико стакала на згради Парламента и онда да се повуку у ноћ и тиме неком отворе врата за припремљену стратегију да се убице прогласе жртвама да се жртве прогласе убицама.

Када су ти чудни људи дошли пред Скупштину, одмах је почео хаос.

У једном тренутку чуо сам снажан повик: "Гађај Вука!"

Не знам тачно да ли сам чувши тај поклич клекнуо, да ли ме је неко од људи повукао, али је убрзо одјекнуо пуцањ. После сам, у затвору, на једној скици коју је објавило "Време" видео да смо покојни милиционер Милован Николић и ја били близу један другог. Чујем и да је метак који је усмртио Николића дошао од позади. Можда је тај куршум био намењен мени, можда и није. У сваком случају, откуд куршум из правца где је стајала полиција? На поновљени поклич "Гађај Вука", кад сам већ био на коленима, опет је одјекнуо пуцањ. Пролетела ми је поред носа нека страшна жеравица, као да ме је опрљило. Помислио сам чак да ме је нешто погодило, и пипнуо сам да видим да ли крварим. Тада је скикнуо смртно погођен пас два три метра иза мене. Ако први није, тај метак који је убио пса сигурно је био намењен мени.

Један универзитетски професор, озбиљан човек, о томе сам обавештен у затвору, дошао је у просторије СПО и посведочио да је негде у касним вечерњим сатима чуо и видео како из Охридске улице број 1 излази група људи и

Песница омитавела од дроге

да им се издаје наредба: "Само у главу, не у ноге".

(Борба, интервју,
17-18. 7. 1993)

Било им је наређено да ме убију

Антивладине демонстрације, које су се претвориле у nerede испред Савезне скупштине у Београду, имале су, по мишљењу Вука Драшковића, за циљ да послуже као изговор Слободану Милоше-

убију неколико полицајаца и да разбију прозоре на Скупштини".

(Париски Монд, 19. 7. 1993.
Интервју Вука Драшковића)

Ово образложење догађаја који су се одиграли испред Савезног парламента тог 1. јуна 1993. године, ушло је у анале подлости, стравичне лажи и бедне жеље Вука Драшковића да буде у центру пажње и највећа жртва. Придавајући себи огроман значај причом како неко жели да га убије, а Драшковић се себи поново обратио у трећем лицу, као и

којног Николића. Потпуно је бесмислено, а помало и неодговорно, говорити о могућности да Драшковић осети неку страшну жеравицу поред носа, а да два метра иза њега тај, наводно њему упућен метак, смртно погађа пса. Овде можда и није у питању употреба превелике количине дроге. Већ је Драшковић изгледа слушао у детињству много прича своје баба Стане, а и сам их надограђивао. То да су неки наоружани људи излазили из просторија Српске радикалне странке, одакле се чула наредба

Деца цвећа: успомена на 1968. годину и Титово козарачко коло

вићу за елиминисање свих противника режима. "Имамо доказе: на полицајце и демонстранте су пуцали чланови фашистичке партије (екстремне националистичке Радикалне странке Војислава Шешеља-прим.ред.) СС-трупе режима имале су наређење да ме убију, да

цела прича о томе како је чуо повик: "Гађај Вука", а да га је спасило то што је после тог поклича клекнуо, те је уместо њега настрадао милиционер Милован Николић је прљаво неистинита и говори о елементарном непоштовању трагедије која је погодила породицу по-

"само у главу, не у ноге", показује да они који Драшковића називају лудаком нису далеко од истине. Наравно, те приче Драшковић се више никада није сетио.

Без обзира на све, Драшковић је, могао рећи најалост, због свега што се

испред Савезне скупштине догађало ухапшен.

Супружници Вук и Даница Драшковић, при хапшењу, задобили су повреде. Какве и ког степена, чини се, да нико, никада није успео да установи.

"Вука су у затвору тукла најмање десеторица, сведоци су видели како је оборен на под и ударан ногама. Након тога, у врло тешком стању пребачен је у хелију. Слично се поступало и према Даници Драшковић. Нажалост, немамо никаквих података о томе да им је пружена квалификована медицинска помоћ, али имамо обавештење да је њихово тренутно здравствено стање такво да се налазе у животној опасности".

"Вуку Драшковићу је, према сведочењу ухапшених, али и појединаца чији вам идентитет не можемо окрити, преломљена лева рука, повређена кичма, има вишеструке повреде по телу, пребијена му је десна нога".

Др Павићевић је само казао, уколико је тачна вест да Вук говори неповезано, да халуцинира или је дрогиран или има тешке повреде мозга, да онда такво понашање Драшковића указује да су у полицији приликом саслушавања примењивали халуциногене дроге.

(Борба, 4. 6. 1993.
Јасна Флорић
и Бранка Митровић)

Сазнало се и да Вук Драшковић пљува крв, да се иза званичног извештаја од два расклаћена зуба крије разбијена

вилаца, а да је суштина информације о повреди врата - напрсли вратни пршљен.

Дана му је пришла и упитала: "Вуче, како ти је?". "Ништа од мене нема" одговорио је.

(Борба, 4. 6. 1993.

"Страхујем за њихове животе")

"Ма, ништа му није било, био је жив и здрав. Ништа му није фалило, био је једино мало изгубљен, па је ли тако... а теби како је изгледао" пита Снежана Чикарић, новинар Експреса.

(Борба, 11. 6. 1993.

"До 'лисица' потпуно здрав",)

Како год да су повреде супружника Драшковић биле тешке и болне, рекло би се да се никада није чуло, нити је било запажено толико кукњаве, али и лажи о наводној животној угрожености колико је било тих дана. Невероватне контрадикторности, попут оних да се Драшковић до неба захваљује белним мантилима који су му спасили живот, до тога да неће ни да разговара са лекарима који желе да му пруже помоћ, говоре не само о онима који стварају информације, већ и о добро познатој превртљивој природи Вука Драшковића.

"Даница Драшковић лекари предлажу хитну операцију кичме, али она пристаје само да то буде у иностранству јер нема поверења и плаши се последица тако деликатне операције, а Вуку Драшковићу је пре шест дана прснуо мишић чмара, што је изазвало крволиптање, и уколико лекари - у чијим се филтри-

раним извештајима то не помиње - не успеју да му санирају повреду, мораће и он на хитну операцију.

Психичко стање им је такође забрињавајуће".

(Борба, 2. 7. 1993. С. Зеленбаба,
председник Српске либералне
странке Никола Милошевић
након посете брачном
пару Драшковић у затвору)

У досадашњој политичкој и медицинској пракси, као апсолутно изузетан и јединствен случај, забележено је писмо Вука Драшковића из затвора у којој јавност упознаје о својој одлуци да у затвору ступи у штрајк глађу.

"Драги пријатељи,
Дугујем Вам неизмерну захвалност за бригу коју испољавате за здравље моје супруге Данице и мене, као и све ваше напоре и молбе да будемо пуштени из затвора...

Прешли су и преко налаза медицинских експерата да су нам у полицији нанете ужасне повреде и да смо чудом остали у животу. Прешли су и преко чињенице да ми предстоји једна тежа хируршка интервенција, коју сам до данас тајио.

Једноставно повиновали су се ултиматуму са највишег државног места у Србији да Дана и ја морамо остати у затвору.

Намера је очигледна, и зна се чија је то намера, да нас двоје дуго, дуго подносимо патњу и бол и да некеме тако приуштимемо лично уживање у личној освети.

Деструктивно језгро будуће Коалиције "Заједно" на демонстрацијама испред Савезне скупштине 1993. године

Три године касније, стигло је појачање у лику чувеног српског "патриоте" Зорана Ђинђића

То нећу да дозволим. Због тога сам одлучио да, од данас, 1. јула, ступим у штрајк глађу, одлучан да умрем и да мојим мучитељима не дозволим дуго уживање.

Знам, они ће нас, можда, већ данас истерати са Неурохирушке клинике и протести лекара неће их спречити у томе. Вратиће ме међу пацове, у самцу која наликује гробу, и ту ме, насилно, одржавати у животу помоћу сонди и инфузија. То ће, свакако, продужити моје муке, али нема силе која ће ме спречити да одустанем од одлуке да умрем и учиним их одговорним за моју смрт пред Србијом и нелим светом...

Од данас, дакле, одбијам храну, лекове, све. Молим се Христу да се моја жеља за смрћу испуни што пре...

Нађите се, драги пријатељи, мојој Дани, ако је спасите, на помоћи. Пренесите јој мој завет да се окани политичког рада и нека се брине, искључиво, о издању мојих књига, овде и у иностранству...

Хвала лекарима, затворским стражарима и свима који су се бринули о мојој Дани и мени".

(Борба, 2. 7. 1993.

Писмо Вука Драшковића из затвора о одлуци да ступи у штрајк глађу)

Анализом овог писма лако се стиже до закључка да Драшковић успешно блефира наводно тешко стање, или се заиста налази у тешком стању, али не због физичких потреба, већ због немо-

гућности уживања кокаина. Жал за собом, коју Драшковић исказује због могућег протеривања са Неурохирушке клинике и предстојећег боравка међу пацовима!?, јасно говоре да му није ни на крај памети да умире, а сонде и инфузија са пацовима су заиста тешко споживи, па се чини да Драшковић, или тешко "кризира", или успешно "фолира". Трећа могућност не постоји. Занимљива је подршка коју је један од лидера војвођанских аутономаша тада упутио Драшковићу: "Браво Драшковићу! Ни батине, ни намерно ДРОГИРАЊЕ га нису променили".

(Борба, 3-4. 7. 1993.

Драган Веселинов о одлуци Вука Драшковића да штрајкује глађу у затвору)

О каквом дрогирању се ради? Шта је то Драган Веселинов знао боље и више од већине осталих? Оно што је сигурно, то је да се нико, па ни Веселинов, са тако озбиљним стварима и изјавама не би понтравао и безразложно их износио у јавност.

Здравствено стање Вука Драшковића озбиљно је погоршано. Због штрајка глађу, одбијања примања инфузије и узимања лекова, здравствено стање је толико погоршано да је у животnoj опасности. Конзилијум лекара га држи стално под надзором, али су немоћни код чињенице да је притворен, да је окружен полицијом и да је одлучио да штрајкује глађу до смрти.

(Борба, 5. 7. 1993.
"Вук Драшковић у животnoj опасности")

Вук Драшковић одбија и воду

По речима госпође Даниловић лидер СПО је замолио лекаре да му донесу само папир и оловку и да му случајно "више не стављају цевчице на руку када падне у кому". Он је заиста одлучан да истраје у својој одлуци. Тешко ми је и као човеку и као браниоцу. Плашим се оног најгорег, то ми се никада раније није десило у мојој каријери.

(Борба, 6. 7. 1993. Б.М.-Ј.Ф.)

Колико има истине у томе што је Драшковић написао види се и по томе што је рекао да му се више не стављају цевчице када падне у кому, а поставља се просто и логично питање: ако је био и када је био у коми, како је могао да зна да су му цевчице постављане, а посебно имајући у виду чињеницу да је, како Драшковић каже, готово увек био сам.

"Иако сам у оном свом писму-тестаменту замолио да се не излази на улице и наредио члановима СПО-а да не смеју да изађу на улице, осетио сам да се ни молба ни наредба не слушају, да напољу све кипти и да може да дође до нечега што било реприза Букурешта. Био сам убеђен да би у том случају прва жртва био ја и да би из ходника, којим су марширали са аутоматима, направили само пар корака и убили ме на

кревету, непричешћеног. Зато сам, за сваки случај, замолио владика Артемија да у суботу ујутру дође да ми да то самртно причешће”.

(Борба, 17-18. 7. 1993.

Интервју Вука Драшковића

У овом тексту, по ко зна који пут је уочљива параноја смрти и умирања, те лажно сажаљење и митско антиципирање квази-херојства, којем је Драшковић више него склон. Да је све што је Драшковић рекао истина значило би да је, срећом, преживео барем десет атептата и покушаја убистава, само од стране својих политичких неистомисљеника. Оно што је посебно занимљиво у целом случају јесте изненадна и огромна брига политичких представника западних земаља за здравствено стање брачног пара Драшковић.

Брат Вука Драшковића тражи интервенцију Француске

Родољуб Драшковић је затражио интервенцију француског председника Франсоа Миттерана како би његов брат Вук Драшковић био пуштен на слободу и био лечен у Француској.

(Борба, 6. 7. 1993)

Председник СПО Вук Драшковић и његова супруга Даница отпутоваће данас у Париз ради контроле свог здравственог стања. Данас у 11 сати и 30 минута Драшковићи ће полетети према Француској специјалним санитарским авионом.

(Борба, 21. 7. 1993.

”Драшковићи данас у Паризу”,)

”Дошао сам у Француску на лечење, јер моја земља је под ембаргом и нема потребну медицинску опрему – рекао је у крајој изјави новинарима лидер СПО, наглашавајући да ће се вратити у Београд чим му здравствено стање то буде дозволило.

(Политика, 22. 7. 1993.

”Драшковићи допутовали”)

”Хајка на мене у мом одсуству и док ме испитују на овој клиници у Паризу”.

(Борба, 24-25. 7. 1993.

Одговор Вука Драшковића на нападе поводом изјаве у ”Монду”)

Читањем претходних редова можемо сазнати више чињеница о којима се мало или готово ништа не зна. Наиме, истина је да себи можемо поставити само додатна питања о томе шта се заиста збивало и какво је стварно здравствено стање породице Драшковић. А то је, каква је то контрола и каква су то испитивања на која су Драшковићи морали да иду баш у Француску и каква је то специјална медицинска опрема о којој је говорио Вук Драшковић а која је била неопходна за њихово лечење. О каквим се то, онда, болестима радило када у нашој земљи довољно добра опрема за њено излечење није постојала? На крају, никада, чак и по повратку Драш-

ковића из Париза нико није успео да сазна шта је садржао извештај лекарске комисије француских стручњака, зар не? Зар није чудно ћутање Драшковића који о свему, па и о неважним стварима воли да говори за новине, а камоли о свом здравственом стању које је читав један период било главна медијска тема?

Вук Драшковић је у својој политичкој каријери изговорио и учинио многе ствари за које се тешко може рећи да су смислене и схватљиве смртном човеку. Тако је Драшковић на бројна новинарска питања после првих председничких избора 1990. године да ли ће се поново кандидовати за председника Србије одлучно одговарао да неће, а само претходне 1997. године је два пута излазио на председничке изборе иако је свима било јасно да су му изгледи на успех на тим изборима веома мали.

Вук Драшковић, на све чешћа питања да ли ће се поново кандидовати за председника Србије, категорично одговара: ”Ма, не пада ми напамет! Мене интересује само да мраку у Србији

видим леђа и да се онда вратим да пишем на светлу. Моје амбиције су везане за књижевност. Надам се да ћу успети да добијем Нобелову награду. За књижевност, наравно”!

(Време, 1. 4. 1991.

Рубрика: Људи-време)

”Жртвујем се против фашизма и комунизма”

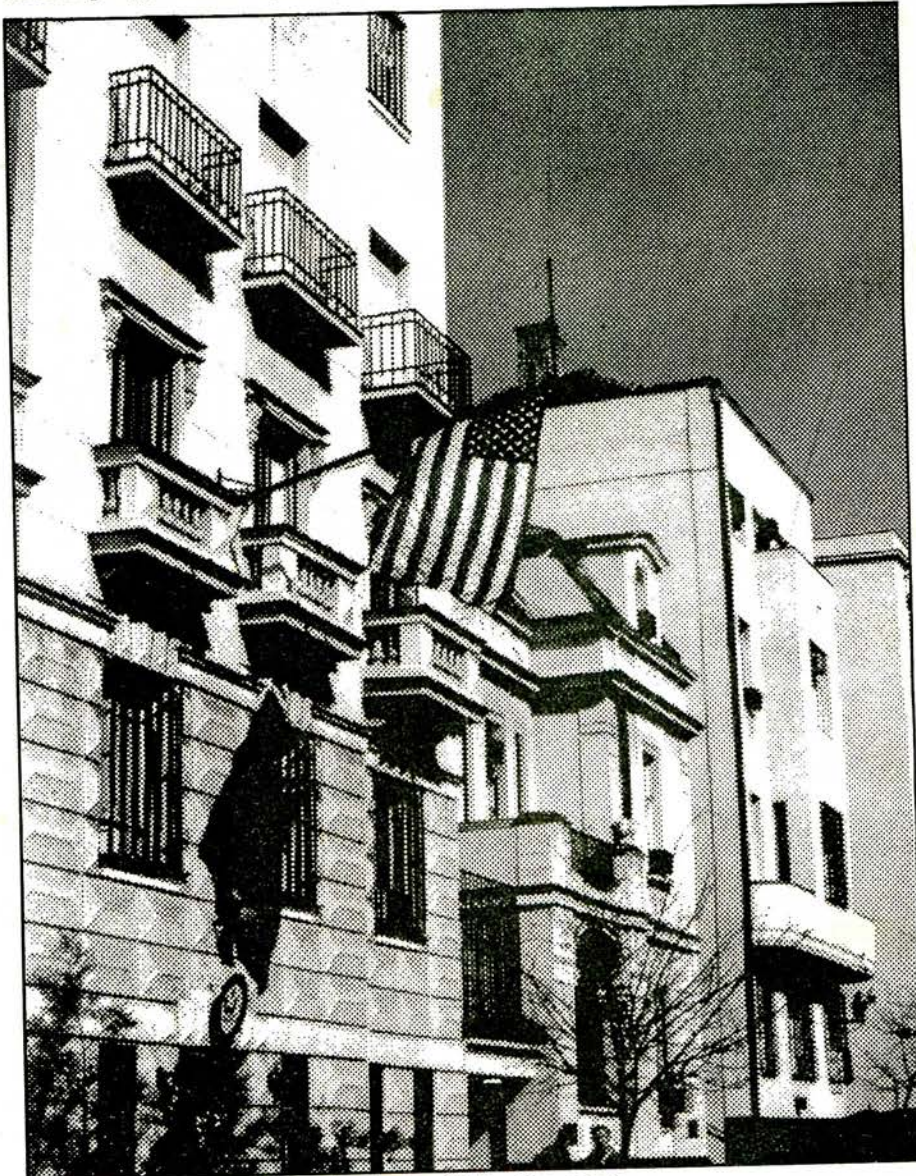
Лидер Српског покрета обнове Вук Драшковић изјавио је да ће се на поновним изборима у Србији ”жртвовати” како не би победили ”Фашизам или комунизам”.

”И на поновним председничким изборима у Србији мораћу да се жртвујем за то да захваљујући гласовима које добијем у Србији не победи ни фашизам ни комунизам”.

(Блиц, 4. 11. 1997.

Из интервјуа Драшковића чешком дневнику ”Право”)

”Нису председнички избори у децембру ове године поправни испит за

Амбасада САД у Београду: овде Вук Драшковић долази по своје мишљење

Yankee go home: познато је за кога раде ова двојица "центлмена"

Вука Драшковића, него за Србију... Укинути расипништво и репрезентације државе, прерасподелити буџет"...

(Демократија, 4. 11. 1997.

Драшковић на ТВ Крагујевац)

Да је Вук Драшковић себи наменио улогу Месије, знали смо одавно, али да ће себе ставити испред целе Србије и рећи ја сам добар а ви сте погрешили, то нико није могао ни замислити.

Откад је наумио да постане председник Србије, Вук Драшковић се упорно труди да себе прикаже као јединог изабавитеља Србије за коју се, ето, као светац, испоснички жртвује, иако му то одузима приватност. А могао би, каже Драшковић, било где на свету да живи безбрижно и спокојно, као цар, од својих књига, а да оловку више никада не узме у руку. Због његових патриотских обавеза трпе и његови најближи, супруга Даница пре свих. Шта њему то све треба, говори Драшковић,

али не може другачије, јер му је брига за Србију најважнија!

После овога, обавезно следе апокалиптичне Вукове визије: ако одустане од борбе да спасе Србију, ето њој пропасти, катастрофе, црних дана, новог рата, нових жртава, нових колона избеглица.

Ову своју месијанску улогу је толико заволео да је, како изгледа, у њу и поверовао. Није му ту улогу поверио ни Бог, нити неко са овога света, неко моћан и утицајан, него је напросто носи у себи од рођења и такав је по целом телу. Зато не пропушта ни једну прилику да нагласи значај своје личности у историји Србије, а нарочито у овом драматичном тренутку (такви "драматични тренуци" су, по правилу, увек у време избора). Па каже: "Ако не прођем већ у првом кругу, то ће значити да нису прошли ни Србија ни њена будућност, а мени остаје да за себе само одаберем крај - или вешање или стрељање".

(Из интервјуа
"Вујић-Телевизији", Ваљево,
18. новембра 1997. године)

Пошто су он и Србија исто, Вук, дакле, сматра да треба са њом да подели судбину.

Кад неко тако упорно и толико дуго има потребу да друге убеђује у своју забринутост за Србију, онда с том бригом као да нешто није у реду, у искреност и истинитост њеног порекла се може посумњати. Због претеране говорне употребе престаје да јој се верује. Јер, шта ће бити ако Вук не прође "већ у првом изборном кругу", а Србија преживи? Наравно да тада нико неће тражити Вукову главу, нити ће он сам себи о глави да ради, него ће, ако је искрени патриота а не властољубац, да прихвати народну вољу, да престане да изиграва вука самотњака у спасавању Србије и да заједно са другима настави да се бори за бољу будућност Србије, коју сви желимо.

Вук Драшковић често обмањује јавност. Неумерено. На његову срећу, он себи верује, шта год да каже. У наредним редовима, не држећи се било какве теме, навешћемо неке од Драшковићевих бисера.

Потакнут питањем шта мисли о оптужници која је против њега подигнута Драшковић је навео мишљење извесног америчког пророка "Кад Вук буде ставио кравату и обријао браду, Србија ће опет постати демократска".

Вук Драшковић је јуче имао кравату.

(Политика, 8. 2. 1992.
С. Ристић, Конференција
за штампу делегације СНО
по повратку из Америке)

"Вуче, преклињемо те, спаси нас"! Хотел "Хилтон" је препун званица из целог света. "Молитвени доручак" ће бити управо у том хотелу, на другом спрату под земљом. На председника Регана је пуцано управо на изласку из те дворане, када је и он био гост на "молитвеном доручку".

(Борба, 20-21. 2. 1993.
Записи из Америке
Вука Драшковића)

"У случају да мировне снаге УН не дођу бојим се да ризикујемо један тоталан рат, једну општу несрећу, која ће убрзо захватити руске и украјинске степе и то би могао да буде почетак последњих дана човечанства, како Библија упозорава и на овакву песимистичку и црну перспективу".

(Српска реч, 22. 11. 1993.
Вук Драшковић
са Депосом у Краљеву)

"Препродају лекове - продадоше све и однеше на своје приватне рачуне. Да знате које су паре у питању, завртео би вам се овај царски Крушевац око главе! Милијарде, милијарде долара! Када су дознали да смо увелико одмакли са истрагом, да знамо имена и презимена, порекло новца и да знамо у којим банкама и на којим рачунима се нала-

зи новац, онда су 1. јуна организовали да будем убијен пред Скупштином”.

(Српска реч, 22. 11. 1993.
Вук Драшковић
са Депосом у Крушевцу)

”СПО је пророчки од почетка и због тога је на крст вечито био разапињан, упозоравао шта ће бити ако им дозволимо да нас воде куд су нас водили. Нисмо били само пророци, били смо и лекари. Прописивали смо увек на време терапију - нико нас није слушао”.

(Српска реч, 6. 7. 1992)

”Карађорђе” против кнезова

Драшковић поручује да ће се обрачунати са малим кнезовима који су приграбили локалну власт и одметнули се од странке.

”У неким општинама у којима је СПО победио, одметнули су се мали локални кнезови, дограбили се неких својих функција, дигли главе као јалови пси и не виде више ни човека ни странку. Моја је грешка што се до сада нисам у то мешао, ни овде у Чачку, ни у другим местима, а мешају се од сада максимално. Бићу Карађорђе”.

(Политика експрес, 1. 11. 1997.
Вук Драшковић на ”Радио
Озону”)

”Председник ДС се врпољи. Он је, изгледа, за мир, али маркетинг га саветује да буде за рат”, тим речима је Вук Драшковић описао Ђинђића.

(Српска реч, 13. 3. 1995.)

”До мене стижу вести да су дате разно-разне инструкције војсци. Не би ме изненадило да је председник републике распоредио артиљерију око Београда у намери да туче Београд, по узору на свога пулена у Сарајеву”.

(Српска реч, 5. 6. 1992)

”Помоз Бог, браћо издајници, и помоз Бог сестре издајнице!”

(Српска реч, 20. 12. 1993. Говор
Вука Драшковића
у Аранђеловцу 5.12.1993)

”На терет Скупштине општине Земун штампају се ”Велика Србија”, ”Земунске новине”, и ”нека срамна порнографска издања”, све у тиражу од преко милиона примерака, што грађане Земуна кошта неколико десетина милиона динара”.

(Демократија, 28. 2.-1. 3. 1998.
Вук Драшковић на јагодинској
Телевизији ”Палма плус”)

”Ми смо добили вест да се преко ноћи Милошевић претворио у трамвај. Добио точкове па се котрља”.

(Демократија, 12. 1. 1997.
Вук Драшковић на протесту)

”Ја сам дао једну емотивну изјаву, у којој сам рекао да је крај Гандијевском отпору. Није крај Гандијевском отпору, него тек почетак”.

(Демократија, 4. 2. 1997.
Драшковић на протесту)

”Иде пролеће, иде Ђурђевдан. Могу се појавити хајдуци. Хајдучки је ово народ”.

(Демократија, 27. 1. 1997.
Драшковић на протесту)

”Приватнике ћемо на три године ослободити плаћања пореза.”

(Борба, 11. 11. 1992.
”Обећања”,)

Драшковић сведочи да су га људи пресретали, убеђени да је амерички агент, и тражили од њега доларе и немачке марке. Питали су га зашто не иде у рат јер је ово време смрти. Живот и мир, каже Драшковић, доживљавају се као издаја.

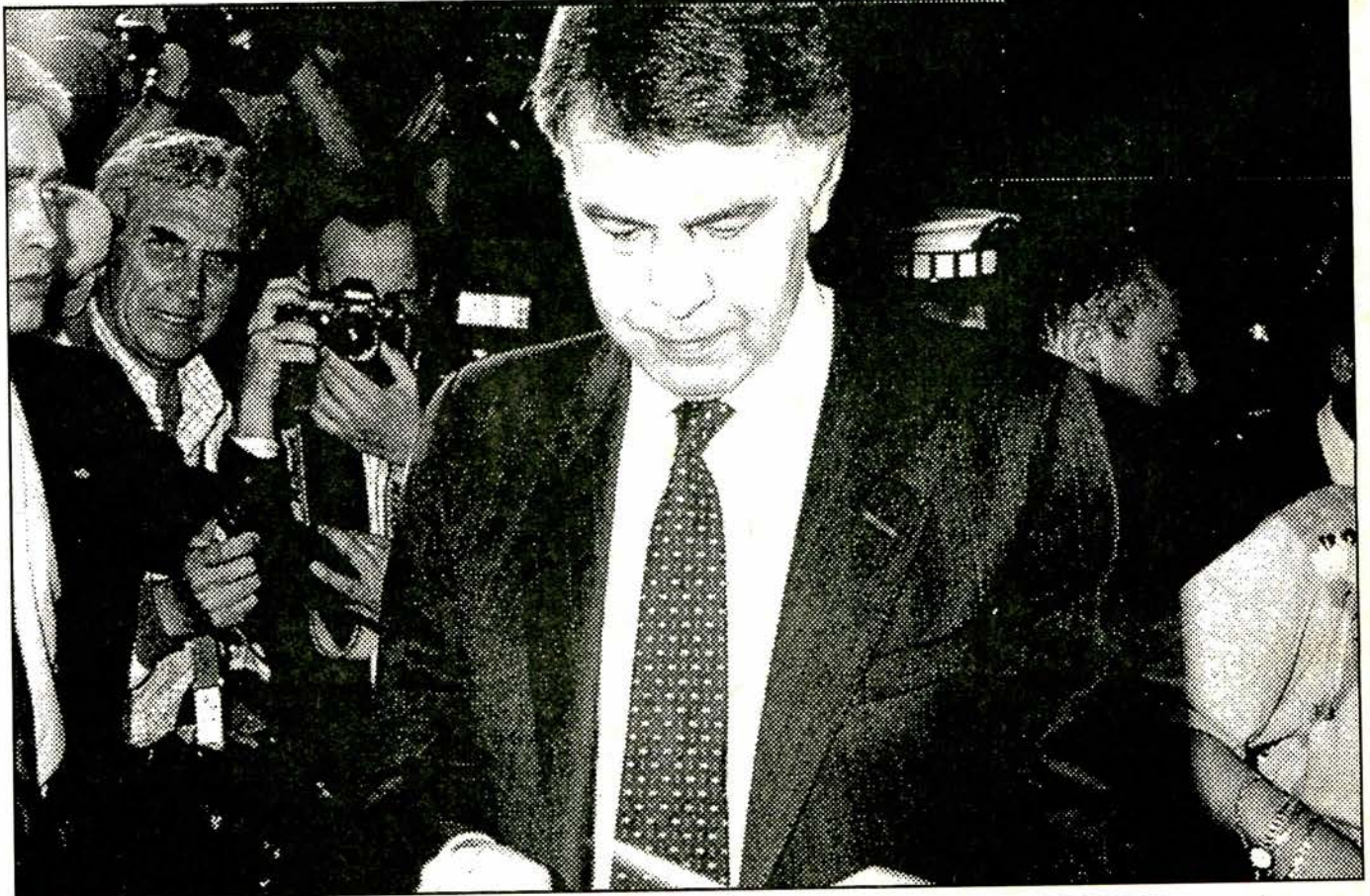
(Борба, 25. 11. 1992.
С. Зеленбаба, Вук Драшковић
на конференцији за штампу
у МПЦ-у, по повратку са
десетодневне предизборне турнеје)

Сваки члан СПО од данас је у ратном стању и тешко ономе ко дигне руку на нас.

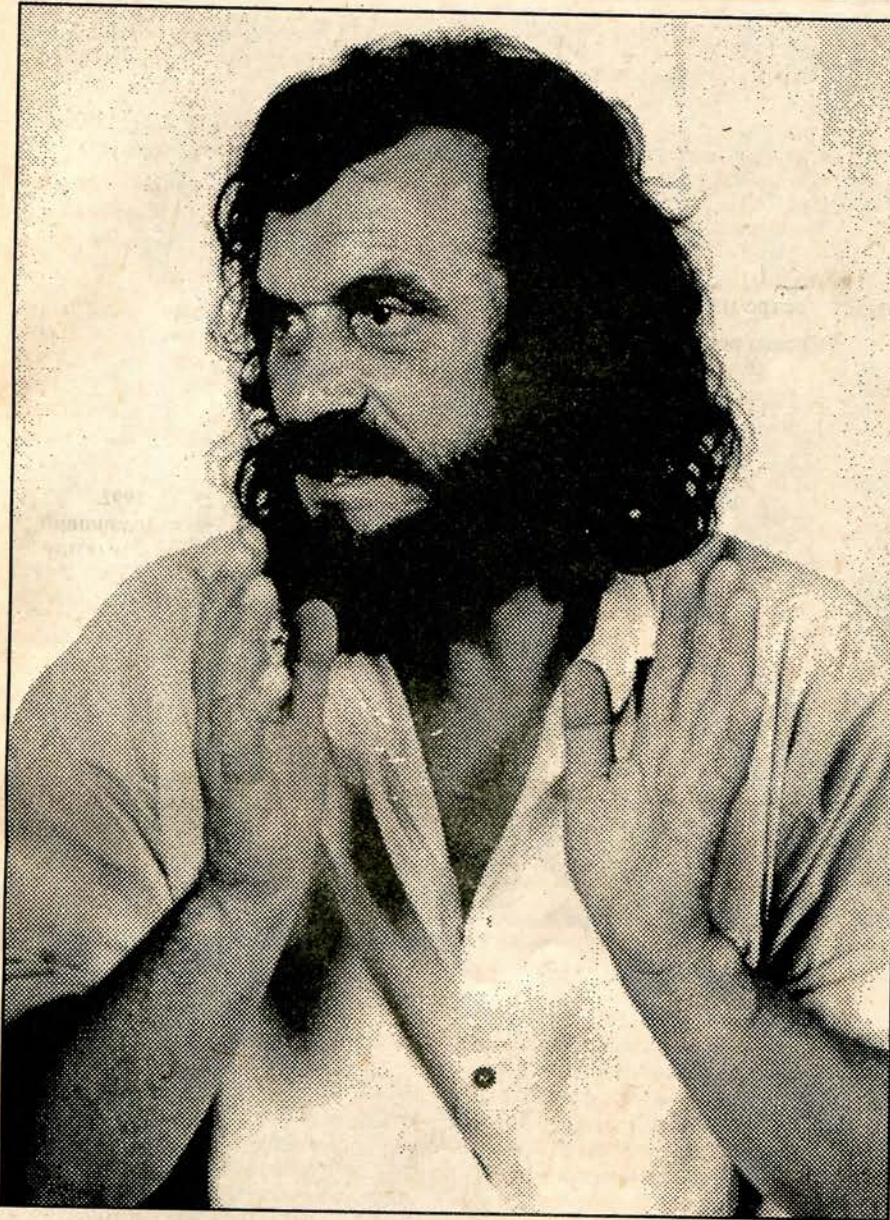
Да сам ја био у сали Божовић би изашао из ње, макар без једног зуба.”

(Борба, мај 1993.
”Чланство СПО
у ратном стању”,)

”Ту смо да се у Србији, први пут за последња два века умире од глади. Умиру пензионери, умиру деца по болницама, умиру радници, умиру и на српском селу већ од глади. А власт најављује да ће ове зиме због недостатка хране,

Ако Фелипе Гонзалес не дође да посредује, Вук, је у знак протеста, спреман да боде вене...

... оволикиим шприцем!

лекова, горива – умирање по Србији попримити размере епидемије.

Економија је уништена, безнађе је, нема хлеба, меса, брашна, незапослено је око 85% грађана.

У очају, почела су и масовна самоубиства. Убијају нам се углавном омладинци, студенти, али убијају се и пензионери, радници, сељаци.

Драшковић је апеловао да се не жури са уласком у рат, али да ако до њега ипак дође, он не бежи од тога да са својом страном оде преко Дрине. Али не сам: "Ти ћеш, Ђинђићу, са мном, све заћу те као жена куделу за преслицу".

(Српска реч, 22. 5. 1995.)

Вук Драшковић оштро реаговао на изјаве лидера ДС

"Једини начин да спасемо Коалицију је, чини ми се, да се тај човек уозбиљи и да мање прича. Чини ми се да је најмудрији када не говори. ... Његово је да радници Градске чистоће и Градског саобраћаја примају на време

плату, да нешто у Београду поправи, а не да буде лични цензор Данице Драшковић која је новинар и која није од мене, већ од својих колега новинара, сазнала да се г. Ђинђић за време демонстрација састајао са Милошевићем".

(Блиц, 9. 4. 1997.
Драшковић за Блиц из Њујорка)

После оваквих изјава немогуће је било шта долати. Шалу на страну, Вук Драшковић је најзанимљивији управо када је опијен дрогом. Све време свог политичког деловања Драшковић се суочавао са само једним проблемом, а то је народ који њега и његову политику није хтео да подржи. Даница и Вук Драшковић више пута су свој бес сваљивали на оне због којих се и они баве политиком.

"Крив је народ. Крив је народ и у Босни. Они су подржали ту политику, они су од Карацића направили Бога, од Младића хероја, а ево видимо какви су они богови и хероји. За све што се догађа, крив је народ, па нор-

мално је да испашта део своје кривице".

(НИН, септембар 1995.
цитат Данице Драшковић)

"Гледам овај пијани народ, који као да уместо глава носи не знам шта, како зине и блене у Шешеља док ових дана проповеда смрт тих људи који му аплаудирају. Они просто неће да повежу чињеницу да им Шешељ каже: "Браћо Срби и сестре Српкиње, хајдемо да Београд претворимо у Вуковар, у Сарајево, у Мостар. Зашто да су само по Босни и Српској Крајини гробови, рушевине, чађ, пуне јаме, потоци крви, наша је национална обавеза да и Србију преполовимо, да је увучемо у сукоб са целим светом, да се овде између себе покољемо..." Ту нема ниједне једине речи која нуди ишта сем зла. Народу се нуди смрт, отворено му се нуди несрећа, а народ аплаудира..."

(Српска реч, 5. 6. 1995)

Колико је Драшковић вешт да се убеди у истинитост непостојећих догађаја, доказује и тврдња новинара Времена, Славише Лекића да је Драшковић морао да напусти Африку, због тога што је, ни мање ни више, измислио рат између Родезије и Мозамбика.

Један од кључних носилаца идеје политичке и историјске ревалоризације "српског питања", као велики Југословен и "човек од талента", уместо у судије отишао је међу новинаре - најпре у унутрашњополитичку рубрику Танјуга, а онда за дописника ове агенције с југа Африке, одакле је повучен пре времена и због једног измишљеног рата (између Родезије и Мозамбика).

(Време, 5. 11. 1990.
Славиша Лекић)

Вук Драшковић је, без обзира на све, значајна политичка фигура. На изборима је учествовао више пута, и сваки пут сам, или у коалицији, постављао је услове за свој евентуални излазак и прихватање провере бирачке воље. У тим, идеолошки неважним питањима, на изванредан начин може се видети колико Драшковић пута може да промени сопствено становиште.

Председник СПО Вук Драшковић изјавио је јуче у интервјуу Фонету да ће његова странка самостално изаћи на предстојеће изборе.

(Блиц, 26. 6. 1997)

Вук Драшковић потврдио да ће СПО бојкотовати изборе

Српски покрет обнове бојкотоваће, под оваквим изборним условима, и парламентарне и председничке изборе.

(Блиц, 24. 7. 1997.
изјава Драшковића Блицу)

Драшковић је оценио да је политички и национални злочин заговарати бојкот избора.

(Политика, 14. 11. 1997.
Драшковић на Студију Б)

Демонстрације које је наручио Запад: Вук Драшковић је директан кривац за смрт дојнице и рањавање већег броја полицајаца

Дакле, мање од месец дана после изјаве да ће његова политичка организација самостално учествовати на предстојећим изборима, Драшковић је то негирао најављујући бојкот, а само четири месеца после тога, бојкот избора је прогласио политичким и националним злочином.

Сличан пример је и однос Вука Драшковића, реџимо према Владимиру Жириновском, кога у једном тренутку велича као јединог противника анационалне и комунистичке Русије, а у другом га назива руским фашистом и лопужом.

"Синоћ су преко своје ТВ бастиље пожурили да објаве како су у Русији победиле комунистичко-патриотске снаге. Бојим се да ће врло брзо ућутати и на листу антисрба ставити и Владимира Жириновског, када схвате да он у Русију неће да врати Стаљина, него руског цара".

(Борба, 15. 12. 1993.
Б. Лазукић, Вук Драшковић
на предизборном митингу
Депоса у Новом Саду)

"У том смислу су вођени и преговори између Карацића и Жириновског. Карацић је тражио од Жириновског да му досели 100 хиљада младих Козака и Руса у Републику Српску, а Жириновски је одговорио - како да не, али да сваком нашем Русу даш по кућу и по једну младу Српкињу! Поштено!"

(Српска реч, 5. 6. 1995)

Драшковић има једну опсесију - Војислава Шешеља. Наиме, Вук Драшковић је највећи део свог политичког ангажмана провео смишљајући фалсификате, клевете и увреде на рачун др Војислава Шешеља, само зато што није могао, бар не до сада, да призна и прихвати да је Шешељ, ако ништа друго, успешнији политичар. Господин Драшковић у тим атацима није бирао никаква средства, а увек наводно незаинтересован за оно што Војислав Шешељ чини и представља на политичкој сцени.

"Једина руска обавештајна служба је на трагу да докаже да је Шешељ у једној међународној организацији чији је циљ обнова Коминтерне, са Бранком Китановићем и разним Едочкама по Русији.

Ја се никада нисам - прекинућу Вас - бавио Шешељем, поштујући чињеницу да је кумство светиња. Међутим, сада проговарам јер је Србија још већа светиња: тај човек је ужасна опасност за Србију која се не сме потцењивати и што пре мора зауставити". (Шешеља је "само" 14 пута поменуо у овом интервјуу)

(Борба, 7. 1. 1993.
Цвијетин Миливојевић,
Интервју Вука Драшковића)

Оно што Драшковић после шмрканја користи јесу наводни савети Војислава Шешеља, њему Вуку Драшковићу, о потреби коришћења лажи у политици.

"Мени лично је у једном тренутку искренности рекао да никада нећу победити на изборима, зато што не умам да лажем, што говорим истину и што покушавам да објасним народу оно што говорим. Можда је у праву, али ја, по цену да никада не победим на изборима, не могу да продајем маглу и лаж".

(Дуга, септембар 1997.
Илија Рапаић,
Интервју Вука Драшковића)

Последњи избори у Србији били су значајни и по томе што је Вук Драшковић дрогу користио и чешиће и у великим количинама него што је то чинио раније. После убедљивог пораза на септембарским председничким изборима и од Војислава Шешеља и од кандидата леве коалиције, Драшковићу је било потребно много више храбрости него икада раније. Мислио је да му највећу, а можда и једину шансу за политички успех, може донети вика, дрека и најизраженија неистина и бесмисао, као и изношење најтежих личних увреда и клевета на рачун својих политичких противника, а нарочито против Шешеља. Познавајући Шешеља, али и себе, Драшковић је знао да у поштеном политичком дуелу нема ама баш никаквих изгледа да се озбиљније супротстави председнику српских радикала, па је грубим фалсификатима и подвалама, а све уз помоћ најквалитетнијег белог праха који је морао да му одагна страх, покушао да увери грађане Срби-

је у истинитост глупости које је изговарао.

Лидер СПО позвао Војислава Шешеља на ТВ дуел и поручио му да ће му "ако на тај мегдан не изађе послати вуну и преслицу да му плете гаће и кошуљу".

(Наша борба, 22-23. 11. 1997.
"ОЕБС обавештен о
блокади државних медија")

Драшковић је одбацујући примедбе да је напустио православље, нагласио да су Шешеља у порти манастира Љубостиња "учили како да се крсти".

Он је подвукао да Шешељ до тада уопште није знао "како се крсти", додавши да је он сада "напрасно велики Србин".

(Политика, 24. 11. 1997)

Лидер СПО дао је "пун гас" предничкој кампањи нападајући свог кума из "свих оружја" тврдњом да овај и није Србин већ Хрват. Драшковић је навео да се Шешељ изјашњавао као Југословен и да је чак био члан Хрватског социолошког друштва, да је током рата био у вези са кабинетом Фране Туђмана, као и да телефонски именици Загреба, Сплита, Пуле и Ријеке "имају странице и стране Шешеља – и сви су Хрвати."

Прича о Шешељу као Хрвату је изгледа тајно оружје СПО које се држи у резерви и потезе само у драматичним

околностима, али та прича није нова. Још почетком деведесетих када је Шешељ брутално напао посланике СПО у републичком парламенту оптужујући их за издају националних интереса и приказујући их као стране плаћенике, они су изашли са "доказима" о војводином хрватском пореклу.

(Политика, 25. 11. 1995)

Како бели прах изазива помрачење свести?

Драшковић је морао да зна да кокаин који користи помаже само њему да се осећа јачим, снажнијим, храбријим, а да то што је он конзумирао ни у ком случају не може убедити народ у небулозе које је изговарао. Свака изговорена реч Вука Драшковића одсликавала је мржњу и ужасан емотивни набој повезан са великим страхом да и поред свог труда буде поражен, што би могло представљати сигнал његовим налогодавцима да потраже неког новог вазала у Србији, а онда, не би било ни новца, ни кокаина. Целокупан напор Вука Драшковића да ојача своју позицију, да се поправи, распршио се из много објективних разлога, али један од најважнијих је, свакако, био здрав разум Војислава Шешеља, а болесна и помрачена свест Ву-

ка Драшковића, и то само због обесног коришћења "најскупље прашине".

Поводом ТВ дуела предничких кандидата Вука Драшковића и Војислава Шешеља одржаног у недељу, СПО је саопштио да "убедљив пораз Војислава Шешеља у телевизијском дуелу са Вуком Драшковићем, као и паника која је настала међу радикалима после овог дуела, указују да је Шешељ политичка чињеница само док има заштиту режима и државних медија."

(Блиц, 2. 12. 1997)

Божић: Вук разбио Воју: Вук је у свему победио Шешеља -прокоментаришао је јуче за "Демократију" суботњи ТВ дуел, саветник Вука Драшковића, Милан Божић.

Вук Драшковић је био у праву што је инсистирао на томе ко је прави Србин.

- Тиме је у правом светлу показао једном делу помало наивног бирачког тела Шешељево право лице, додао је Божић.

(Демократија, 2. 12. 1997)

Само неколико дана касније, по затварању бирачких места, Драшковићу и Божићу постало је јасно како дејство кокаина кратко траје, јер због тога како је Вук "разбио" Воју, завредио је само 350.000 гласова мање него на изборима који су одржани два месеца раније, а Ше-

Поза лажног месије

шељ је добио, онако "разбијен", 100.000 гласова више и чак више него дво-струко више од председника Српског покрета обнове.

Много је Драшковић лажи посејао на српској позорници политике, али оно што је потпуно сигурно јесте да му је истина увек доносила више политичких проблема него лаж. Рецимо, вила на Женевском језеру није му нанела никакву штету, али зато кућа добијена од режима на поклон у улици Благоја Паровића број 117 и те како јесте, без обзира на то што Драшковић по-риче њено поседовање.

"Пред изборе 1990. године, државна телевизија је објавила да сам, због својих шпијунских услуга Америци, добио на поклон скупочену и раскошну вилу на Женевском језеру. ТВ Бастиља је гледаоцима приказала и снимак те виле... Као што никада нисам имао вилу на Женевском језеру, тако и кућа у улици Благоја Паровића није моја, што знају сви који у тој згради станују".

(НИН, 13. 9. 1997.

текст Вука Драшковића)

Све већа зависност

У последњих годину дана могуће је сагледати, чак и не претерано озбиљним аналитичким приступом, размере свих јавних противречности Вука Драшковића, што би могло да значи и битно повећану зависност од наркотика.

Вук Драшковић, критикујући Милошевића и његов облик владавине у Србији, често не преза ни од вређања и погрдних назива и иступа са тврдњом да ЈУЛ диктира понашање СПС-а и Слободана Милошевића. ЈУЛ при том назива терористичком организацијом

(Демократија, 22. 1. 1997.

Милошевић изазива

крвопролиће

Формира ли опозиција

владу у сенци са мафијом

(Блиц, 3. 1. 1997.

Полиција поново блокирала пешачку зону).

На митинзима током јануара 1997. године говори о томе да Милошевић жели да испровоцира сукобе на Косову да би потиснуо у други план проблеме локалних избора од 17.11.1996. године.

У тексту од 20. 1. 1997. године "Не дозволити рат на Косову" као и у саопштењу СПО-а Дестабилизација Косова одговара режиму тврди се да је ректор Паповић жртвован да би се СПС одржао на власти. У истом том периоду (јануар 1997. године) Драшковић тврди да је Мира Марковић издала наређење да га убију.

У фебруару месецу исте године остаје при убеђењу да је Мира Марковић наручила његово хапшење и ликвидацију и детаљно описује како га је жури-ла група цивила у кожним јакнама и цр-

ним капама и пуцала на аутомобил у коме се он налазио

(Демократија, 4. 2. 1997.
Мирјана Марковић наручила
моје хапшење и убиство
Блиц, 4. 2. 1997.
Одјекивали су пуцњи)

Треба истаћи да Драшковић Милошевића повремено назива господином или председником, али најчешће му се обраћа у трећем лицу - он, Милошевић, антихришћанин, антихрист, лош Србин, човек који лаже и у ту лаж верује - а често своју критику исказује кроз до-сетке: "Ми смо добили вест да се преко ноћи Милошевић претворио у трамвај. Добио токове па се котрља".

(12. 1. 1997. Специјалци
присутствовали митингу),

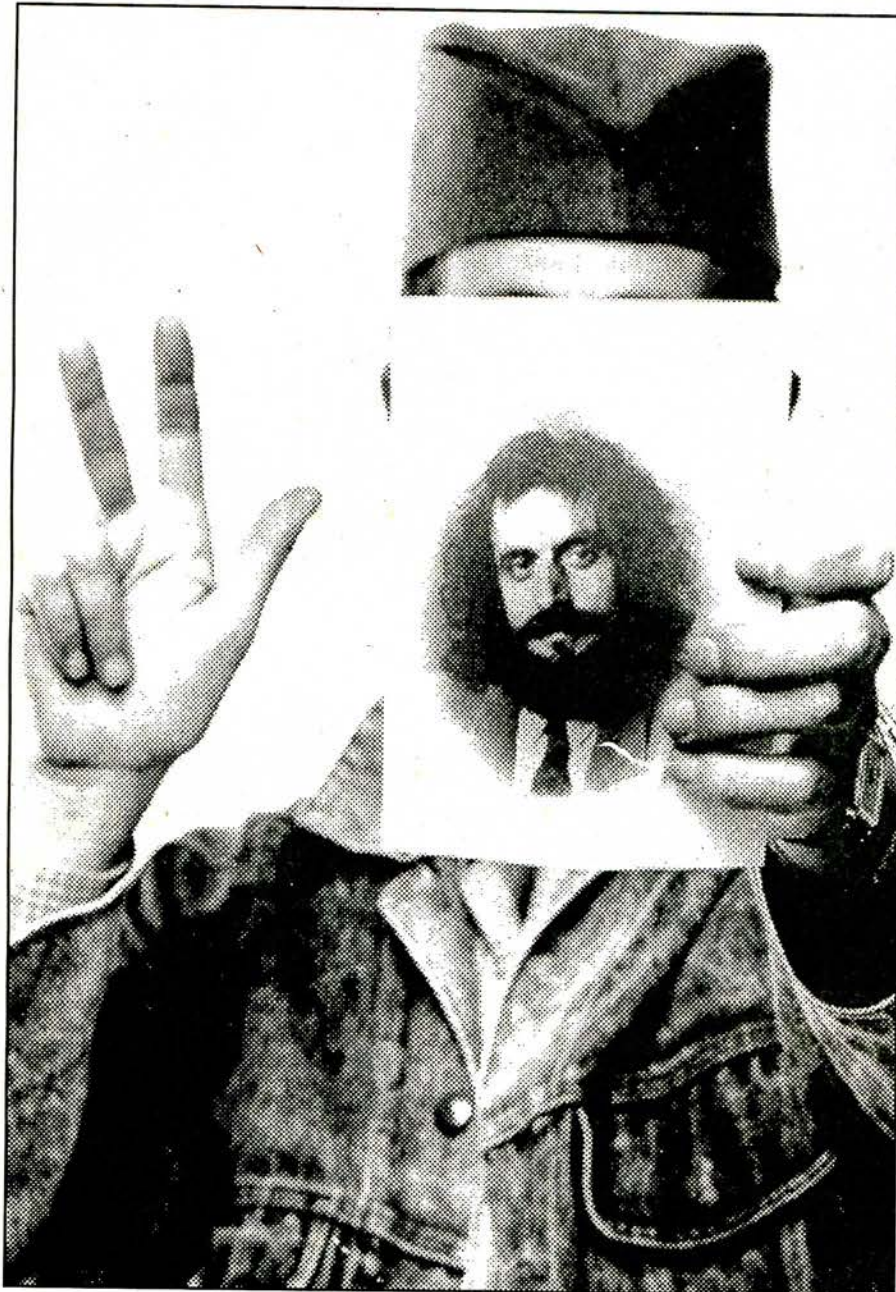
Такође Милошевића назива и шефом државног тероризма.

(25. 12. 1996.)

У фебруару 1997. године децидирано тврди да није за дијалог са Милошевићем мада је почетком јануара изјављивао супротно - био је спреман на разговор. Тачно месец дана од изјаве да није спреман за дијалог у тексту "Хоћемо слободне медије, нећемо тенкове Србије" изјављује: "Морамо да пружимо шансу дијалогу! У мају месецу на скупу на Равној Гори залаже се за подизање оптужнице за највећу националну издају против Милошевића и ЈУЛ-а. Такође сматра да Милошевић разбија

Помен у Јасеновцу 1990. године био је последња посета Вука Драшковића Србима на територији Републике Српске Крајине: више се никада није усидио да оде међу свој народ

Прошујало са вихором: из времена када је Вук Драшковић био популаран међу српским патриотима

коалицију Заједно и да ради против СПО-а тако што унајмљује своје слуге против њега и разне странке које на телевизији иступају искључиво против коалиције Заједно.

(Дуга, март 1997.

Семе буне не могу загрти)

Док у августу месецу изражава задовољство након разговора са Слободаном Милошевићем о изборним условима и од тог периода па надаље стално подвлачи да су изборни услови бољи него икада. На плакату је одштампано девет Драшковићевих изјава. Прва је изречена 24. 9. 1996, а гласи: "Доле тероризам Слободана Милошевића! Доле мафијаша, доле лопови". Последњу на плакату је, како је написано, дао 28. 2. 1998. у којој каже: "Многе зле силе завериле су се против историјског споразума између СПС и СПО и заједничког враћања коренима"

(Демократија, 21-22. 3. 1998)

Тако наспрам Драшковићевих речи из новембра 1996: "Доле тероризам и насиље Слободана Милошевића"! "Доле мафијаша, доле лопови"! стоје речи из фебруара '98.: "СПО апсолутно прихвата платформу председника Србије која је објављена након консултација о новој Влади. Паралела је постављена између следећих изјава: "Слободан Милошевић је душманин Београда, српског народа. Он мора да оде" (децембар '96.) и "СПС и СПО би успоставили односе партнерства, а Влада би деловала као тим који спроводи програм." (фебруар '98.)

(Блиц, 23. 3. 1998)

У већини оптужби које се тичу Милошевића често главну кривицу сваљује на Миру Марковић и Дирекцију ЈУЛ-а и потенцира идеју да у Србији влада

једнокреветна диктатура. ЈУЛ директно повезује са тероризмом, мафијом, а у тексту од 26. 12. 1996. године пиштољ су напунили Љубиша Ристић и Мира Марковић, изјавио је да су за смрт Старчевића одговорни Мира Марковић и Љубиша Ристић. Истиче како се Милошевић не понаша у складу са Уставом али ипак када новонастала ситуација иде њему у прилог оправдање пронази:

"Али уколико по цену малог кршења Устава отклањамо његова велика кршења онда је то правно нужно", (7. 2. 1997. - Нећемо прихватити шибицарење власти). У једној изјави чак тврди да СПС подмеће у СПО људе из Удбе, као што је Велимир Илић, са циљем да разбију странку и да је шпијунирају (новембар 1997. - Велимир Илић дете Удбе).

Драшковић тврди да располаже неким тачним али и тајним подацима о активностима Слободана Милошевића, на пример да спрема ликвидацију слободних телевизија и свих независних радио станица у Србији, као и уредбу о забрани увоза рото-папира (8.-9. 3. 1997). Након завршених председничких избора у Србији и при конституисању нове Владе, Драшковић мења ставове по питању сарадње са СПС-ом.

"Многе зле силе су се завериле против историјског споразума између СПО и СПС око заједничког програма препорода отаџбине и заједничког враћања коренима. Програм који је понудио председник Милутиновић не значи ништа друго него сарадњу леве и десне руке Србије"

(Наша борба, 28. 2. 1998.

Услов да СПС прихвати декларацију о помирењу).

"Слободан Милошевић је душманин Београда, српског народа. Он мора да оде" (децембар '96.) и "СПС и СПО би успоставили односе партнерства, а влада би деловала као тим који спроводи програм".

(Блиц, 23. 3. 1998.

Фебруар '98. Године расплета Вука Драшковића)

"Слободан Милошевић не може бити крив за "Призренску лигу", ни за стотине хиљада Срба које су албански фашисти протерали с Косова за време Другог светског рата и двадесет хиљада које су побили. Није крив ни за насилно насељавање Косова Албанцима у време рата, ни за срамни закон из '45. године којим су комунистичке власти забраниле повратак протераним Србима. Слободан Милошевић је за много тога крив, али за ово што сам набројао није"

(Демократија, април 1998.

После референдума у међународне организације).

Полицију назива батинашима, Милошевићевским разбојницима (4. 2. 1997. Још масовнији Гандијевски отпор), батинашима у униформама и цивилу који припадају паравојним формација-

Рука на срцу, срце на Западу

ма (29. 12. 1996. Нема дијалога без признања победа) док од својих присталица током митинга захтева поштовање те исте полиције. Драшковић, ипак, изјављује да би грађани могли да се сукобе са полицијом у циљу самоодбране, а то може бити почетак крвопролића и грађанског рата (3. 1. 1997. - Драшковић о полицијским претњама). У тексту Ноћ пендрека и водених топова (3. 2. 1997) цитирају говор Вука Драшковића са митинга: "Ево чекамо већ сат времена на тих пет минута да окрваве руке ако желе. Ако им је то задатак да ураде, нек ураде". Подржава политику Биљане Плавшић и позива народ у демонстрације ако Милошевић започне антиуставну акцију рушења председнице Републике Српске.

Вук Драшковић током демонстрација почиње да се поноси тиме што је Србин, јер је у том периоду коалиција "Заједно" скинула анатему са српског народа (31. 12. 1996.-1. и 2. 1. 1997. Дивно је представити се данас као Србин).

Даје различите оцене Дејтонског споразума, каже да међународна заједница склапа уговор који потом и не поштује (19. 1. 1997. - Душан Матковић, нови премијер), непуних месец дана пре те изјаве, 29. 12. 1996, он од те исте међународне заједнице односно од САД и потписника споразума тражи да спрече Милошевића да изазове нови рат. У мају месецу 1997. године критикује Мило-

шевића за непоштовање тог споразума и изјављује да ако он дође за председника Републике да ће поштовати Дејтонски споразум (17.-18. 5. 1997. - Непоштовање Дејтона - Милошевићев злочин). Од тог периода и током целе предизборне кампање као главни адут за односе са светом Драшковић истиче поштовање Дејтонског споразума, то своје обећање ставља на леђа негативне пропаганде СПС-а и СРС-а. Драшковић излаже тезу да се дејтонски споразум не поштује зато што су "шефови рата промовисани у миротворце".

(Наша борба, 21. 11. 1997.
Проблем су шефови рата
промовисани у миротворце).

Критикује Мила Ђукановића и руководство Црне Горе што у време демонстрација подржавају Милошевића и његов режим, иако је наклонен либералним реформама за које се и Ђукановић залаже

(Демократија, 29. 12. 1996. -
Нема дијалога без признања
победа; НИИ, 31. 12. 1996. -
Нека се они боје правде и Забеле,
28. 3. 1997. Дух Забеле,
Блиц, 20. 6. 1997. Црногорци да
се одлуче или
Милошевић или опозиција

У неким својим говорима закључује да Црна Гора жели да се отцепи јер не жели беду и изолацију. Драшковић оче-

кује у случају да победи његова опција:

"Смириће се страсти и у Црној Гори. Тада ће и господин Ђукановић морати да се према господину Булаговићу постави као према политичком супарнику а не као према душманину и обрнуто. У противном, могуће је велико зло под Ловћеном и то у време када може да експлодира Косово и Метохија и када Шешел и Карацић могу поставити динамит под Републику Српску

(Вечерње новости, 20. 1.
1998. Србија најпреча)

Светозара Маровића назива лицемером који се крије под паролем мира а био је перјаник политике која је нанела штету српском народу током рата у Хрватској и БиХ.

(Политика експрес, 13. 3. 1998.
Врхунац лицемерја)

Драшковић очекује од Мила Ђукановића да искористи своју добру позицију у свету да презентира истину о Косову. Проглас за нови почетак црногорског председника Драшковић оцењује као добар програм сличан програму СПО-а.

(Демократија, април 1998.
После референдума
у међународне организације)

Како Вук мири четнике и партизане

Током своје предизборне кампање потенцира помирење партизана и четника, враћање земље породици Карађорђевића, повратак краља у земљу, повезивање Србије са светом, решавање питања на Косову, решавање питања пензија и плата.

(Наша борба, 25. 11. 1997.
Законом против сиромаштва;
Политика, 26. 11. 1997.
Запосленима на принудним одморима омогућити куповину на кредит)

Убрзо би се решило и питање наслеђа бивше Југославије, у свим својим говорима истиче разлике између СПО-а као једине странке која Србију може да одведе у свет и СРС-а као странке која би прекршила Дејтон, отпочела рат са НАТО пактом, односно СПС-а који није у стању да уради ишта више од постигнутог, који народ лаже већ годинама.

(Блиц, 4. 11. 1997.
Жртвујем се против фашизма и комунизма)

У случају да изгуби на изборима даће оставку на место председника странке.

(Блиц, 23.-24. 8. 1997.
Подносим оставку)

Ипак, када није остварио победу даје следећи одговор: "Хвала вам, лепо. Зашто би размишљао о оставци неко ко је остварио и појединачно и страначки резултат бољи него икад". Оваква изјава би се могла окарактерисати као класичан пример одбрамбеног механизма познатог под називом слатки лимун.

(Блиц, 23.9.1997.

Бољи смо него икад ;
Блиц, 24. 9. 1997.
Без СПО нема коалиционе владе)

Вук Драшковић неуспех у првом кругу септембарских избора налази у неизласку великог броја гласача на изборе, а узрок томе су лажи и клевете лансиране против СПО-а од стране независних и државних медија.

(Демократија, 19. 12. 1997.
Неуспех због лажи и клевета и губитничког синдрома бирача)

Драшковић изјављује да је Државна безбедност наместила да се на листи кандидата испред њега нађу двојица које нико не зна, а да преосталих пет кандидата сачињавају један тим који игра против њега односно против Србије.

(Новости, 26. 11. 1997.
Сви против једног)

Као три најважнија задатка председника наводи: "Помоћи ху сиромашнима и закону привести обесне и са-

мољубне, "Заврнути шију" криминалу и свим видовима пљачке и вратити Србији углед и часно место које нам припада у свету.

(Новости, 4. 12. 1997.
Три задатка за председника)

"Ако Шешељ не изађе на ТВ мегдан, послаћу му вуну и преслицу да ми преде гаће"

За Шешеља тврди да је фашиста, да Србију води у пропаст, да са њим предстоје само губици и изјављује да је Шешељ Руговин савезник односно да вођењем политике на тај начин помаже албанским сепаратистима.

(Дуга, 15. 4. 1998.
Шешељ је Руговин савезник, Краљ тргова у Белом двору, Дневни телеграф, 19. 3. 1998.
Драшковић жестоко напао Шешеља)

Шешеља, такође, оптужује да је радио против њега и чак да је преговарао са Ђинђићем тајно да присталице ДС-а гласају за Шешеља.

(Блиц, 25. 9. 1997.
Разговори са СПС и СРС неизбежни)

У једној својој изјави поручује Шешељу: "Ако Шешељ не изађе на ТВ мегдан, послаћу му вуну и преслицу да ми преде гаће и кошуљу".

Вуков морал за успех: вика, дрека и клевете у десетерцу

(Блиц, 22.-23. 11. 1997.

Милутиновић пристао на дуел,
Шешелј бежи)

У интервјуу датом Дуги каже: "да Српска радикална странка и њен лидер господин Војислав Шешелј дословце обећавају следеће: српску Босну, српску Херцеговину, српску Барању, српску Славонију, источну и западну, српски Кордун, српску Банију, српску Лику, српску Далмацију. Шешелј тада говори да ће се он у једном дану купати у српском мору код српског Дубровника, код српског Задра, српског Шибеника, српског Сплита, српске Ријеке, а ја знам да он, рецимо, не зна ни да плива. Он говори да ће пред трупама СРС Хрвати напросто да доживе неку врсту нервног слома, да ће полудети и да ће извршити колективно убиство скакањем у Јадранско море, па нас нико неће моћи пред светом осудити за злочин". Даље у том истом тексту каже: "Сада његови људи говоре да ће у случају да Шешелј победи Словаци добијати по три сендвича, а Мађари по један сендвич. Јер, како они кажу, краћи је пут бежати до Пеште него до Братиславе".

(Дуга, децембар 1997.

Свети Георгије убива аждаху)

Број гласова које је Шешелј добио на протеклим изборима Драшковић је објаснио тиме што је: "Наш народ поштен и чедан као дете, јер српски народ има дечију неискарену душу и лако

га је преварити, а у варању и продаји магле господин Шешелј у овој земљи нема премца".

(Политика, 11. 11. 1997.

Драшковић: Шешелј продаје
маглу, Дуга, Краљ тргова у Белом
двору)

Прича о Шешелју као о Хрвату је изгледа тајно оружје СПО-а које се држи у резерви и потеже само у драматичним, и изузетним околностима, али та прича није нова.

(Политика, 25. 11. 1997.

Шешелј Хрват, Драшковић
јаничар, Блиц, 2. 12. 1997. Од
порекла, преко шлица, до издаје;
Политика, 24. 11. 1997.

Шешелја смо учили да се
крсти у Љубостињи).

Поводом Шешелјевог порекла говори следеће: "Знам да је дошао у Београд као Југословен, да се затим учланио у Хрватско-социолошко друштво и да је 1991. године био заробљен у Источној Славонији, да би га ослободили на интервенцију из Загреба".

(Наша борба, 27. 11. 1997.

Сметам Шешелју да Србију
одведе у дубоку провалију)

Вук Драшковић о политици коју води Шешелј каже следеће: "Сматра да пропадање државе и народа увећава популарност његове странке, а њему је његова странка врхунски интерес. Ја то заиста не разумем".

(Вечерње новости, 20. 1. 1998
Србија најпреча)

Приказујући Шешелја као "штеточину" Драшковић је то илустровао примером из Земуна: на терет СО Земун штампају се Велика Србија, Земунске новине и "нека срамна порнографска издања", све у тиражу од преко милион примерака, што грађане Земуна кошта неколико десетина милиона динара.

(Демократија, 28. 2-1. 3. 1998.

СПО се не јагми за
министарска места).

"Шешелј је шампион политике принципа без принципа, јер сам каже да му је важна само његова странка. Називао је Мила Ђукановића Усташом, Турчином, највећим криминалцем, да би после том "Усташа, Турчину и највећем криминалцу" отишао на поклоњење".

(НИН, 28. 1. 1998.

Вук и Влада).

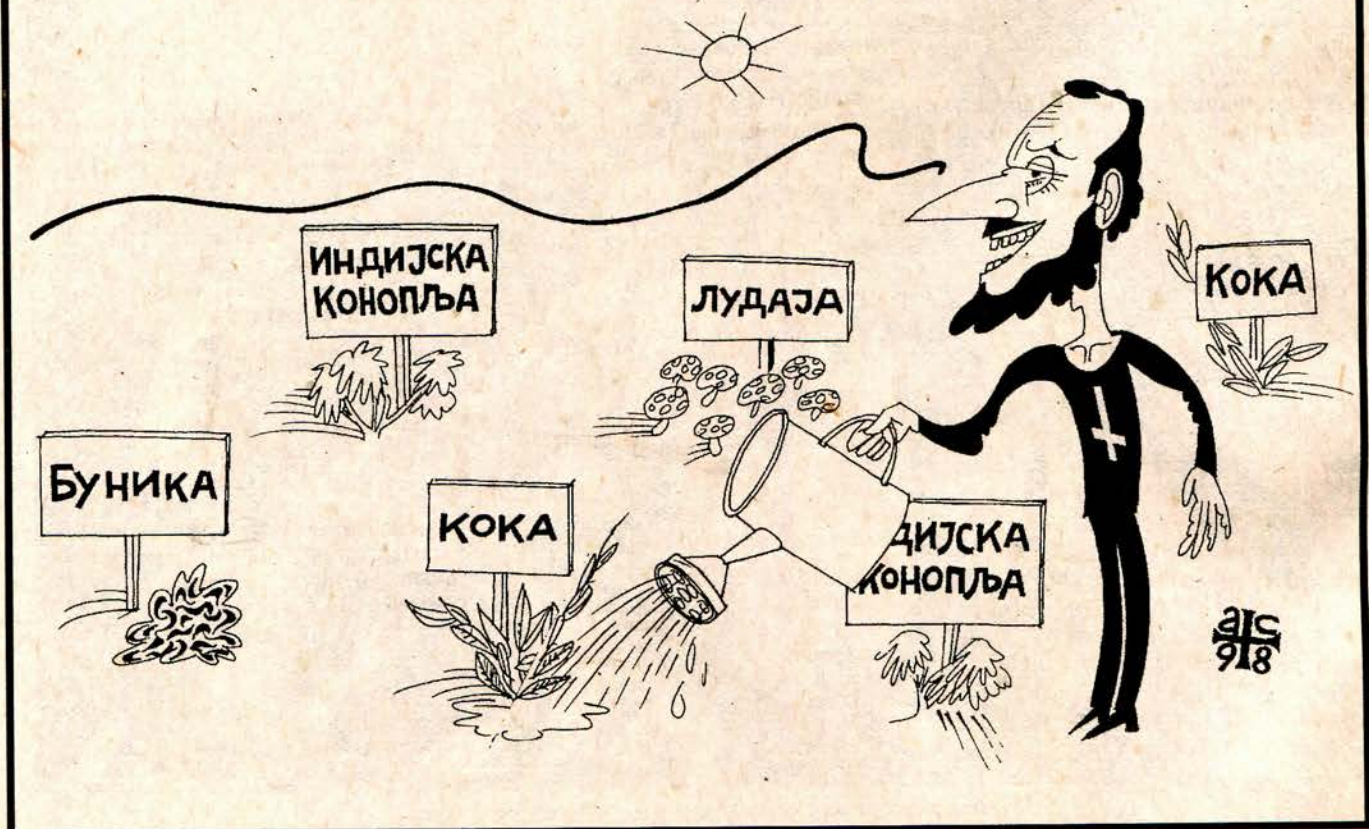
Косово је према речима Драшковића део Србије, прихвата идеју широке аутономије, подржао је референдум.

(Политика, 7. 4. 1998.

Референдум није
усмерен против дијалога;
Политика експрес, 4. 4. 1998.
Ругова инфериоран)

Истиче да је увек спреман за дијалог са шиптарским представницима и да Ругову већ дуже времена позива на разго-

АГРАРНИ ПРОГРАМ ВУКА ДРАШКОВИЋА

За председника

број (3.)

Једино Вук

Једино Вук – за председника нарко-мафије

вор али да он није никада прихватио. Сматра да су међународни изасланици добродошли, ако су то људи добре воље и спремни да помогну да се преговори одрже, али никако да помажу сепаратистима: "Србима нису потребни посредници, њих траже Албанци. Ја не видим ничег страшног у томе, ако они неће да дођу на преговоре са српском страном, да их неки странац доведе за руку".

(Политика, 8. 4. 1998.
Вук Драшковић
подржао референдум)

Сматра да платформа за дијалог треба да буде у складу са највишим демократским стандардима и да у том дијалогу Албанцима треба понудити висок степен аутономије Косова у Србији.

(Вечерње новости, 11. 3. 1998.
Косово – искључиво
ствар Србије)

Поздравља позив владе Србије албанским представницима.

(Политика, 12. 3. 1998.
Драшковић поздравио позив
владе Србије албанским
представницима)

Предлаже демократску платформу за решавање кризе на Косову и Албанцима гарантује сва људска, грађанска, верска и политичка права.

(Демократија и Блиц, 4. 3. 1998.
Косово се брани у Београду,
Вечерње новости,
програм најважнији;
Демократија, 19. 3. 1998.
Ало, Ругова – сваког трећег дана)

Критикује Контакт групу да није дала никакав рок терористима да престану са својим акцијама и убијањима, и Међународну заједницу што није прецизирала какве ће мере предузе-

ти према Албанцима уколико одбију дијалог.

(Политика Експрес, 11. 3. 1998.
Изостала осуда захтева
за независно Косово)

Вук се не обува и не изува у истој памети

"Нико неће спречити одржавање тих избора на Косову иако су нелегални. И то је добро! Међутим, Албанци затим треба да учествују на легалним изборима да би одредили своје представнике у локалним институцијама, општинским већима и парламанту Косова, али и у парламентима Србије и Југославије".

(Демокартија, 28.-29. 3. 1998.
Чије је Косово)

Драшковић није желео да шаље представнике своје странке на Косово јер је знао да албански лидери искључиво желе разговор о независном Косову: "А позив за независно Косово је позив на рат". Драшковић је, као и обично, свој став променио.

(Блиц, 16. 3. 1998.
Србија ће бранити Космет)

Вук Драшковић верује да би Србији у преговорима са косовским Албанцима били потребни страни сведоци... и рекао да једино решење види у постепеном проширивању аутономије

(Демократија 15. 4. 1998.)

"Док смо били у опозицији, имали смо праве на снове, на пароле, обећања, да дижемо лествицу на висину до које нам је воља, без неке нарочите обавезе".

(НИН, 7. 3. 1997.
Социјалисти су се понизили)

За све проблеме у коалицији "Заједно" криви Ђинђића и друге стран-

ке које су се трудиле да разбију коалицију, пре свега СПС и СРС. Подвлачи да је Ђинђић тај који је ишао код Милошевића на тајне разговоре и преговарао са Шешељем за време парламентарних избора у Србији. За време своје посете Њујорку опомиње Ђинђића да се не бави Даницом Драшковић јер она је новинар и не треба Ђинђића да је цензурише.

(Блиц, 13. 5. 1997.
Драшковић: Пепић
и Ђинђић руше "Заједно")

Вук Драшковић сматра да се са Марјановићем не може разговарати о Декларацији о националном помирењу, нити о платформи за Косово.

(Блиц, 7-8. 3. 1998.
Чекамо још један
позив Милана Милутиновића)

Драшковић сматра да СПО-у припада место мандатара.

(Блиц, 23. 1. 1998.
Ако је СПС до државног
интереса, прихватиће захтев
СПО;

Време, 17-24. 1. 1998.
Потрага за мандатаром)

"Програмска влада са Шешељем не долази у обзир, јер су нам програми супротстављени. Могли бисмо формирати прелазну техничку владу, донети нови изборни закон, неке законе о приватизацији и заказати, у нашој организацији, ванредне изборе по препорукама ОЕБС-а међутим, на реч ОЕБС Шешељу се диже коса на глави".

(Блиц, 9. 2. 1998.
Драшковић: Само техничка
влада са СРС,
Шешељ: Ни случајно
у коалицији са СПО)

Драшковић коментарише своје одбијање да уђе у Владу следећим речима:

Опорављени Банана-мен поново у одбрани антисрпских интереса

Реч народа: карактерна особина Вука Драшковића

Коменгар Вукове тужбе